

การใช้การวัดประเมินค่าการฝึกทักษะการเขียน
ในการส่งเสริมพัฒนาการการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

ปริญญานิพนธ์
ของ
วลารัตน์ ปฏิวศ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการวัดผลการศึกษา
กุมภาพันธ์ 2551

การใช้การวัดประเมินคุณค่าการฝึกทักษะการเขียน
ในการส่งเสริมพัฒนาการการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

บทคัดย่อ

ของ

วลารัตน์ ปฏิเวช

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการวัดผลการศึกษา

กุมภาพันธ์ 2551

วลารัตน์ ปฏิวศ. (2551). การใช้การวัดประเมินควบคู่การฝึกทักษะการเขียน ในการส่งเสริม

พัฒนาการการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม.

(การวัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

คณะกรรมการควบคุม: รองศาสตราจารย์ ดร.บุญเชิด ภิญญอนันตพงษ์,

รองศาสตราจารย์ นิภา ศรีไพโรจน์.

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายสำคัญเพื่อศึกษาผลการใช้การวัดประเมินควบคู่การฝึกทักษะการเขียนส่งผลต่อการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยศึกษากับกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2550 โรงเรียนวัดทัศนารุณสุนทริการาม เขตราชเทวี สังกัดกรุงเทพมหานคร ที่ได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม โดยการจับสลากได้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/1 จำนวน 34 คน ระยะเวลาในการทดลอง 24 ชั่วโมง

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าประกอบด้วยเครื่องมือทดลองได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้แบบบันทึกที่ใช้ในการวัดประเมินควบคู่การฝึกทักษะการเขียน และเครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูลได้แก่แบบฝึกทักษะการเขียนและกฎเกณฑ์การให้คะแนน(Scoring Rubric) ความสามารถด้านการเขียนสะกดคำไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่น .97 ผลการศึกษพบว่า

นักเรียนที่ได้รับการวัดประเมินควบคู่การฝึกทักษะการเขียน มีพัฒนาการการเขียนสะกดคำ มีทักษะการทำงานร่วมกันมีการสนทนาตอบโต้ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูและนักเรียนอย่างมีประสิทธิภาพส่งผลต่อการพัฒนาการเรียนรู้อย่างเป็นระบบเต็มตามศักยภาพ โดยพัฒนาการการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในชั่วโมงที่ 1-2 มาตราแม่กบ,แม่กนและแม่กดอยู่ในชั้นที่ 1 และ 2 ชั่วโมงที่ 3-4 มาตราแม่กบ,แม่กนและแม่กดอยู่ยังคงอยู่ในชั้นที่ 1 และ 2 ชั่วโมงที่ 5-6 มาตราแม่กบอยู่ในชั้นที่ 1 และ 2 แม่กนและแม่กดอยู่ในชั้นที่ 3 ชั่วโมงที่ 7-8 มาตราแม่กบ แม่กนและแม่กดอยู่ในชั้นสูงขึ้นไปชั้นที่ 4 และความสามารถด้านการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดมาตราแม่กบ แม่กน และแม่กดในแต่ละชั้นมีการเปลี่ยนแปลงสูงขึ้น

พัฒนาการการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในแต่ละชั้นมีการเปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ.05 ดังนี้ ชั้นที่ 1 มาตราแม่กบมีการเปลี่ยนแปลงอย่างชัดเจนในชั่วโมงที่ 1-4 แม่กนมีการเปลี่ยนแปลงอย่างชัดเจนในชั่วโมงที่ 1-8 มาตราแม่กดมีการเปลี่ยนแปลงอย่างชัดเจนในชั่วโมงที่ 1-6 ชั้นที่ 2 มาตราแม่กบและแม่กนมีการเปลี่ยนแปลงอย่างชัดเจนในชั่วโมงที่ 1-6 แม่กดมีการเปลี่ยนแปลงอย่างชัดเจนในชั่วโมงที่ 1-8 ชั้นที่ 3 มาตราแม่กบ แม่กดมีการเปลี่ยนแปลงอย่างชัดเจนในชั่วโมงที่ 3-8 แม่กนมีการเปลี่ยนแปลงอย่างชัดเจนในชั่วโมงที่ 1-8 ชั้นที่ 4 มาตราแม่กบ แม่กน แม่กดมีการเปลี่ยนแปลงอย่างชัดเจนในชั่วโมงที่ 5-8

THE USE OF ASSESSMENT AND WRITING SKILL PRACTICE TO PROMOTE
THE DEVELOPMENT OF WORD - SPELLING WRITING OF PRATHOMSUKSA 2 STUDENTS

AN ABSTRACT

BY

WALARAT PATIWET

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Education Degree in Educational Measurement
at Srinakharinwirot University

February 2008

Walarat Patiwet (2008). *The Use of Assessment and Writing Skill Practice to Promote the Development of Word-Spelling Writing of Prathomsuksa 2 Students*. Master thesis, M.Ed. (Educational Measurement). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee: Assoc. Prof. Dr. Boonchird Pinyoanuntapong, Assoc. Prof. Nipa Sripairot.

The main purpose of this study was to investigate the use of assessment and writing skill practice affecting the development of word-spelling writing of Prathomsuksa 2 students. The samples were Prathomsuksa 2 students of WatThatsanarunsuntharikaram School in Ratchathewi District under Bangkok Metropolitan Administration, in 2nd semester, 2007. They were selected by cluster random sampling, and 34 students of Prathomsuksa 2/1 were obtained by drawing. The period of experiment was 24 hours.

The instruments used in the experiment were learning plans, recording form for the use of ongoing assessment during writing skill practice, and writing skill exercises with the scoring rubric for word-spelling writing ability which did not correspond with the spelling rules. The reliability of the exercises was .97. The results of this research were as follows.

The students who joined the assessment and writing skill practice showed the development of word-spelling writing, team work skills, and efficient interactions between teachers and students which affected their systemic learning and potentials. The development of word-spelling writing of Prathomsuksa 2 students for Kob (/p/), Kon (/n/) and Kod (/t/) spelling rules (for final sounds) in hours 1-2 was at levels 1 and 2. Their development for three spelling rules in hours 3-4 was still at levels 1 and 2. In hours 5-6, the development was at levels 1 and 2 for Kob rule, and at level 3 for Kon and Kod rules. In hours 7-8, the development for three spelling rules was high at level 4. Their word-spelling writing ability in each level which did not correspond with Kob, Kon and Kod spelling rules was increasingly changed.

The development of word-spelling writing of Prathomsuksa 2 students in each level was changed with statistical significance at the levels of .01 and .05 respectively as follows. At level 1, the development was clearly changed in hours 1-4 for Kob rule, in hours 1-8 for Kon rules, and in hours 1-6 for Kod rule. At level 2, the development was clearly changed in hours 1-6 for Kob and Kon rules, and in hours 1-8 for Kod rule. At level 3, the development was clearly changed in hours 3-8 for Kob and Kod rules, and in hours 1-8 for Kon rule. At level 4, the development for three spelling rules was clearly changed in hours 5-8.

การใช้การวัดประเมินควบคู่การฝึกทักษะการเขียน
ในการส่งเสริมพัฒนาการการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

ปริญญานิพนธ์
ของ
วลารัตน์ ปฏิวศ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการวัดผลการศึกษา

กุมภาพันธ์ 2551

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ปริญญานิพนธ์

เรื่อง

การใช้การวัดประเมินควบคู่การฝึกทักษะการเขียน
ในการส่งเสริมพัฒนาการการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

ของ

วลารัตน์ ปฏิเวช

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิตสาขาวิชาการวัดผลการศึกษา

ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เพ็ญศิริ จีระเดชากุล)

วันที่ เดือน กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2551

คณะกรรมการสอบปริญญานิพนธ์

.....ประธาน

(รองศาสตราจารย์ ดร.บุญเชิด ภิญโญนนตพงษ์)

.....กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ นิภา ศรีไพโรจน์)

.....กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(อาจารย์ ดร.สุวพร เข้มเฮง)

.....กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.องอาจ นัยพัฒน์)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จด้วยความกรุณา และความอนุเคราะห์จาก รองศาสตราจารย์ ดร.บุญเชิด ภิญโญนนตพงษ์ ประธานควบคุมปริญญานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ นิภา ศรีไพโรจน์ กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ ที่ได้ให้คำปรึกษาแนะนำ ตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ เป็นอย่างดี ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณด้วยความเคารพอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร.สมถวิล วิจิตรวรรณ อาจารย์ ดร.รัชนีกุล ภิญโญภาณุวัฒน์ อาจารย์สุนีย์ เงินยวง อาจารย์กิตติศักดิ์ นิวัฒน์ อาจารย์มิ่ง เทพक्रमเมือง ผู้เชี่ยวชาญที่ได้กรุณาให้คำแนะนำตรวจสอบแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

ขอขอบพระคุณ ผู้อำนวยการพวงทอง พิมพะวัฒน์ คณะครูอาจารย์โรงเรียนวัดทัศนารุณสุนทริการาม และขอขอบใจนักเรียนโรงเรียนวัดทัศนารุณสุนทริการามที่ให้ความร่วมมือในการวิจัยเป็นอย่างดี

ขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ภาควิชาการวัดประเมินผลการศึกษาทุกท่านที่ได้ให้ความเมตตา กรุณาประสิทธิ์ประสาทวิชา อบรมสั่งสอน ถ่ายทอดความรู้ที่มีคุณค่ายิ่งแก่การวิจัยจนทำให้ประสบผลสำเร็จในการศึกษา

คุณค่าและประโยชน์ของปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ขอบอบแต่ บิดามารดา และบูรพคณาจารย์ทุกท่านที่ให้การอบรมสั่งสอน ประสิทธิ์ประสาทความรู้ และปลูกฝังคุณธรรมความดีให้กับผู้วิจัย ขอกราบขอบพระคุณท่านด้วยความเคารพยิ่ง

วลารัตน์ ปฏิวะศ

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	4
ความสำคัญของวิจัย.....	4
ขอบเขตของการวิจัย.....	4
ประชากร.....	4
กลุ่มตัวอย่าง.....	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	8
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเขียนสะกดคำ	9
องค์ประกอบของการเขียน	9
ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียน.....	9
ความหมายของการเขียนสะกดคำ.....	11
ความสำคัญของการเขียนสะกดคำ.....	12
จุดมุ่งหมายของการเขียนสะกดคำ.....	13
แบบของการเขียนสะกดคำ.....	13
ลำดับในการสอนเขียนสะกดคำ.....	14
การใช้ตัวสะกดในภาษาไทย.....	16
กิจกรรมการสอนที่ใช้ฝึกการเขียนสะกดคำ.....	18
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสาระการเรียนรู้ภาษาไทย.....	21
สาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย.....	21
การวัดและประเมินผลกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย.....	26
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวัดประเมิน.....	28
การวัดและประเมินผลจากสภาพจริง.....	28
การวัดประเมินควบคู่กิจกรรมการเรียนการสอนจากการสื่อสารส่วนบุคคล.....	51
กฎเกณฑ์การให้คะแนน.....	60
การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือการวัดและการประเมินผลตามสภาพจริง.....	66
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	69

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3 วิธีการดำเนินการวิจัย.....	73
การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	73
ประชากร.....	73
กลุ่มตัวอย่าง.....	73
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	73
การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ.....	83
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	91
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	91
4 การนำเสนอผลของข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	94
สัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	94
การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	94
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	95
5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	133
ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า.....	133
ขอบเขตของการวิจัย.....	133
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	133
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	134
อภิปรายผล.....	136
ข้อเสนอแนะ.....	140
บรรณานุกรม.....	142

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
ภาคผนวก.....	149
ภาคผนวก ก. คู่มือการใช้แบบบันทึกที่ใช้ในการวัดประเมินควบคู่การฝึกทักษะการเขียน.....	150
ตัวอย่างแบบบันทึกที่ใช้ในการวัดประเมินควบคู่การฝึกทักษะการเขียน.....	152
ภาคผนวก ข. คู่มือการใช้กฎเกณฑ์การให้คะแนนพัฒนาการการเขียนสะกดคำ.....	157
กฎเกณฑ์การให้คะแนนพัฒนาการการเขียนสะกดคำ.....	159
แบบฟอร์มการให้คะแนนตามกฎเกณฑ์พัฒนาการเขียนสะกดคำ.....	159
ภาคผนวก ค. ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้.....	160
ภาคผนวก ง. ตัวอย่างแบบฝึกทักษะการเขียน.....	179
ภาคผนวก จ. ผู้เชี่ยวชาญ.....	190
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	192

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แผนการจัดการเรียนรู้และชั่วโมงการใช้การวัดประเมินคุณค่าการจัดกิจกรรม ทักษะการเขียน.....	78
2 แผนการจัดการเรียนรู้และการวัดประเมินตามขั้นพัฒนาการเขียน.....	79
3 การใช้เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	83
4 ขั้นพัฒนาการเขียนสะกดคำมาตราแม่กบของนักเรียนในชั่วโมงการเรียนรู้ที่ 1- 2.....	95
5 ขั้นพัฒนาการเขียนสะกดคำมาตราแม่กบของนักเรียนในชั่วโมงการเรียนรู้ที่ 3- 4.....	96
6 ขั้นพัฒนาการเขียนสะกดคำมาตราแม่กบของนักเรียนในชั่วโมงการเรียนรู้ที่ 5- 6.....	97
7 ขั้นพัฒนาการเขียนสะกดคำมาตราแม่กบของนักเรียนในชั่วโมงการเรียนรู้ที่ 7- 8.....	98
8 ขั้นพัฒนาการเขียนสะกดคำมาตราแม่กนของนักเรียนในชั่วโมงการเรียนรู้ที่ 1- 2.....	100
9 ขั้นพัฒนาการเขียนสะกดคำมาตราแม่กนของนักเรียนในชั่วโมงการเรียนรู้ที่ 3- 4.....	101
10 ขั้นพัฒนาการเขียนสะกดคำมาตราแม่กนของนักเรียนในชั่วโมงการเรียนรู้ที่ 5- 6.....	102
11 ขั้นพัฒนาการเขียนสะกดคำมาตราแม่กนของนักเรียนในชั่วโมงการเรียนรู้ที่ 7- 8.....	103
12 ขั้นพัฒนาการเขียนสะกดคำมาตราแม่กดของนักเรียนในชั่วโมงการเรียนรู้ที่ 1- 2.....	104
13 ขั้นพัฒนาการเขียนสะกดคำมาตราแม่กดของนักเรียนในชั่วโมงการเรียนรู้ที่ 3- 4.....	105
14 ขั้นพัฒนาการเขียนสะกดคำมาตราแม่กดของนักเรียนในชั่วโมงการเรียนรู้ที่ 5- 6.....	106
15 ขั้นพัฒนาการเขียนสะกดคำมาตราแม่กดของนักเรียนในชั่วโมงการเรียนรู้ที่ 7- 8.....	107
16 สรุปผลการเปลี่ยนแปลงคะแนนความสามารถด้านการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรง มาตราตัวสะกดมาตราแม่กบ มาตราแม่กน มาตราแม่กดในแต่ละชั้น พัฒนาการในระยะเวลาแต่ละชั่วโมงของการทดลอง.....	108
17 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการเขียนขั้นที่ 1 มาตราแม่กบ	110
18 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการเปลี่ยนแปลงพัฒนาการเขียนขั้นที่ 1 ใน 3 ช่วงเวลา มาตราแม่กบ.....	110
19 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการเขียนขั้นที่ 2 มาตราแม่กบ	111
20 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการเปลี่ยนแปลงพัฒนาการเขียนขั้นที่ 2 ใน 3 ช่วงเวลา มาตราแม่กบ.....	112
21 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการเขียนขั้นที่ 3 มาตราแม่กบ	112

บัญชีตาราง (ต่อ)

[illegible]

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
39 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการเขียนชั้นที่ 4 มาตราแมกด	126
40 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการเปลี่ยนแปลงพัฒนาการเขียนชั้นที่ 4 ใน 3 ช่วงเวลา มาตราแมกด.....	127
41 สรุปผลคะแนนพัฒนาการเขียนสะกดคำไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดในแต่ละด้านโดย เปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงระหว่างช่วงรายชั่วโมง.....	127

บัญชีภาพประกอบ

[illegible]

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ได้กล่าวถึงความสำคัญของภาษาไทยว่า ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ประจำชาติเป็นสมบัติทางวัฒนธรรมอันก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพ และเสริมสร้างบุคลิกภาพของคนในชาติให้มีความเป็นไทย "เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารเพื่อสร้างความเข้าใจและความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ทำให้สามารถดำรงชีวิตร่วมกันในสังคมประชาธิปไตยได้อย่างสันติสุข และเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ประสบการณ์จากแหล่งข้อมูลสารสนเทศต่าง ๆ เพื่อพัฒนาความรู้ความคิดวิเคราะห์ วิจัยและสร้างสรรค์ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี ตลอดจนนำไปใช้ในการพัฒนาอาชีพให้มีความมั่นคงทางสังคมและเศรษฐกิจ นอกจากนี้ยังเป็นสื่อที่แสดงภูมิปัญญาของบรรพบุรุษด้านวัฒนธรรม ประเพณี ชีวิตทัศน์ โลกทัศน์และสุนทรียภาพ โดยบันทึกไว้เป็นวรรณคดีและวรรณกรรมอันล้ำค่า ภาษาไทยจึงเป็นสมบัติของชาติที่ควรค่าแก่การเรียนรู้ เพื่ออนุรักษ์และสืบสานให้คงอยู่และสืบสานให้คงอยู่คู่ชาติไทยตลอดไป (กรมวิชาการกระทรวงศึกษาธิการ. 2544: 1)

การสอนภาษาไทยให้มีประสิทธิภาพและได้มาตรฐานการเรียนรู้เมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน ประกอบด้วยการอ่าน การเขียน การฟัง การดูและการพูด หลักการใช้ภาษา วรรณคดีและวรรณกรรม ทักษะทั้ง 5 ด้านนี้ การเขียนนับเป็นการสื่อสารที่สลับซับซ้อนกว่าทักษะอื่น เพราะผู้ที่สามารถ อ่าน พูด และฟังได้ดี จึงจะสามารถถ่ายทอดความเข้าใจ ความรู้สึกนึกคิด และจินตนาการออกมาด้านการเขียนเพื่อสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจได้ ทักษะการเขียนนับว่าเป็นทักษะที่มีความสำคัญมาก ซึ่งการเขียนเป็นเครื่องมือในการสื่อความหมายที่คงทนถาวรเป็นหลักฐานที่ดีกว่าทักษะอื่น เพราะการเขียนไม่ลบเลือนเหมือนคำพูดและเก็บเป็นเอกสารได้ การเขียนจึงเป็นเครื่องมือในการติดต่อระหว่างอดีตกับปัจจุบันไปจนถึงอนาคตได้ดี ฉะนั้นผู้เขียนจึงต้องพยายามเขียนคำให้ถูกต้อง ใช้ภาษาที่ถูกต้องเพื่อสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจ จึงจะเรียกได้ว่าเขียนอย่างมีประสิทธิภาพ

ดังนั้น ในการจัดกิจกรรมส่งเสริมทักษะการเขียนจึงต้องคำนึงถึงการเขียนสะกดคำที่ถูกต้อง เพราะการเขียนสะกดคำได้ถูกต้องจะช่วยให้การสื่อสารได้ความหมายชัดเจนขึ้น และจะทำเอกสารที่เขียนมีความน่าเชื่อถือและสื่อความได้ถูกต้อง ซึ่งการเขียนสะกดคำที่ถูกต้องจะช่วยให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจข้อความที่เขียนได้ถูกต้องชัดเจนรวดเร็ว นอกจากนี้ยังช่วยให้ผู้เขียนเขียนอธิบายความคิดเห็นสิ่งต่าง ๆ ของตนด้วยถ้อยคำ ข้อความที่ถูกต้อง สละสลวย ซึ่งก่อให้เกิดทัศนคติที่ดีแก่ผู้อ่าน ใน

ด้านตรงกันข้าม ถ้าผู้เขียนสะกดคำผิดก็จะทำให้เกิดความเสียหายหลายประการ เช่น การสื่อความหมายผิดพลาดคลาดเคลื่อน และที่สำคัญคือ ผู้อ่านจะรู้สึกว่าคุณเขียนไม่มีความสามารถ (บุษกร แซ่มศักดิ์. 2530: 257) และการเขียนผิดพลาดยังทำให้หลักภาษาที่ดีเสียไป ซึ่งสอดคล้องกับ บันลือ พุกกะวัน.(2527: 65) ได้กล่าวไว้ว่า “การเขียนสะกดคำให้ถูกต้องเป็นสิ่งสำคัญของการเขียน หากเขียนผิดจะสื่อความหมายกันไม่ได้ บางครั้งพอเดาความได้แต่ก็แสดงความไม่รู้ของผู้เขียน อันเป็น สิ่งหนึ่งที่ลดความศรัทธาของผู้อ่านที่มีต่อผู้เขียน

แต่ปัญหาการฝึกทักษะการเขียนมีหลายประการดังที่รชนี ศรีไพรวรรณ(2528:1016-1019)นำเสนอไว้พอสรุปได้ดังนี้ คือ เขียนตัวพยัญชนะ สระหรือคำไม่ได้ เขียนสะกดคำผิด เช่น วางสระและวรรณยุกต์ในรูปคำไม่ถูกต้อง คำพ้องเสียง นักเรียนมักจะเขียนตามเสียงที่ได้ยิน คำที่ใช้สะกดไม่ตรงมาตราตัวสะกด เช่น โอกาส เขียนเป็น โอภาศ พิศดาร เขียนเป็น พิศดาน เป็นต้น และรวมถึงการเขียนตัวการันต์ผิดด้วย

จากปัญหาที่พบในด้านการสอนเขียนดังกล่าวพบว่า คำที่ใช้ตัวสะกดไม่ตรงมาตราตัวสะกด มักจะทำให้นักเรียนเกิดความสับสนในการเขียน ดังนั้นนักเรียนควรได้รับการฝึกทักษะการเขียนคำใน ลักษณะต่าง ๆ ให้ถูกต้อง จะสามารถแก้ปัญหาในด้านการเรียนการสอนได้ภาษาไทยได้ ดังเช่นที่ อรรถัย นุตรดิษฐ์ (2540: 4) กล่าวว่า วิธีการแก้ปัญหาในเรื่องนี้ได้ดีที่สุดก็คือ ครูผู้สอนต้องมีส่วนสำคัญ โดยตรงที่จะช่วยแก้ไขข้อบกพร่องให้แก่ นักเรียน โดยครูควรหาวิธีสอน และจัดกิจกรรมให้เหมาะสมกับ วัยของนักเรียน เลือกคำมาสอนและฝึกทักษะการเขียนตามระดับความยากง่าย ดังนั้นในการจัด กิจกรรมส่งเสริมทักษะการเขียนจึงต้องคำนึงว่า การสอนภาษาให้กับเด็กที่โรงเรียนควรสอนให้ง่าย เหมือนกับที่บ้าน ครูควรสอนเด็กในทิศทางตามธรรมชาติของการเจริญเติบโตและพัฒนาการของเขา (สิริมา ภิญโญอนันตพงษ์.2538: 25) ชอมสกี (Chomsky)และเคน กูดแมน (Ken Goodman) นักภาษาศาสตร์ทางด้านจิตวิทยามีความเชื่อว่า เด็ก ๆ มาโรงเรียนพร้อมกับความสามารถทางภาษา ที่มีอยู่แล้วตามธรรมชาติ เด็กๆ เรียนรู้ภาษามาตั้งแต่เกิดพ่อแม่เป็นสิ่งแวดล้อมทางด้านภาษาของเด็ก ดังนั้นการสอนภาษาให้กับเด็กที่โรงเรียนควรเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางการเรียนการสอน ภาษาที่ นำเสนอต้องมีความหมาย และการเรียนการสอนควรมีรากฐานมาจากสิ่งที่เป็นจริง สามารถสัมผัสได้ นำไปใช้ได้จริง (บังอร พานทอง. 2540 : 29 - 39) นอกจากนี้กุลยา ตันติผลาชีวะ กล่าวว่า การจัดประสบการณ์เรียนรู้ให้เด็กรู้หนังสือหมายถึงความเข้าใจตนเอง สังคม สิ่งแวดล้อมและโลก รอบตัว ดังนั้น การจัดการศึกษาจะจัดควบคู่ไปกับการส่งเสริมพัฒนาการให้เด็กเต็มตามศักยภาพ (กุลยา ตันติผลาชีวะ.2545: 3 - 4)และการสอนภาษาควรเน้นให้เด็กเกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้น การสอนเขียนในเด็กจึงควรจัดให้เด็กได้เรียนรู้ตามธรรมชาติของพัฒนาการของแต่ละบุคคล

อย่างมีความสุขตามกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญที่สุด และจากแนวการจัดการศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ 2542 มีสาระสำคัญในด้านการจัดการเรียนการสอนเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ และพัฒนาผู้เรียนเต็มศักยภาพของแต่ละบุคคลตามความแตกต่างของแต่ละบุคคล รวมทั้งนำแนวคิดใหม่ในการประเมินนักเรียน โดยใช้การวัดประเมินที่ควบคู่ไปกับการเรียนการสอน เพื่อมุ่งนำผลที่ได้ปรับปรุงการเรียนการสอนให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้สูงสุดมากกว่าที่จะนำผลไปตัดสินได้ตรงกับนักเรียนเพียงอย่างเดียว หากเป็นการวัดประเมินที่ควบคู่ไปกับการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นให้ครูผู้สอนใช้การวัดประเมินเพื่อทราบว่าผู้เรียนได้เรียนรู้อะไรบ้าง และรู้สึกอย่างไรต่อการเรียนและเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเข้ามาสู่กระบวนการเป็นผู้ร่วมประเมินเพื่อใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงพัฒนาผู้เรียน ดังนั้นการวัดประเมินด้วยการสอบที่ใช้วิธีขีดคำตอบ หรือเขียนลงบนกระดาษคำตอบเพียงอย่างเดียวจึงขาดความเหมาะสมและไม่เพียงพอที่จะให้ข้อมูลหลักฐานที่เป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนได้ครบถ้วน (บุญเชิด ภิญโญนันตพงษ์. 2547 : 2)

จากปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยมีความสนใจศึกษาพัฒนาการการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้การวัดประเมินควบคู่การฝึกทักษะการเขียนที่ใช้กิจกรรมที่หลากหลายผสมผสานกับความรู้เดิม โดยมีแนวในการจัดการฝึกทักษะการเขียนด้วยการใช้กิจกรรมพัฒนาการ 4 ขั้น ดังนี้ ขั้นที่ 1 การเขียนสะกดคำจากภาพ ขั้นที่ 2 การเขียนสะกดคำโดยการเขียนประสมคำ ขั้นที่ 3 การเขียนสะกดคำจากคำอ่าน ขั้นที่ 4 การเขียนสะกดคำจากภาพแล้วนำมาแต่งประโยค ซึ่งการวัดประเมินควบคู่การฝึกทักษะการเขียน เป็นการจัดกิจกรรมการส่งเสริมทักษะการเขียนที่ดีเป็นการกระตุ้นเด็กและสังเกตความสนใจในการทำงานของเด็ก เปิดโอกาสให้เด็กสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง ตามศักยภาพและความรู้เดิมผ่านการจัดกิจกรรมที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญและลงมือปฏิบัติกิจกรรมอย่างมีความสุขเป็นสำคัญ โดยผู้เรียนมีส่วนร่วมในการวัดประเมินและเปิดโอกาสให้นักเรียนร่วมแสดงความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ทำให้ครูผู้สอนสามารถนำผลที่ได้รับจากนักเรียนมาปรับปรุงและสนับสนุนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งในการสอนปกติมุ่งเพื่อให้ผู้เรียนสอบปลายภาคเรียน แล้วนำผลคะแนนที่เป็นตัวเลขมาตัดสินผลการเรียนของนักเรียนเท่านั้นไม่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็น หรือมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน จึงทำให้ผู้เรียนเป็นเพียงผู้รับเนื้อหาเพียงอย่างเดียวเท่านั้น ผลการวิจัยนี้จะเป็นแนวทางแก่ครูและผู้เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษา สามารถนำวิธีการวัดประเมินไปใช้ประโยชน์ในการจัดการวัดประเมินควบคู่การฝึกทักษะการเขียนสะกดคำได้อย่างมีประสิทธิภาพ และเพื่อให้เกิดประโยชน์กับผู้เรียนต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายสำคัญ เพื่อศึกษาว่าการวัดประเมินควบคู่การฝึกทักษะการเขียนส่งผลต่อการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หรือไม่อย่างไร โดยมีจุดมุ่งหมายเฉพาะดังนี้

1. เพื่อศึกษาขั้นพัฒนาการการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตรฐานตัวสะกดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่เป็นผลมาจากการวัดประเมินควบคู่การฝึกทักษะการเขียน
2. เพื่อศึกษาการเปลี่ยนแปลงขั้นพัฒนาการการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตรฐานตัวสะกดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่เป็นผลมาจากการวัดประเมินควบคู่การฝึกทักษะการเขียน

ความสำคัญของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมุ่งเน้น การใช้การวัดประเมินควบคู่การฝึกทักษะการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตรฐานตัวสะกดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เพราะเป็นวิธีการที่จะช่วยให้ได้ข้อมูลจากการเรียนรู้ของผู้เรียนนำไปปรับปรุงวิธีการสอนและการเรียนให้มีประสิทธิภาพสูงสุด และเพื่อเป็นแนวทางในการส่งเสริมพัฒนาการการเขียนของผู้เรียน ให้มีความรู้ความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตรฐานตัวสะกด และนำผลการวัดประเมินควบคู่การฝึกทักษะการเขียนไปใช้ปรับปรุงสนับสนุนการเรียนการสอนได้ทันที ผลการวิจัยครั้งนี้จึงมีประโยชน์ทั้งต่อผู้เรียนและผู้สอน

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 2 ห้องเรียน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2550 โรงเรียนวัดทัศนารุณสุนทริการาม เขตราชเทวี สังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 70 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษานี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2550 โรงเรียนวัดทัศนารุณสุนทริการาม เขตราชเทวี สังกัดกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม(Cluster Random Sampling) โดยการจับสลากได้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/1 จำนวน 34 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรจัดกระทำ(Treatment Variable) ได้แก่ การวัดประเมินควบคู่การฝึกทักษะการเขียนคำที่ไม่ตรงตามมาตรฐานตัวสะกด

2. ตัวแปรตาม ได้แก่ พัฒนาการการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **มาตราตัวสะกด** หมายถึง พยัญชนะที่ประสมข้างหลังพยางค์ใน แม่ ก. กา แล้ว บังคับให้แม่ ก.กา ให้กลายเป็นแม่กน กด กบ

2. **พัฒนาการการเขียนสะกดคำ** หมายถึง ชั้นความสามารถทางการแสดงออกในการเรียง พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ เพื่อให้ออกเสียงชัดเจนและเขียนคำต่าง ๆ อย่างถูกต้อง

3. **พัฒนาการการเขียนสะกดคำที่สะกดไม่ตรงมาตราตัวสะกด โดยใช้การฝึกทักษะการเขียน** หมายถึง ชั้นความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงมาตราตัวสะกด แม่กบ แม่กน แม่กด ของนักเรียนให้สูงขึ้นจากเดิมที่แสดงออกถึงทักษะการเขียนคำสะกดที่ไม่ตรงมาตราตัวสะกด 4 ขั้นดังนี้ ขั้นที่ 1 การเขียนสะกดคำจากภาพ หมายถึง นักเรียนเข้าใจความหมายของคำจากภาพและมองเห็นคำแล้วเขียนสะกดคำ ขั้นที่ 2 การเขียนสะกดคำโดยการเขียนประสมคำ หมายถึง นักเรียนได้มองเห็นรูปคำส่วนประกอบต่าง ๆ ของคำ แยกคำออกเป็นพยางค์ ออกเสียงคำนั้นเป็นพยางค์แล้วเขียนสะกดคำ ขั้นที่ 3 การเขียนสะกดคำจากคำอ่าน หมายถึง การมองเห็นรูปคำนั้น ๆ ว่าประกอบด้วย สระ พยัญชนะอะไรบ้างแล้วเขียนสะกดคำ ขั้นที่ 4 การเขียนสะกดคำจากภาพแล้วนำมาแต่งประโยค หมายถึง นักเรียนเข้าใจความหมายของคำจากภาพแล้วเขียนสะกดคำและให้นักเรียนนำคำนั้นไปใช้โดยการนำคำมาแต่งประโยคตามสถานการณ์ต่าง ๆ

(ตามแนวคิดของ Fitzgerrald.1967: 38 และประเทิน มหาจันทร์2519: 65)

4. **การฝึกทักษะการเขียน** หมายถึง การจัดกิจกรรมฝึกทักษะการเขียนคำที่สะกดไม่ตรงมาตราตัวสะกดรวมถึงการจัดประสบการณ์สำหรับเด็กนักเรียน โดยใช้แบบฝึกทักษะเพื่อฝึกพัฒนาการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงมาตราตัวสะกดโดยขั้นตอนในการฝึกดังนี้ 4 ขั้น ดังนี้

ขั้นที่ 1 การเขียนสะกดคำจากภาพคือ การใช้ภาพเป็นการสื่อความหมายแล้วให้เขียนสะกดคำ

ขั้นที่ 2 การเขียนสะกดคำโดยการเขียนประสมคำ คือ การใช้ภาพเป็นสัญลักษณ์แทนพยัญชนะ แต่สระ วรรณยุกต์คงรูปเดิม แล้วนำคำเหล่านั้นเขียนสะกดคำ

ขั้นที่ 3 การเขียนสะกดคำจากคำอ่าน คือ การเขียนสะกดคำให้ถูกต้อง ตามหลักการใช้ภาษา

ขั้นที่ 4 การเขียนสะกดคำจากภาพแล้วนำมาแต่งประโยค คือ การเขียนสะกดคำโดยใช้ภาพสื่อความหมาย แล้วนำคำนั้น ๆ แต่งเป็นประโยค

5. **การใช้การวัดประเมินผลผู้การฝึกทักษะการเขียน** หมายถึง การดำเนินการวัดประเมินด้วยวิธีการต่าง ๆ ในช่วงการจัดกิจกรรมฝึกทักษะการเขียนเพื่อนำข้อมูลไปใช้ปรับปรุงการ

เรียนรู้โดยใช้การบันทึกการสังเกต การบันทึกผลการตรวจงาน การบันทึกผลการพูดคุยกับนักเรียน การบันทึกประจำวันของนักเรียน การบันทึกผลการอ่านบันทึกประจำวัน กฎเกณฑ์การให้คะแนน และแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด ซึ่งจะให้ข้อมูลกับครูเพื่อช่วยเหลือผู้เรียน ในการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด และปรับปรุงการจัดการเรียนรู้ให้เหมาะสม ซึ่งจะทำให้เกิดผลดีต่อผู้เรียนในการเขียนคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด ซึ่งใช้แบบวัดผลการเรียนรู้ดังนี้

1.1 การบันทึกการสังเกต หมายถึง การจดบันทึกกระบวนการทำงานการเรียนรู้ การคิดของนักเรียน โดยบันทึกพฤติกรรมที่แสดงออกอย่างชัดเจนของนักเรียนจากการร่วม กิจกรรม ฝึกทักษะการเขียน การบ้าน ชิ้นงาน และแบบฝึกหัด เพื่อให้ครูผู้สอนทราบถึงพัฒนาการการเขียนสะกดคำของผู้เรียน

1.2 การบันทึกผลการตรวจงาน หมายถึง การจดบันทึกกระบวนการทำงานการเรียนรู้ การคิดของนักเรียน โดยศึกษาพฤติกรรมของนักเรียนจาก การบ้าน ชิ้นงานและแบบฝึกหัดแล้วครูผู้สอนเสนอความคิดเห็น ข้อเสนอแนะลงบนคำตอบ หรือชิ้นงานเพื่อให้ นักเรียนอ่านผลการตรวจการบันทึกผลการตรวจงาน เพื่อให้ทราบถึงพัฒนาการการทำงาน ของนักเรียน นิสัยการทำงาน ความรับผิดชอบ ความตรงต่อเวลา ความมีระเบียบวินัย ความเรียบร้อย ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และเทคนิควิธีที่นำมาใช้

1.3 การบันทึกผลการพูดคุยกับนักเรียน หมายถึง การจดบันทึกการพูดคุย สนทนาซักถามกับนักเรียนนอกเวลาเรียน เพื่อให้ทราบถึงความเข้าใจในขั้นตอนของกิจกรรมฝึกทักษะการเขียนว่ามีส่วนใดบ้างที่ต้องเพิ่มเติม เพื่อให้ผู้เรียนมีทักษะการเขียนเพิ่มขึ้นรวมถึงการพูดคุยเกี่ยวกับบรรยากาศขณะเรียนและสภาพแวดล้อมต่าง ๆ ของนักเรียน

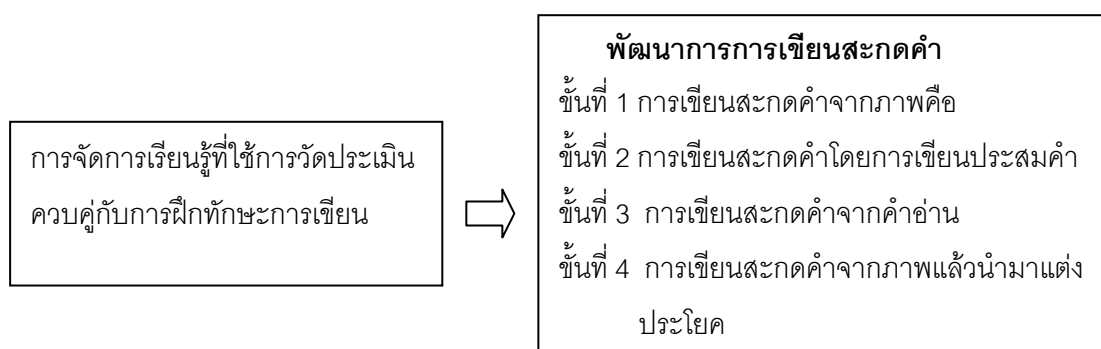
1.4 การบันทึกประจำวันของนักเรียน หมายถึง การให้นักเรียนเขียนบันทึกตัวสะกดในแต่ละมาตราว่ามีพยัญชนะใดบ้างที่อยู่ในแต่ละมาตราตัวสะกด และทำการจดบันทึกประสบการณ์การเรียนรู้การเขียนสะกดคำของนักเรียนในช่วงเวลาเรียน ตลอดจนการแสดงความคิดเห็นในการเรียนการสอน และสอบถามในเรื่องที่ยังไม่เข้าใจของนักเรียน

1.5 การบันทึกผลการอ่านบันทึกประจำวัน หมายถึง การตรวจสอบความก้าวหน้าในการเรียน ความเข้าใจในเรื่องที่เรียน และข้อเสนอแนะของนักเรียนจากการอ่านบันทึกประจำวันของนักเรียน

1.6 กฎเกณฑ์การให้คะแนนพัฒนาการการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด หมายถึง คู่มือการกำหนดตัวเลขเพื่อชี้บ่งถึงระดับคุณภาพ และคำบรรยายพฤติกรรมเพื่อชี้บ่งถึงระดับคุณภาพของพัฒนาการการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การทดลองรูปแบบการใช้การวัดประเมินค่าการฝึกทักษะการเขียนในกิจกรรมการเรียนรู้ การสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยนั้นเป็นการประเมินตามสภาพจริง ที่สามารถทำให้ผู้สอนได้ทราบถึงพัฒนาการการเขียน และความสนใจของนักเรียนอย่างต่อเนื่องและมีประสิทธิภาพ ที่สามารถนำข้อมูลไปปรับปรุงแก้ไขการเรียนการสอน ผู้วิจัยจึงได้ออกแบบการวัดประเมินค่าการฝึกทักษะการเขียนไปทดลองใช้กับนักเรียน โดยมีลักษณะวิจัยครั้งนี้ ดังนี้

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและได้เสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเขียนสะกดคำ
 - 1.1 องค์ประกอบของการเขียน
 - 1.2 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียน
 - 1.3 ความหมายของการเขียนสะกดคำ
 - 1.4 ความสำคัญของการเขียนสะกดคำ
 - 1.5 จุดมุ่งหมายของการเขียนสะกดคำ
 - 1.6 แบบของการเขียนสะกดคำ
 - 1.7 ลำดับในการสอนเขียนสะกดคำ
 - 1.8 การใช้ตัวสะกดในภาษาไทย
 - 1.9 กิจกรรมการสอนที่ใช้ฝึกการเขียนสะกดคำ
2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
 - 2.1 สาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
 - 2.2 การวัดและประเมินผลการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวัดประเมิน
 - 3.1 การวัดและประเมินผลจากสภาพจริง
 - 3.2 การวัดประเมินควบคู่กับการเรียนการสอน จากการสื่อสารส่วนบุคคล
 - 3.3 กฎเกณฑ์การให้คะแนน
 - 3.4 การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือการวัดและการประเมินตามสภาพจริง
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 4.1 งานวิจัยต่างประเทศ
 - 4.2 งานวิจัยในประเทศ

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1.1 องค์ประกอบของการเขียน

นักศึกษากล่าวเรื่ององค์ประกอบของการเขียน ไว้ดังนี้

สนธิ จิมเล็ก (2540 :181 – 182) และ วรณีย์ โสมประยูร (2537 : 142) กล่าวไว้สอดคล้องกันว่า การเขียนมีองค์ประกอบสำคัญ 4 ประการ คือ ผู้เขียนหรือผู้ส่งสาร ผู้เขียนเป็นจุดกำเนิดที่ทำให้เกิดงานเขียนขึ้น ลักษณะต่าง ๆ ของผู้เขียนที่ช่วยให้เกิดงานเขียนได้แก่การแสดงความคิดเห็น ความสามารถในการใช้ภาษาลำดับความ ลักษณะท่าทางการความรู้การแสดงความ คิดเห็น ความสามารถในการใช้ภาษาลำดับความ ลักษณะท่าทางการเขียนที่ส่งผลไปถึงลายมือของ ผู้เขียน และควมมีมารยาทในการเขียนภาษา ภาษาที่ใช้ในการเขียนมี 3 ระดับคือ ภาษาพูด ภาษา กึ่งแบบแผน และภาษามีแบบแผน สามารถสอนผู้เรียนเขียนภาษาได้ทั้ง 3 ระดับ แต่ความสำคัญอยู่ ที่การเลือกใช้ภาษาอย่างเหมาะสมกับ กาลเทศะ บุคคลจุดหมาย สถานที่ เวลา และสถานการณ์ สิ่งแวดล้อม เครื่องมือ เครื่องมือที่ทำให้เกิดสื่อสาร คือ เครื่องเขียน เช่น ดินสอ ปากกา กระดาษ หรืออื่นๆ ที่ใช้แทนกันได้และตัวอักษรที่อาจจะเรียกอีกอย่างหนึ่งว่าลายมือ ถ้าลายมือสะอาดเรียบร้อย ถูกต้องและชัดเจน ถือว่าเป็นเครื่องมือ ที่มีประสิทธิภาพ ผู้อ่านเป็นองค์ประกอบสำคัญที่ผู้เขียนต้อง คำนึงถึง เพราะเป้าหมายสำคัญของการเขียนคือ มุ่งให้ผู้อ่านเกิดการรับรู้ และเข้าใจในสิ่งที่สื่อสาร ออกไป ดังนั้นผู้เขียนจึงจำเป็นต้องเลือกเนื้อหา ภาษา วิธีเขียน รูปแบบการเขียน ให้เหมาะสมและ สอดคล้องกับผู้อ่านจึงทำให้การสื่อสารเกิดประสิทธิภาพ

นักการศึกษากล่าวไว้จึงสรุปได้ว่า องค์ประกอบของการเรียนมี 4 ประการ ที่ครูต้องยึดเป็น หลักและคำนึงถึงเสมอก่อนที่จะวางแผนงานในการสอน ปัจจัยที่ส่งเสริมการเขียน คือ สิ่งแวดล้อม ทางสังคม เช่น สภาพแวดล้อมต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นครอบครัว โรงเรียน ชุมชน ดังนั้นการสื่อสารที่มีประ สิทธิภาพต้องเริ่มจากการสื่อสารที่ได้รับการฝึกตั้งการใช้สัญลักษณ์ครู และผู้เกี่ยวข้องกับเด็กจึงควร สนับสนุนให้การส่งเสริมให้เด็กได้ถ่ายทอดความคิดจินตนาการสู่ภาษาสัญลักษณ์ ตัวอักษรในที่สุด

1.2 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียน

เนื่องจากการเขียนเป็นการถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก และความเข้าใจของตนเอง ออกมาเพื่อสื่อความหมายของตนให้ผู้อื่นเข้าใจ และเป็นเครื่องมือสำหรับพัฒนาความคิดสติปัญญา ตลอดจนเจตคติด้วย การเขียนจึงเป็นทักษะการแสดงออกที่สำคัญและสลับซับซ้อนนักการศึกษาได้ กล่าวด้านปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียน ดังนี้

วรณีย์ โสมประยูร (2537: 148) กล่าวว่า ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนมีหลายประการ ดังนี้ 1)อวัยวะที่เกี่ยวข้องกับการเขียนเป็นทักษะที่ต้องใช้อวัยวะของร่างกายหลายอย่างประกอบกันดังนี้ มือ

การพัฒนากล้ามเนื้อมือมีส่วนสำคัญในการเขียน เด็กบางคนไม่สามารถบังคับกล้ามเนื้อมือให้เขียนตัวอักษรได้ บางคนมือพิการก็ทำให้เขียนไม่ถนัดหรือไม่สามารถเขียนได้เลย การเขียนต้องใช้มือเป็นประการสำคัญ ดังนั้นจึงต้องมีการฝึกกล้ามเนื้อมืออยู่เสมอ การเขียนจำเป็นต้องใช้สายตาขณะเขียน สำหรับเด็กที่มีพัฒนาทางอวัยวะตาไม่เจริญไปตามปกติจะมองภาพกลับกันกับภาพจริง คือ มองตัวอักษรกลับหัว ความสัมพันธ์ระหว่างตากับกล้ามเนื้อมือ การเขียนต้องอาศัยตามองเพื่อรับเข้า และใช้มือเขียนสิ่งที่มองนั้น นอกจากนี้ต่ายังมองสิ่งที่เขียนว่าเหมือนที่คิดไว้หรือไม่ 2) สมรรถหรือสติปัญญา เมื่อการเขียนเป็นการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจ และเป็นเครื่องมือสำหรับพัฒนาความคิดและสติปัญญาดังกล่าวข้างต้นแล้ว สมรรถก็จะเป็นปัจจัยหนึ่งที่จำเป็นต่อการเขียนอย่างยิ่ง เพราะถ้าสมรรถไม่คิดสิ่งใดแล้วก็ไม่มีความต้องการที่จะเขียนแสดงสิ่งนั้นออกมาให้ผู้อื่นเข้าใจ นอกจากนี้สมรรถยังเกี่ยวข้องกับการเขียนในเรื่องต่าง ๆ อีก เช่น ความสามารถในการรับรู้และจำสิ่งต่อไปนี้ การสังเกตสิ่งที่เขียนว่ามีลักษณะอย่างไรการเห็นความสัมพันธ์ของเรื่องที่เขียน การลำดับความคิดเพื่อบรรยายเรื่องการจำลักษณะตัวอักษรคำ ประโยค และข้อความความสามารถในการแสดงออกที่ต่างกัน เนื่องจากความสามารถในการรับและถ่ายทอดของแต่ละบุคคลแตกต่างกัน กล่าวคือ บางคนเขียนได้เร็ว แต่บางคนบังคับกล้ามเนื้อมือให้เขียนได้ไม่ดี ช่วงความสนใจและความตั้งใจต่างกันเด็กที่มีช่วงความสนใจสั้นมักเขียนได้น้อยทำให้ทักษะการเขียนไม่ดีเท่าที่ควร และมีความตั้งใจเรียนน้อยลง การเขียนมีความจำเป็นต้องโยงความคิดให้สัมพันธ์และต่อเนื่องกัน เพราะความคิดที่สัมพันธ์และต่อเนื่องกันนั้นจะเป็นสื่อให้เด็กสามารถเขียนเรื่องราวต่าง ๆ ให้ติดต่อสัมพันธ์กันได้มากขึ้น 3) สิ่งแวดล้อมการเขียนทักษะที่ต้องอาศัยการพูด ฟัง อ่านมาก่อน ดังนั้นการเขียนจึงต้องอาศัยประสบการณ์พื้นฐานอื่น ๆ ทั้งจากบ้าน โรงเรียน และสังคม ซึ่งเป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกันและอิทธิพลต่อการพัฒนาทักษะการเขียนของเด็กดังนี้ สิ่งแวดล้อมทางบ้าน ได้แก่ ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม ความสัมพันธ์ในครอบครัว ภาษาพูดที่บ้าน เชื้อชาติ จำนวนพี่น้องในครอบครัวและการอบรมเลี้ยงดู สิ่งแวดล้อมเมื่อลงมือเขียน เด็กต้องควบคุมกล้ามเนื้อมือให้ลากดินสอตามที่ต้องการ สายตาก็ต้องพิจารณาว่าถูกต้องตามที่คิดไว้หรือไม่ สิ่งแวดล้อมทางโรงเรียน โรงเรียนทำหน้าที่สร้างเสริม ปรับปรุง และแก้ไขพฤติกรรมต่าง ๆ ดังนั้นทักษะทางภาษาของเด็กซึ่งรวมทักษะการเขียนด้วยย่อมพัฒนาไปตามสภาพแวดล้อมที่มีอิทธิพลต่อภาษาของเด็กมาก เฉพาะอย่างยิ่งการเขียนของเด็กมักเริ่มต้นจากครู เช่นวิธีเขียนของครูที่เป็นต้นแบบของการเขียนของเด็ก วิธีสอนเขียนของครู เจตคติของครู และบรรยากาศการเรียนการสอนครูที่จัดบรรยากาศให้เด็กมีอิสระในการคิด ย่อมช่วยให้เด็กสามารถเขียนอย่างสร้างสรรค์ได้สมบูรณ์เต็มที่ ส่วนเพื่อนนั้นถือเป็นสิ่งแวดล้อมที่อยู่ใกล้ตัวเด็กมาก เพราะในการเขียนเด็กจะชักถามเพื่อนหรือลอกการเขียนจากเพื่อน เป็นต้น สิ่งแวดล้อมทางสังคมและชุมชน เด็ก ๆ ต้องเกี่ยวข้องับสังคมและชุมชนตลอดเวลา ดังนั้นสภาพแวดล้อมทางชุมชนและสังคมย่อมมีบทบาทที่สำคัญต่อการ

พัฒนาเด็กในด้านพฤติกรรม บุคลิกภาพ เจตคติ ทักษะทางภาษา และอื่น ๆ สำหรับทางด้านภาษาไทย โดยเฉพาะการเขียนเด็กมักฟังและอ่านจากสื่อมวลชนด้วย เด็กจึงเขียนตามประสบการณ์ที่พบจากโทรทัศน์ หนังสือพิมพ์และเอกสารต่างๆ

สรุปได้ว่าปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนประกอบด้วย ตา และกล้ามเนื้อมือ สมทรงหรือสติ ปัญญาใช้คิด หาความสัมพันธ์และจดจำ และสิ่งแวดล้อมทั้งที่บ้าน โรงเรียน สังคมและชุมชนที่เด็กอาศัย

1.3 ความหมายของการเขียนสะกดคำ

การเขียนสะกดคำเป็นเนื้อหาหนึ่งของหลักสูตรประถมศึกษา ซึ่งนักเรียนจะต้องได้รับการฝึกฝนให้มีทักษะในการเขียนที่ถูกต้องและรวดเร็ว การสะกดคำได้ถูกต้องจะช่วยให้เกิดความเข้าใจในการสื่อความหมาย โดยจะทำให้ผู้อื่นสามารถเข้าใจข้อความที่เขียนได้รวดเร็ว

สุมาลี โกศลสมบัติ(2525: 10) ได้ให้ความหมายของการเขียนสะกดคำที่นักการศึกษาและนักภาษาศาสตร์กล่าวไว้ได้ว่า หมายถึง การสะกดคำเป็นวิธีการจำตัวได้เกิดจากการให้ชื่อ หรือออกเสียงตัวอักษรเป็นตัว ๆ ไป และเชื่อมเข้าเป็นเสียงในแต่ละคำที่ทุกคนยอมรับ การสะกดคำส่วนใหญ่เป็นการมองเห็นด้วยตา เวลาอ่านหนังสือผู้อ่านจะเห็นรูปคำบนกระดาษซึ่งจะแสดงความหมายของคำ

ชิน โพธิ์อ่อน (2526: 11) ได้ให้ความหมาย การเขียนสะกดคำ หมายถึง ความสามารถของบุคคลใดบุคคลหนึ่งที่สามารถเขียนสะกดคำหนึ่ง โดยการเรียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ได้ถูกต้องตามที่ควรอยู่ และถูกต้องตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน

รุจี สุขเสมอ (2526: 12) ได้ให้ความหมาย การสะกดคำเป็นวิธีการที่จะนำไปสู่จุดมุ่งหมายของการเขียนซึ่งต้องอาศัยทักษะการฟัง การพูด การอ่านที่ดี การสะกดคำเพื่อการเขียนนั้นมีส่วนประกอบที่สำคัญ คือ ความเข้าใจความหมายและการอ่านที่ถูกต้องชัดเจน

อรพรรณ ภิญโญภาพ (2529: 14) ได้ให้ความหมาย การสะกดคำเป็นการฝึกทักษะการเขียนให้ถูกต้องตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานแก่ผู้เรียน และจะต้องให้ผู้เรียนเข้าใจกระบวนการประสมคำ รู้หลักเกณฑ์ที่จะเรียงเรียงตัวอักษรในคำหนึ่ง ๆ ให้ได้ความหมายที่ต้องการเพื่อนำไปใช้ประโยชน์ในการสื่อสาร

มัลลิกา ภักดิ์นิรงค์ (2531: 28) ได้ให้ความหมาย การเขียนคำ หมายถึง ความสามารถในการเขียนคำเรียงตามพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ รวมทั้งตัวสะกดการันต์ในภาษาไทยได้อย่างถูกต้อง และสามารถนำหลักการเขียนไปใช้ประโยชน์ได้ด้วย

สุภาพ ดวงเพชร (2533: 15) ได้ให้ความหมายการเขียนสะกดคำหมายถึง ความสามารถในการเขียนคำ โดยเรียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ และสะกดการันต์ได้ถูกต้องตามหลักภาษาและตรงตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน

เว็บมาสเตอร์ (Webmaster.1981: 2190) ได้ให้ความหมายของการเขียนสะกดคำ สรุปว่าการเขียน สะกดคำเป็นศิลปะหรือกลวิธีในการเรียงตัวอักษร ให้เป็นคำตามแบบที่คนยอมรับ ซึ่งก็สอดคล้องกับนักการศึกษาไทยที่ได้กล่าวไว้ข้างต้น

จากการศึกษาความหมายการเขียนสะกดคำที่กล่าวในข้างต้น ผู้วิจัยสรุปความหมายของการเขียนสะกดคำ หมายถึง ความสามารถในการเขียนเรียงตัวอักษร โดยเรียงพยัญชนะ สระ และสะกดการันต์ได้ถูกต้องตามหลักภาษาให้มีความหมายที่ต้องการ เพื่อนำไปใช้ประโยชน์ในการสื่อสารและตรงตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน

1.4 ความสำคัญของการเขียนสะกดคำ

ทักษะในการเขียนเป็นเรื่องที่ซับซ้อนมาก จะฝึกให้ได้ผลดีต่อเมื่อนักเรียนมีความพร้อมในด้านการฟัง พูดและอ่านแล้ว เป็นทักษะที่จำเป็นที่สุดต่อการดำรงชีวิตประจำวันเพื่อใช้ในการถ่ายทอดเรื่องราวต่างๆ ให้ผู้อื่นเข้าใจ ดังเช่นที่ คู่มือแนวพัฒนาการเรียนการสอนกลุ่มทักษะภาษาไทย (กระทรวงศึกษาธิการ, 2531: 62) ได้เสนอว่า “ การเขียนเป็นทักษะหนึ่งของการสื่อสารประเภทการส่งออกที่มีความสัมพันธ์กับทักษะการฟัง การพูดการอ่านอย่างใกล้ชิด เพราะทักษะการฟัง การพูดและการอ่าน ช่วยให้ทักษะการเขียนดีขึ้น ในทำนองเดียวกัน การเขียนดีก็ช่วยให้ทักษะการฟัง พูดและอ่านดีขึ้นด้วยเพราะคนที่ฟังมาก อ่านมากมักจะพูดดีและเขียนดีด้วย”

นอกจากนี้ยังมีผู้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนสะกดคำไว้หลายท่าน อาทิเช่น บุญปก อ่อนเผ่า (2526 : 14) กล่าวไว้ว่า “ การสะกดคำให้ถูกต้องเป็นสิ่งสำคัญในการสื่อสารความหมายถึงกันด้วยภาษาเขียน เพราะถ้าเขียนสะกดผิดจะทำให้ความหมายผิดเพี้ยนไปหรือไม่มีความหมายเลยก็ได้ นอกจากนั้นการสะกดคำยังเป็นสิ่งจำเป็นในการที่จะเริ่มต้นสำหรับการเขียน ผู้เขียนต้องรู้จักการสะกดคำเสียก่อนจึงจะเขียนเป็นรูปคำ รูปประโยค และถ้าเขียนติดต่อกันเป็นเรื่องเป็นราวได้ ” ส่วนผะอบ โปษะกฤษณะ (2521: 1) กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนสะกดคำไว้ว่า “ในเรื่องภาษาตัวสะกดเป็นเรื่องสำคัญมาก ต้องระมัดระวังเป็นพิเศษเพราะนอกจากจะสื่อความหมายเข้ากันไม่ได้ ยังแสดงระดับความรู้ของผู้เขียนด้วยว่าเป็นผู้ที่มีความประณีต มีความสามารถเพียงใด และการเขียนผิดยังทำให้หลักภาษาที่ดีเสียไป ” ซึ่งสอดคล้องกับ บันลือ พฤกษะวัน (2527: 65) ได้กล่าวไว้ว่า “การเขียนสะกดคำให้ถูกต้องเป็นสิ่งสำคัญของการเขียน หากเขียนผิดจะสื่อความหมายกันไม่ได้

บางครั้งพอเดาความได้แต่ก็แสดงความไม่รู้ของผู้เขียน อันเป็นสิ่งที่ลดความศรัทธาของผู้อ่านที่มีต่อผู้เขียน”

กล่าวโดยสรุป การเขียนสะกดคำให้ถูกต้องมีความสำคัญต่อผู้เขียนอย่างมาก กล่าวคือทำให้การเขียนบรรลุตามจุดประสงค์ที่ต้องการ นอกจากนั้น ยังทำให้ผู้เขียนเป็นผู้ที่น่าเชื่อถือในเรื่องภูมิปัญญา และความประณีตในการเขียนอีกด้วย

1.5 จุดมุ่งหมายของการเขียนสะกดคำ

กระทรวงศึกษาธิการ (2532 : 65) ได้กำหนดจุดมุ่งหมายในการเขียนสะกดคำในระดับประถมศึกษาไว้ดังนี้

1. เพื่อให้นักเรียนเขียนสะกดคำต่าง ๆ ได้ถูกต้องตามแบบแผนที่นิยมใช้กันและตรงความหมายของคำ
2. ส่งเสริมให้นักเรียนรู้จักคำต่าง ๆ ได้กว้างขวาง
3. เพื่อให้นักเรียนค้นคว้าหาคำใหม่ ๆ ได้ตามที่ต้องการ
4. เพื่อให้นักเรียนรู้จักคำต่าง ๆ ที่จำเป็นในชีวิตประจำวัน
5. เพื่อให้นักเรียนออกเสียงคำต่าง ๆ ได้ถูกต้อง

นอกจากนี้บุญปก อ่อนเผ่า (2526: 11 – 12) กล่าวถึงความมุ่งหมายของการสอนสะกดคำว่า “ความมุ่งหมายของการสอนสะกดคำมี 2 ประการ ประการแรกมุ่งให้เด็กรู้จักรูปคำการสะกดคำที่ดีนั้น ครูต้องมีวิธีทำให้เด็กเกิดความสนใจในการเขียนสะกดคำ ช่วยให้เกิดคุ้นเคยกับรูปคำและเสียงของคำ เพื่อให้เด็กรู้จักคำกว้างขวางขึ้น ทั้งนี้เพราะความสามารถสะกดคำในปัจจุบันเป็นรากฐานของการสะกดคำในอนาคต และเป็นสิ่งซึ่งบอกความสามารถส่วนบุคคลของนักเรียนในการเรียนการสะกดคำได้ถูกต้องนั้น เด็กจะต้องได้เรียนรู้คำที่ออกเสียง เรียนรู้ความสัมพันธ์ของตัวอักษรกับเสียง จัดลำดับตัวอักษรได้จึงจะสามารถเขียนคำได้ถูกต้อง”

ข้อความข้างต้นสอดคล้องกับวรรณา เครืองเนียม (2531: 12) ที่ได้กล่าวถึงจุดประสงค์ของการเขียนสะกดคำไว้ว่า “ การสอนเขียนสะกดคำเป็นการสอนให้นักเรียนรู้จักหลักเกณฑ์ในการเรียงลำดับตัวอักษร สระ และวรรณยุกต์ ประสมคำให้ถูกต้องและได้ความหมาย และสื่อความหมายกันได้”

จากที่กล่าวมาจึงสรุปได้ว่า การสอนเขียนสะกดคำมีจุดมุ่งหมายเพื่อปลูกฝังให้นักเรียนเห็นคุณค่าของการเขียนสะกดคำสามารถจดจำรูปคำและวิธีเขียนที่ถูกต้องไปใช้ในงานเขียนของตน

1.6 แบบของการสอนเขียนสะกดคำ

บันลือ พุกกะวัน (2522: 170–174) ได้จำแนกการสอนเขียนไว้ 5 แบบด้วยกัน คือ

1. การสอนเขียนแบบใช้เสียงพาไป การสอนเขียนแบบนี้มุ่งใช้ความดีเด่นของภาษาไทย ที่มีเสียงคงที่ และใช้ความสัมพันธ์ของการฝึกอ่านแบบสะกดตัวกับการเขียนมาใช้ประโยชน์ได้อย่างเต็มที่ ตัวอย่าง เช่น ครูบอกคำที่จะให้เขียน มานี้ เด็กไล่สะกดพร้อม มอ อา - มา นอ อี - นี มานี้ การสอนเขียนแบบนี้ จะทำให้ผู้เรียนมีโอกาสใช้ความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านกับการเขียน ให้เป็น ประโยชน์เพราะเสียงพาไปอย่างกลมกลืนกันดี

2. การสอนเขียนให้เห็นรูปคำก่อน การสอนเขียนแบบนี้มุ่งสอนให้เด็กฝึกเขียนคำใหม่ ในบทเรียนได้แม่นยำยิ่งขึ้น และยังมุ่งให้เข้าใจความหมายของคำในรูปประโยค ซึ่งจะช่วยให้เกิด ประโยชน์ที่เด็กได้เห็นรูปประโยคในการใช้คำนั้น ๆ นอกเหนือจากการแปลความหมายเฉพาะคำนั้น เท่านั้น โดยมีวิธีสอนดังนี้ครูเขียนประโยค แล้ววงเล็บคำใหม่ในบทเรียนดังนี้ “นายอำเภอเป็น (ข้าราชการ) ในอำเภอ” ให้นักเรียนอ่านเป็นประโยคก่อนแล้วจึงให้อ่านคำในวงเล็บแบบสะกดตัว แล้ว ลบในวงเล็บออกเป็นบางส่วนหรือออกทั้งหมด แล้วให้นักเรียนอ่านจากนั้นให้นักเรียนคัดลอกข้อความ ในวงเล็บให้ถูกต้อง

3. การฝึกไล่สะกดคำในขณะที่ครูเขียนหรือนักเรียนเขียนข้อความบนกระดานดำหรือทำ แผนภูมิประสมการณ์ โดยครูเขียนข้อความลงบนกระดานหรือแผนภูมิ นักเรียนก็ไล่สะกดตัวทีละคำ ๆ โดยที่ครูเขียนไปตามที่เด็กไล่ตัวสะกด เสร็จแล้วจึงให้นักเรียนอ่านแล้วคัดลอกลงในสมุด

4. การเขียนโดยใช้บันทึกแบบอย่าง วิธีสอนโดยครูทำแถบประโยคที่เลือกได้ให้นักเรียน อ่านประโยค แล้วค่อย ๆ ปิดประโยคจนมืด นักเรียนจึงเขียนประโยคนั้นลงไป วิธีการสอนแบบนี้ เป็นการฝึกทักษะการอ่านเร็ว สัมพันธ์กับการกวาดสายตาไปด้วย

5. การเขียนตามคำบอก เป็นวิธีสอนเขียนที่นิยมใช้กันมากและยังใช้ได้ดีจนปัจจุบัน ซึ่ง จำเป็นต้องฝึกเสมอ ๆ ใช้เป็นกิจกรรมในการสอนเขียนสลับกันไปกับแบบอื่น ๆ เพื่อกระตุ้นไม่ให้เกิด เบื่อ การสอนเขียนตามคำบอกจึงเป็นการฝึกสมาธิและความจำจากการฟังพร้อมทั้งฝึกเขียนข้อความ ตามคำสั่ง และฝึกการเขียนคำที่เรียนไปแล้วให้ถูกต้อง

จากที่กล่าวมาจึงสรุปได้ว่าแบบของการสอนเขียนสะกดคำนั้นมีหลากหลายรูปแบบ แต่ละรูปแบบมีความแตกต่างกันออกไป ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำรูปแบบการสอนแบบต่าง ๆ มาผสมผสาน กันเพื่อให้สามารถนำไปสอนให้ผู้เรียนเกิดทักษะการเขียนให้ดียิ่งขึ้น

1.7 ลำดับขั้นในการสอนเขียนสะกดคำ

คิง (King .1965: 15) ได้กล่าวถึงการฝึกให้นักเรียนเขียนคำมี 6 ขั้นตอน ดังนี้

1. ตรวจสอบ (Examine) ได้แก่ การตรวจสอบคำที่จะให้นักเรียนเขียนอย่างระมัดระวัง เช่น คำที่มีอุปสรรค (Suffix) และคำที่มีปัจจัย (Prefix) แล้วบันทึกไว้

2. ออกเสียง (Pronounce) ได้แก่ การออกเสียงคำที่จะเขียนได้ถูกต้อง
3. สะกดคำ(Spell) ได้แก่ การฝึกหัดสะกดคำที่จะเขียนด้วยปากเปล่าโดยออกเสียงดัง ๆ ทำเช่นนั้นหลาย ๆ ครั้ง
4. เขียน (Write) ได้แก่ การฝึกเขียนคำที่สะกดนั้น ๆ 5 – 10 ครั้ง แล้วตรวจสอบดูว่าเขียนถูกต้องหรือไม่
5. ใช้ (Use) นำคำที่เขียนสะกดคำมาแต่งประโยค
6. ทบทวน (Review) ทบทวนคำที่เขียนสะกดคำแต่ละคำในโอกาสต่อไป

นอกจากนี้ ฟิทซ์เจอราร์ด (Fitzgerald.1967: 38) ได้เสนอแนะลำดับขั้นตอนการเขียนคำไว้ดังนี้

1. ต้องให้นักเรียนรู้ความหมายของคำนั้นเสียก่อน โดยครูเป็นผู้บอกหรือโดยอาศัยพจนานุกรมแล้วให้นักเรียนอธิบาย ข้อสำคัญคือคำนั้นจะต้องเป็นคำที่ง่าย ๆ ไม่ซับซ้อน
2. ต้องให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำได้ถูกต้อง ชัดเจน จะช่วยให้นักเรียนรู้จักคำคำนั้นได้แม่นยำยิ่งขึ้น ทั้งรูปคำและการออกเสียง
3. ต้องให้นักเรียนเห็นรูปคำนั้น ๆ ว่าประกอบด้วย สระ พยัญชนะ อะไรบ้าง ถ้าเป็นคำหลายพยางค์ควรแยกให้เด็กดูถ้าทำได้
4. ต้องให้นักเรียนลองเขียนคำนั้น ๆ ทั้งดูแบบและไม่ดูแบบ
5. ต้องสร้างสถานการณ์ให้นักเรียนนำคำนั้นไปใช้ ซึ่งอาจใช้ในการเขียนบรรยายเรื่องราวหรือเขียนในกิจกรรมการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับวัย

ประเทิน มหาจันทร์ (2519: 65) ได้เสนอแนะขั้นตอนการเขียนคำไว้ดังนี้

ขั้นที่ 1 ความหมายและการออกเสียง ในขั้นนี้ครูจะต้องให้นักเรียนเข้าใจความหมายของคำ มองเห็นคำพร้อมทั้งออกเสียงนั้นและสามารถที่จะพูดเป็นประโยคได้โดยใช้คำเหล่านั้นอย่างถูกต้อง

ขั้นที่ 2. การมองเห็นรูปคำ ในขั้นนี้ครูจะต้องให้นักเรียนได้มองเห็นรูปคำส่วนประกอบต่าง ๆ ของคำ แยกคำออกเป็นพยางค์ ออกเสียงคำนั้นเป็นพยางค์ แล้วสะกดคำอีกครั้ง

ขั้นที่ 3 การระลึกคำ คือ ให้มองดูคำนั้นแล้วให้สะกดโดยไม่ต้องมองดูตรวจทานว่าการสะกดคำนั้นถูกต้องหรือไม่ ถ้าสะกดผิดก็ให้นักเรียนย้อนกลับไปเริ่มต้นในขั้นที่ 1

ขั้นที่ 4 การเขียนคำให้ถูกต้องจากความจำ ใส่วรรณยุกต์ สระได้ถูกต้องแล้วตรวจสอบดูว่าเขียนคำเหล่านั้นถูกต้องชัดเจนหรือไม่

ขั้นที่ 5 การทบทวนให้นักเรียน โดยไม่ต้องดูแบบ ถ้าเขียนถูก 3 ครั้ง แสดงว่านักเรียนรู้จักคำนั้นดีแล้ว และถ้าจะให้นักเรียนจดจำได้ดียิ่งขึ้น ควรให้นักเรียนนำคำนั้นไปเขียนเป็นประโยคทันที อาจเขียนเป็นเรียงความหรือจดหมายก็ได้

จากศึกษาลำดับขั้นในการสอนเขียนสะกดคำสรุปได้ว่า ในแต่ละลำดับขั้นตอนมีความแตกต่างกันในลำดับขั้นของการสอนของนักวิชาการแต่ละท่าน แต่ทุกลำดับขั้นในการสอนเขียนสะกดคำนั้นต่างก็มีจุดมุ่งหมายเดียวกันคือ ให้ผู้เรียนสามารถเขียนสะกดคำได้ถูกต้อง และสื่อความหมายได้อย่างชัดเจน ดังนั้นผู้วิจัยจึงศึกษาลำดับขั้นในการสอนเขียนสะกดคำเพื่อนำมาใช้ในการฝึกพัฒนาการครั้งนี้มี 4 ขั้นดังนี้ ขั้นที่ 1 การเขียนคำจากภาพ ขั้นที่ 2 การเขียนคำโดยการเขียนประสมคำ ขั้นที่ 3 การเขียนคำจากคำอ่าน ขั้นที่ 4 การเขียนคำจากภาพแล้วนำมาแต่งประโยค

1.8 การใช้ตัวสะกดในภาษาไทย

กำชัย ทองหล่อ (2537 : 91-93) ได้ให้ความหมายของตัวสะกดไว้ คือ พยัญชนะที่ประสมข้างหลังพยางค์ในแม่ ก กา แล้วทำหน้าที่บังคับแม่ ก กา ให้กลายเป็นแม่กง กน กก กค กบ กม เกย หรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง ได้แก่ พยัญชนะที่ทำหน้าที่ประสมเป็นส่วนของที่ 4 ของพยางค์ (คือ สระ + พยัญชนะ + วรรณยุกต์ + ตัวสะกด)

ตัวสะกดแบ่งออกเป็น 5 ชนิด คือ

1. เป็นพยัญชนะโดด เช่น คน วิ่ง มาก มาย ฯลฯ
2. เป็นอักษรควบแท้ เช่น บุตร จักร อัคร นิทร ฯลฯ
3. เป็นอักษรควบไม่แท้ เช่น สรรพ จุรณ มารค ธรรม พรหม ฯลฯ
4. เป็นอักษรนำ เช่น พิศวง เมขลา วาสนา ศาสนา ฯลฯ
5. เป็นนิคหิต เช่น พุทธิ ธมฺมํ สงฺฆํ ชํ นํ จํ พล อ่านว่า พุทธัง ธัมมัง สังฆัง

ฐมนุม จุมพล

ตัวสะกดในคำไทยแท้มีไม่มาก คือ

แม่กง ใช้ตัว ง สะกด

แม่กน ใช้ตัว น สะกด

แม่กก ใช้ตัว ก สะกด

แม่กค ใช้ตัว ฎ ด สะกด (ใช้ตัว ฏ มีอยู่คำเดียวคือ กฎ)

แม่กบ ใช้ตัว บ สะกด

แม่กม ใช้ตัว ม สะกด (โบราณใช้นิคหิตบ้าง)

แม่เกย ใช้ตัว ย ว สะกด

ครั้นต่อมาไทยได้นำเอาคำในภาษาอื่นมาใช้ มีภาษาบาลี สันสกฤต เขมร อังกฤษ เป็นต้น ตัวสะกดในแม่ทั้ง 7 จึงได้เพิ่มขึ้นตามรูปของคำที่เรานำมาจากภาษาเดิม ซึ่งในปัจจุบันได้มีตัวสะกดประจำแม่ต่าง ๆ ดังนี้

แม่ กง ใช้ตัว ง สะกด และ นิคหิต (°)

แม่ กน ใช้ตัว น ญ ณ ร ล พ สะกด

แม่ กก ใช้ตัว ก ข ค ฌ สะกด

แม่ กด ใช้ตัว ด จ ช ซ ฎ ฏ ฐ ฑ ฒ ต ถ ท ธ ศ ษ ส สะกด

(ตัว ฉ และ ฌ เป็นตัวสะกดในแม่กดเหมือนกัน แต่ไม่มีที่ใช้เป็นสามัญ)

แม่ กบ ใช้ตัว บ ป ฟ ภ สะกด

แม่ กม ใช้ตัว ม สะกด และ นิคหิต

แม่ เกย ใช้ตัว ย ว สะกด

ตัว ข ค ฉ ฌ ฌ 6 ตัวนี้ ว่าตามหลักควรจะเป็นตัวสะกดได้ เพราะเป็นพยัญชนะวรรคแต่ไม่มีที่ใช้ โดยเฉพาะตัว ข ค เลิกใช้แล้ว

ตัว ห ตามลำพังใช้เป็นตัวสะกดไม่ได้ แต่ถ้าควบกับตัว ม ใช้เป็นตัวสะกดได้ เช่น พรหม พรหมณ์ พรหมณี

ตัว อ ในหนังสือมูลบทบรรพกิจ จัดเป็นตัวสะกดในแม่เกย เช่น เกอ เขอ เคอ ฯลฯ แต่บัดนี้ในกรณีเช่นนั้น ถือว่าเป็นสระ และจัดอยู่ในแม่ ก กา

ตัว ฮ ไม่ใช่เป็นตัวสะกดเลย

สรุปความว่า ในปัจจุบัน พยัญชนะที่ไม่นิยมใช้เป็นตัวสะกดมีอยู่ 8 ตัวคือ ข ค ฉ ฌ ฌ ฌ อ ฮ ส่วนอีก 36 ตัว ใช้เป็นตัวสะกดได้ และใน 36 ตัวนั้น นอกจากตัว ห แล้ว ใช้เป็นตัวสะกดโดยลำพังได้ แต่ตัว ห จะต้องควบกับ ม จึงจะเป็นตัวสะกดได้

ตัวสะกดในคำไทยแท้ จะไม่มีรูปสระปรากฏเลย แต่ถ้าเป็นตัวสะกดในคำที่มาจากบาลีและสันสกฤต จะมีรูปสระกำกับหรือไม่มีก็ได้สุดแต่รูปศัพท์เดิม คือถ้าศัพท์เดิมไม่มีรูปสระ เวลาเขียนในภาษาไทยก็ไม่มี เว้นไว้แต่สระอะ ซึ่งถ้าเป็นพยางค์สุดท้ายต้องเขียนกำกับไว้ด้วย ถ้าศัพท์เดิมมีสระก็คงรูปสระไว้ตามศัพท์เดิม ตัวสะกดที่มีรูปสระนั้น บางตัวก็ออกเสียง บางตัวก็ไม่ออกเสียง และสระที่ติดอยู่กับตัวสะกดนั้น มักจะเป็นสระ อะ อา อิ อี อุ ู เอ เช่น

อะ ตัวอย่างเช่น	วรรณะ
อา “	มาตรา ลัดดา อัตรา
อิ “	ประวัติ วิบัติ อนุมติ ภูมิ
อี “	จักรี มัทรี อัปรีย์ มฤดี
อุ “	เกตุ ธาตุ เหตุ เมรุ
ู “	ศัตรู
เอ “	ชเยศ

ตัวสะกดนั้น เมื่อประกอบข้างท้ายแม่ ก กา แล้ว มีอำนาจดังนี้คือ

1. ทำให้สระเปลี่ยนรูป และลดรูป เช่น

กะ + ก	อ่านว่า	กัก	กะ + ง	อ่านว่า	แก้ง
แอะ + ง	“	แจ้ง	โคะ + ด	“	คด
เคอะ + ก	“	ค็อก	กอ + ร	“	กร
เดอ + น	“	เดิน	เกอ + ย	“	เกย
ลัว + ก	“	ลวก	เวีย + ง	“	เวียง

2. ทำให้เสียงวรรณยุกต์เปลี่ยนไป เช่น นา โห หู เป็นเสียงสามัญ นาก โหก หูด เป็นเสียงโท

3. ทำให้แม่ ก กา กลายเป็นแม่ต่าง ๆ ตามตัวสะกดที่บังคับเสียง คือ เป็นแม่ กง กน กก กต กบ กม เกย

4. ทำให้ความหมายเปลี่ยนไป เช่น ยา ขา ข้ำ แก เป็น ยาย ขาย ข้าว แกง

5. ทำให้หลุกกลายเป็นครุ เช่น กิ กะ มุ เป็น กิน กับ มุก

6. ทำให้คำตายกลายเป็นคำเป็น และทำให้คำเป็นกลายเป็นคำตาย เช่น กิ – กิน มา – มาก

จากการศึกษาเกี่ยวกับการใช้ตัวสะกดในภาษาไทยทำให้ผู้วิจัยตระหนักถึงความสำคัญของการใช้ตัวสะกดในแต่ละมาตรา เพราะหากใช้ตัวสะกดผิดก็จะทำให้ความหมายผิดและการสื่อสารก็อาจไม่ได้ความหมาย

1.9 กิจกรรมการสอนที่ใช้ฝึกกิจกรรมการเขียน

ฮอร์น (Horn.1954: 19 -20) ได้เสนอแนะกิจกรรมการสอนเขียนเพื่อให้เด็กสนใจและทัศนคติที่ดีต่อการเขียนสะกดคำไว้ดังนี้

1. ให้นักเรียนรู้ถึงคุณค่าในความสามารถของตนที่จะนำการเขียนคำไปใช้ในวิชาอื่นๆ
2. ให้นักเรียนเข้าใจถึงการเขียนคำในบทเรียนต่าง ๆ และมีการแก้ไขได้ถูกต้อง
3. ให้นักเรียนได้ทราบถึงผลการเขียนด้วยตนเอง ครูเป็นผู้กระตุ้นชี้แนะเท่านั้น
4. ในแต่ละสัปดาห์ครูทำแผนภูมิความก้าวหน้าในการเขียนคำของนักเรียนแต่ละคน
5. ให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการตั้งจุดมุ่งหมายของการเขียน อันจะช่วยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นและรับผิดชอบอีกด้วย
6. ครูและนักเรียนควรจะได้แสดงท่าทางประกอบ เพื่ออธิบายความหมายของคำให้เข้าใจยิ่งขึ้นด้วย

7. ให้นักเรียนที่เก่งได้ช่วยเหลือนักเรียนที่อ่อน

ดาคแคนเนย์ (Dacchanay.1963: 306) ได้เสนอแนะกิจกรรมฝึกทักษะการเขียนคำไว้ดังนี้

1. แบบให้เขียนตามคำบอก
2. แบบให้นักเรียนเลือกคำที่กำหนดไว้มาเติมในช่องว่างให้เหมาะสม
3. แบบจับคู่ โดยจับคู่ข้อความสองข้อความ ให้เรียงเป็นเนื้อเรื่องเดียวกัน
4. แบบฝึก แบบสร้าง คือ ให้ประโยคมาแล้วให้นำคำในวงเล็บท้ายประโยคมาใส่

ลงในตำแหน่งที่ถูกต้องในประโยคเดิม

5. แบบให้สร้างประโยคจากคำที่กำหนดให้

ประภาศรี สีหอำไพ (2524: 390) ได้เสนอแนะวิธีการสอนเขียนคำไว้ดังนี้

1. แบ่งกลุ่มให้ค้นศัพท์ในเรื่องที่เรียน นำมาแลกเปลี่ยนกัน บอกและเฉลยพร้อมทั้งเก็บคะแนนไว้
2. รวบรวมคำศัพท์ไว้ในสมุดเรียบเรียงไว้เป็นหมวดหมู่ เช่น เรียงลำดับตามพยัญชนะเรียงความหมาย ฯลฯ
3. ครูบอกให้เขียนแล้วตรวจโดยใช้บัตรคำ และพจนานุกรมประกอบการสอน
4. แข่งขันกันสะกดคำยากบนกระดานดำ
5. ใช้เอกสารประกอบ ให้เลือกคำที่สะกดถูกจากเอกสารนั้น ๆ
6. นำกฎเกณฑ์การเขียนตัวสะกดมาแต่งเป็นคำประพันธ์ เพื่อให้จำได้ง่ายขึ้น
7. ฝึกการเขียนเรียงความ แล้วให้ใช้พจนานุกรมตรวจตัวสะกด การ์วันต์ ของตนเองหรือของเพื่อน
8. พาประโยคหรือข้อความสั้น ๆ มาให้เติมศัพท์
9. เขียนรายงานคำที่มักสะกดผิด
10. นำเนื้อหาจากหลักภาษาไทย เช่น คำไทยที่มาจากภาษาบาลี สันสกฤต คำสมาส คำสนธิ ควบกล้ำ ฯลฯ มาแต่งประโยครวบรวมไว้
11. กำหนดคำศัพท์ให้ แล้วนำมาเขียนเป็นประโยคหรือเรื่อง
12. ควรตรวจแก้ไขตัวสะกดในการฝึกเขียนทุกครั้ง ไม่ควรปล่อยให้ นักเรียนสะกดผิดโดยไม่แก้ไข

รองรัตน์ อิศรภักดี และเทือก กุสุมา ณ อยุธยา (2516: 126) ได้กล่าวถึงหลักการสอนเขียนคำ ดังนี้

1. สอนคำที่อยู่ใกล้ตัวเด็กและสิ่งที่พบเห็นในชีวิตประจำวัน
2. สอนคำที่เด็กสนใจและเข้าใจความหมาย

3. ช่วยเหลือเด็กที่เรียนอ่อนเป็นพิเศษ เด็กบางคนยังจำสระ พยัญชนะไม่ได้ย่อมจะเขียนคำไม่ได้ ดังนั้นครูจำเป็นจะต้องเอาใจใส่ให้เด็กจำสระ และพยัญชนะให้ได้เสียก่อนนอกจากนี้เมื่อเด็กเรียนการเขียนคำไป แล้วครูไปพบคำเหล่านี้ในวิชาอื่นต้องทบทวนให้เด็กระลึกถึงคำนี้ด้วยเพื่อให้จดจำได้แม่นยำขึ้น

4. ทุกครั้งที่สอนคำใหม่ต้องมีการทบทวนคำเก่าที่เรียนมาแล้วเสียก่อน

5. การทดสอบต้องทำอย่างสม่ำเสมอ เพื่อจะทราบว่าเด็กมีความสามารถในการเขียนคำมากน้อยเพียงไร

6. มีการบันทึกผลงานของเด็กแต่ละคนว่าตั้งแต่เริ่มแรก เด็กเขียนคำได้มากน้อยเพียงใด เด็กพัฒนาขึ้นหรือไม่

7. ดำเนินการสอนที่ถูกต้องให้แก่เด็ก โดยช่วยเด็กเป็นขั้น ๆ ดังนี้

7.1 ให้เด็กได้ยืมคำที่สะกดอย่างชัดเจน

7.2 ให้เด็กเขียนสะกดคำอย่างระมัดระวัง

7.3 ให้เด็กอ่านคำที่สะกด

7.4 ทบทวนคำที่สะกดนั้นว่าถูกต้องหรือไม่

8. ครูเขียนคำใหม่ลงบนกระดานดำแล้วให้นักเรียนลอกตาม ครูต้องเขียนให้ชัดเจน อ่านง่าย เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการลอกผิด

9. เมื่อสะกดคำไปแล้ว เด็กคนใดสะกดผิดครูต้องแก้บนกระดานดำอย่างชัดเจนหรือเรียกเด็กคนนั้นมาแก้เป็นรายบุคคลก็ได้

ไพฑูรย์ ธรรมแสง (2519: 23 – 24) ได้เสนอความคิดเห็นว่าวิธีการฝึกเขียนคำ ควรใช้กิจกรรมหลาย ๆ อย่างปนกัน เช่น

1. ก่อนอื่นต้องให้เด็กรู้จุดหมายของการเขียนคำ เพื่อให้เด็กเขียนสะกดได้ถูกต้อง ภูววรรคตอนและลายมือเป็นระเบียบเรียบร้อย

2. ให้เด็กรวบรวมคำที่เขียนผิดพลาด ๆ จากหนังสือพิมพ์ ป้ายโฆษณาพร้อมทั้งอธิบายได้ว่าผิดตรงไหน

3. ให้มีการสะกดตัวบนกระดานคำ

4. ให้ช่วยกันเขียนคำยากด้วยอักษรงาม ๆ ปิด ป้ายประกาศในห้องเรียน

5. ผูกคำยากเป็นร้อยกรองให้ท่องจำ

6. ส่งเสริมให้เปิดพจนานุกรมเมื่อสงสัย

7. กำหนดศัพท์ให้เป็นประโยคหรือเรื่องราว

8. ให้กิจกรรมการเขียนประกาศโฆษณา ชี้แจงการเขียนรายงาน เป็นกิจกรรมร่วมกับการเขียนคำบอก

9. ถ้าบอกให้เขียนเป็นเรื่องราว ต้องให้เด็กทำความเข้าใจเรื่องที่จะเขียนได้อีกด้วยก่อน รวมทั้งคำศัพท์ที่ยากด้วย

10. เมื่อเขียนผิดชี้แจงให้เด็กทราบว่าผิดอย่างไร แล้วให้แก้ไข

สรุปได้ว่า การเขียนสะกดคำที่ถูกต้องนั้น คือ ความสามารถเขียนสะกดคำโดยเรียงได้ตามลำดับ พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ตัวสะกดได้ถูกต้อง การเขียนสะกดคำเป็นทักษะที่ต้องอาศัยการฝึกฝน จึงต้องใช้กิจกรรมหลาย ๆ อย่างเพื่อให้เกิดความเพลิดเพลินและจดจำคำต่าง ๆ ได้อย่างแม่นยำ และสามารถนำไปใช้ประโยชน์ด้านอื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพด้วย

2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

2.1 สาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

การสอนภาษาไทยในปัจจุบันเปลี่ยนแนวคิดไปจากเดิม ไม่เน้นการอ่านออกเขียนได้เพียงอย่างเดียว แต่จะเน้นการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารกับผู้อื่นอย่างมีประสิทธิภาพ และใช้ภาษาในการแก้ปัญหาในการดำรงชีวิตและปัญหาของสังคม เน้นการสอนภาษาในฐานะเครื่องมือการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนสามารถแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง สามารถนำความรู้มาใช้ในการพัฒนาตนเองนอกจากนั้นยังต้องสอนภาษาเพื่อพัฒนาความคิด ผู้เรียนที่มีความคิดจะต้องประสบการณ์และประมวลคำมากพอที่จะสร้างความคิดได้ลึกซึ้ง และคิดได้อย่างชาญฉลาดรอบคอบ ขณะเดียวกันการสอนภาษาไทยจะต้องเน้นการรักภาษาไทยในฐานะเป็นวัฒนธรรม และถ่ายทอดวัฒนธรรมที่บรรพบุรุษได้สร้างสรรค์ในรูปของหลักภาษา ซึ่งเป็นกฎเกณฑ์การใช้ภาษาวรรณคดีและวรรณกรรม ผู้เรียนจะต้องมีทักษะการใช้ภาษาได้ถูกต้องสละสลวยตามหลักภาษาอ่านวรรณคดีที่บรรพบุรุษได้สร้างสรรค์ และสังขมายาวนาน และอ่านวรรณกรรมต่าง ๆ เพื่อศึกษาเรื่องราวของชีวิตที่จะทำให้ชีวิตทัศน์และโลกทัศน์ของผู้่านกว้างขวางขึ้น เข้าใจสภาพสังคมและวัฒนธรรมทั้งในอดีต ปัจจุบันและสังคมในอนาคต รวมถึงการศึกษามีปัญหาทางภาษาในท้องถิ่นต่าง ๆ

การพัฒนาหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานของสถานศึกษา จะยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ ไม่ได้ยึดเนื้อหาเป็นหลักสูตรจึงมีลักษณะเป็นหลักสูตรสมรรถฐาน (Competency-Based Curriculum) โดยเน้นทักษะและความสามารถของผู้เรียนมากกว่าการเน้นเนื้อหา มีมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้และมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นเป็นตัวกำหนด มาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยจะมีสาระการเรียนรู้ 5 สาระ คือ สาระการอ่าน สาระการเขียน สาระการฟัง การดู และการพูด สาระหลักการใช้ภาษา และสาระวรรณคดีและวรรณกรรมโดยเน้นด้านความรู้ ด้านทักษะ

และกระบวนการ และด้านคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยม การจัดหลักสูตรภาษาไทยจะต้องนำมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้และมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นพัฒนาเป็นหลักสูตรของสถานศึกษาตามสาระการเรียนรู้ทั้ง 5 สาระดังกล่าวโดยจัดทำผลการเรียนรู้ที่คาดหวังและคำอธิบายรายวิชา

การจัดหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สถานศึกษาจะต้องออกแบบเป็นหน่วยการเรียนรู้ของแต่ละช่วงชั้นตามตารางสัดส่วนของเวลาเรียนที่กำหนดไว้ในหลักสูตรเป็น 4 ช่วงชั้น คือ ช่วงชั้น ป.1-3 ป.4-6 ม.1-3 และ ม.4-6 หน่วยการเรียนรู้ในช่วงชั้น ป.1-3 ป.4-6 และ ม.1-3 จัดเป็นรายปีสามารถยืดหยุ่นเวลาเรียนของแต่ละปีได้ และเมื่อรวมเวลาเรียนทั้ง 3 ปี แล้วจะเป็นไปตามโครงสร้างของหลักสูตร ส่วนการจัดหลักสูตรในช่วงชั้น ม.4-6 จัดเป็นรายภาคกำหนดหน่วยการเรียนรู้เป็นหน่วยกิต โดย 1 หน่วยกิต ใช้เวลาเรียน 40 ชั่วโมง ต่อ 1 ภาคเรียนจะกำหนดหน่วยการเรียนรู้แต่ละภาคเรียนที่หน่วยการเรียนรู้ก็ได้แต่ต้องครอบคลุมมาตรฐานการเรียนรู้ และระยะเวลาที่กำหนด โดยนำคำอธิบายรายวิชามาจัดทำหน่วยการเรียนรู้ เมื่อเรียนครบ 3 ปี แล้วจะต้องเป็นไปตามโครงสร้างของหลักสูตร

การใช้ภาษาเป็นทักษะที่ผู้ใช้ภาษาต้องฝึกฝนให้เกิดความชำนาญ ไม่ว่าจะเป็นการอ่าน การเขียน การพูด การฟัง และการดูสื่อต่าง ๆ ผู้ใช้ภาษาต้องใช้ภาษาให้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ของภาษาไทยในการสื่อสารให้มีประสิทธิภาพ และใช้คล่องแคล่ว ภาษาไทยยังมีคุณสมบัติสำคัญ 3 ประการ คือ ประการแรก คำที่ใช้พูดประกอบด้วยเสียงและความหมาย มีการใช้ถ้อยคำที่เป็นระบบมีระเบียบแบบแผนที่เป็นกฎเกณฑ์ทางภาษา ประการที่สอง ภาษามีพลังทำให้ผู้อ่านผู้ฟังเกิดอารมณ์แห่งความชื่นชมหรือความเศร้าใจ เพราะถ้อยคำที่ใช้ทำให้ผู้รับสารมีอารมณ์ไปตามถ้อยคำที่ใช้ นอกจากนั้นยังสามารถนำคำมาประกอบเป็นถ้อยคำและประโยคสื่อความคิดได้มากมาย ประการที่สาม ภาษาเป็นการใช้สัญลักษณ์ หรือสมมติร่วมกันในความหมาย และยอมรับความหมายนั้น ๆ ร่วมกัน

2.1.1 คุณภาพของผู้เรียน

เมื่อจบหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานแล้วผู้เรียนต้องมีความรู้ความสามารถและคุณธรรม จริยธรรมและค่านิยมดังนี้ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2544ก: 9)

1. สามารถใช้ภาษาสื่อสารได้อย่างดี
2. สามารถอ่าน เขียน ฟัง ดู และพูด ได้อย่างมีประสิทธิภาพ
3. มีความคิดสร้างสรรค์ คิดอย่างมีเหตุผลและคิดเป็นระบบ
4. มีนิสัยรักการอ่าน การเขียน การแสวงหาความรู้และใช้ภาษาในการพัฒนาตนและสร้างสรรค์งานอาชีพ
5. ตระหนักในวัฒนธรรมการใช้ภาษาและความเป็นไทย ภูมิใจและชื่นชมในวรรณคดีและวรรณกรรมซึ่งเป็นภูมิปัญญาของคนไทย

6. สามารถนำทักษะทางภาษามาประยุกต์ใช้ในชีวิตจริงได้อย่างมีประสิทธิภาพ และถูกต้องตามสถานการณ์และบุคคล

7. มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี และสร้างความสามัคคีในความเป็นชาติไทย

8. มีคุณธรรมจริยธรรม มีวิสัยทัศน์ โลกทัศน์ที่กว้างไกลและลึกซึ้งเมื่อจบแต่ละช่วงชั้น ผู้เรียนต้องมีความรู้ ความสามารถ และคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมดังนี้

ช่วงชั้นที่ 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3

1. อ่านได้คล่องและอ่านได้เร็ว
2. เข้าใจความหมายและหน้าที่ของคำ กลุ่มคำ ประโยคและเข้าใจข้อความอ่าน
3. นำความรู้ที่ได้จากการอ่านมาคิด คาดคะเนเรื่องราวหรือเหตุการณ์ และกำหนดแนวทางการปฏิบัติ
4. เลือกอ่านหนังสือที่เป็นประโยชน์ทั้งความรู้และความบันเทิง
5. พูดและเขียนแสดงความรู้ ความคิด ความรู้สึก ความต้องการและจินตนาการ
6. จดบันทึกความรู้ ประสบการณ์ และเรื่องราวในชีวิตประจำวัน
7. จับใจความสำคัญ ตั้งคำถาม ตอบคำถาม สนทนา แสดงความคิดเห็น เล่าเรื่องถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึก และประสบการณ์จากเรื่องที่ฟังที่ดู
8. เข้าใจว่าภาษาไทยมีทั้งภาษาไทยกลางหรือภาษาไทยมาตรฐานและภาษาถิ่น
9. ใช้คำคล้องจองแต่งบทร้อยกรองง่าย ๆ
10. ท่องจำบทร้อยกรองที่ไพเราะ และนำไปใช้ในการพูดและการเขียน
11. นำปริศนาคำทายและบทร่ำร้องเล่นในท้องถิ่นมาใช้ในการเรียนและเล่น
12. ใช้ทักษะทางภาษาเป็นเครื่องมือการเรียนรู้ การแสวงหาความรู้ และใช้ได้เหมาะสมกับบุคคลและสถานการณ์

13. นำความรู้ที่ได้จากการอ่านวรรณคดีและวรรณกรรมไปใช้ในชีวิต

14. มีมารยาทการอ่าน การเขียน การฟัง การดู และการพูด

15. มีนิสัยรักการอ่านและการเขียน

ช่วงชั้นที่ 2 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 – 6

1. อ่านได้คล่องและอ่านได้เร็วขึ้น
2. เข้าใจความหมายของคำ ลำนวน โวหาร การเปรียบเทียบ อ่านจับประเด็นสำคัญ แยกข้อเท็จจริงและข้อคิดเห็น วิเคราะห์ความ ตีความ สรุปความ
3. นำความรู้ที่ได้จากการอ่านไปใช้แก้ปัญหา ตัดสินใจ คาดการณ์ และใช้การอ่านเป็นเครื่องมือในการพัฒนาตน

4. เลือกอ่านหนังสือและสื่อสารสนเทศจากแหล่งเรียนรู้ได้ตามจุดประสงค์
5. เขียนเรียงความ ย่อความ จดหมาย เขียนอธิบาย เขียนชี้แจงการปฏิบัติงาน และรายงานเขียนเรื่องราวจากจินตนาการ และเรื่องราวที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงฉบับที่ทักความรู้ ประสบการณ์ เหตุการณ์ และการสังเกตอย่างเป็นระบบ
6. สรุปความ วิเคราะห์เรื่องที่ฟังที่ดู และเปรียบเทียบกับประสบการณ์ในชีวิต
7. สนทนา ได้ตอบ พูดแสดงความรู้ ความคิด ความต้องการ พูดวิเคราะห์ เรื่องราวพูดต่อหน้าชุมชน และพูดรายงาน
8. ใช้ทักษะทางภาษาเป็นเครื่องมือการเรียนรู้ การดำรงชีวิต และการอยู่ร่วมกัน ในสังคมรวมทั้งใช้ได้ถูกต้องเหมาะสมกับบุคคลและสถานการณ์
9. เข้าใจลักษณะของคำไทย คำภาษาถิ่น และคำภาษาต่างประเทศที่ปรากฏ ในภาษาไทย
10. ใช้ทักษะทางภาษาเพื่อประโยชน์ได้ตามจุดประสงค์
11. ใช้หลักการพิจารณาหนังสือ พิจารณาวรรคดีและวรรณกรรมให้เห็นคุณค่า และนำประโยชน์ไปใช้ในชีวิต
12. ท่องจำบทหรือกรอนที่ไพเราะและมีคุณค่าทางความคิด และนำไปใช้ในการ พูดและการเขียน
13. แต่งกาพย์และกลอนง่าย ๆ
14. เล่นิทานพื้นฐานและตำนานพื้นบ้านในท้องถิ่น
15. มีมารยาทการอ่าน การเขียน การฟัง การดู และการพูด
16. มีนิสัยรักการอ่านและการเขียน

หมายเหตุ

คุณภาพของผู้เรียนที่กำหนดในแต่ละช่วงชั้นนั้น เป็นคุณภาพที่ต้องการให้เกิดกับผู้เรียน แต่ทั้งนี้ในการจัดการเรียนการสอน ครู ผู้สอนจะต้องฝึกทักษะต่าง ๆ ตามที่กล่าวไว้ในช่วงชั้นต้น ๆ เพื่อให้ผู้เรียนมีทักษะทางภาษาอย่างต่อเนื่อง

2.1.2 สารการเรียนรู้ภาษาไทย

รายละเอียดของหลักสูตรภาษาไทยที่เป็นองค์ความรู้ ทักษะ หรือ กระบวนการเรียนรู้ และคุณธรรม จริยธรรมและค่านิยมประกอบด้วย

สาระที่ 1 : การอ่าน

สาระที่ 2 : การเขียน

สาระที่ 3 : การฟัง การดู และการพูด

สาระที่ 4 : หลักการใช้ภาษา

สาระที่ 5 : วรรณคดีและวรรณกรรม

2.1.3 มาตรฐานการเรียนรู้

มาตรฐานการเรียนรู้การศึกษาขั้นพื้นฐาน

มาตรฐานการเรียนรู้เมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐานกลุ่มภาษาไทย ประกอบด้วย

สาระที่ 1 : การอ่าน

มาตรฐาน ท 1.1 : ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิดไปใช้ตัดสินใจแก้ปัญหาและสร้างวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต และมีนิสัยรักการอ่าน

สาระที่ 2 : การเขียน

มาตรฐาน ท 2.1 : ใช้กระบวนการเขียน เขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศ และรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ

สาระที่ 3 : การฟัง การดู และการพูด

มาตรฐาน ท 3.1 : สามารถเลือกฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ และพูดแสดงความรู้ ความคิด ความรู้สึกในโอกาสต่าง ๆ อย่างมีวิจารณญาณและสร้างสรรค์

สาระที่ 4 : หลักการใช้ภาษา

มาตรฐาน ท 4.1 : เข้าใจธรรมชาติของภาษาและหลักภาษาไทยการเปลี่ยนแปลงของภาษาและพลังของภาษา ภูมิปัญหาทางภาษา และรักษาภาษาไทยไว้เป็นสมบัติของชาติ

มาตรฐาน ท 4.2 : สามารถใช้ภาษาแสวงหาความรู้ เสริมสร้างลักษณะนิสัย บุคลิกภาพ และความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรม อาชีพ สังคม และชีวิตประจำวัน

สาระที่ 5 : วรรณคดีและวรรณกรรม

มาตรฐาน ท 5.1 : เข้าใจและแสดงความคิดเห็นวิจารณ์วรรณคดี และวรรณกรรม ไทยอย่างเห็นคุณค่า และนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง

2.2 การวัดและประเมินผลกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นหลักสูตรแกนกลางสำหรับการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานที่มุ่งพัฒนาคนไทยเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งสติปัญญาความรู้ ร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และคุณธรรม จริยธรรมในการดำรงชีวิต มีค่านิยมที่ดีสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุขและเน้นการสร้างกระบวนการเรียนรู้ที่นำไปสู่การพัฒนาคนและการดำรงชีวิตในสังคม มีความภาคภูมิใจในความเป็นไทยและการส่งเสริมภูมิปัญญาไทย ภาษาไทยไม่เพียงแต่เฉพาะในฐานะภาษาประจำชาติซึ่งคนไทยทุกคนพึงต้องรักษาและสืบสานภาษาไทยให้คงอยู่ตลอดไปเท่านั้นแต่ละยังเป็นเครื่องมือการสื่อสารของคนในชาติที่จะต้องใช้ได้อย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพทั้งนี้เพื่อก่อให้เกิดความเข้าใจอันดีต่อกัน เกิดความร่วมมือกันดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อการดำรงชีวิตและการอยู่ร่วมกัน ดังนั้นสถานศึกษาซึ่งทำหน้าที่พัฒนาคนในชาติ จะต้องถือเป็นหน้าที่ในการพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ และภาคภูมิใจในการใช้ภาษาไทย ในฐานะเป็นวัฒนธรรมของชาติ

การวัดและประเมินผล การพัฒนาความสามารถทางภาษาของผู้เรียนเป็นภารกิจที่มีความยุ่งยาก แม้ว่าการทดสอบจะทำการทดสอบตามเกณฑ์ก็ตาม แต่การวัดและประเมินผลจะต้องถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่งต้องดำเนินการเรียนการสอนและการวัดประเมินผลควบคู่กันไป เป็นการบูรณาการหรือประสมประสานการวัดและประเมินผลกับการเรียนการสอนเข้าด้วยกัน ซึ่งจะส่งผลต่อการพัฒนาผู้เรียนซึ่งเป็นศูนย์กลางของการพัฒนาการวัดและประเมินผลจะมีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาการเรียนรู้อันเนื่องมาจากการวัดและประเมินผลที่มีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด การประเมินผลจะมีผลทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อการเรียนรู้ ผลทางตรงก็คือจะให้ข้อมูลย้อนกลับที่จะนำไปสู่การพัฒนาพัฒนาการเรียนรู้อันเนื่องมาจากการวัดและประเมินผล ส่วนผลทางอ้อมคือ การประเมินผลจะเป็นตัวชี้้นำการเรียนการสอนดังนั้นผู้บริหารสถานศึกษาจึงสามารถนำผลการประเมินทั้ง 2 ลักษณะมาใช้ให้เกิดประโยชน์อย่างแท้จริงต่อการจัดการศึกษาของสถานศึกษา หากพิจารณาพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มาตราที่ 22 ระบุว่าจัดการศึกษาที่ยึดหลักผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาให้เต็มตามศักยภาพ ฉะนั้นผลทางตรงจากการประเมินผู้เรียนจะเป็นข้อมูลที่มีคุณค่า อันจะนำไปสู่การพัฒนากระบวนการเรียนรู้ให้ผู้เรียนพัฒนาตนเองได้โดยแท้จริง ส่วนผลทางอ้อมมาจากการประเมินผู้เรียนจะเป็นตัวชี้้นำการเรียนการสอนที่ผู้สอนจะใช้เป็นเป้าหมายของการสอนที่จะพัฒนาผู้เรียน และใช้เป็นตัวกำกับวิธีการเรียนการสอนและการเตรียมตัวของผู้เรียนในการวัดและประเมินผล ดังนั้นหากมุ่งพัฒนาการเรียนของผู้เรียน การวัดและการประเมินผู้เรียนทั้งระหว่างการเรียนการสอนและหลังการเรียนการสอน เพื่อตัดสินผล

การเรียนรู้จะต้องกำหนดภาระงานให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติการเรียนรู้ ผู้สอนจะต้องออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติการเรียนรู้จริง และผู้เรียนในฐานะผู้ถูกประเมินจะเตรียมจะฝึกฝนตนเองเพื่อให้สามารถปฏิบัติงานการเรียนรู้จริงด้วยเช่นกัน

การวัดผลและประเมินการเรียนรู้ด้านภาษา เป็นงานที่ยากซึ่งต้องการความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับการพัฒนาทางภาษาดังนั้นผู้ปฏิบัติหน้าที่วัดผลการเรียนรู้ด้านภาษาจำเป็นต้องเข้าใจหลักการของเรียนรู้ภาษา เพื่อเป็นพื้นฐานการดำเนินงานดังนี้

1. ทักษะทางภาษาทั้งการฟัง การดู การพูด การอ่าน และการเขียนมีความสำคัญเท่า ๆ กัน และทักษะเหล่านี้จะบูรณาการกัน ในการเรียนการสอนจะไม่แยกฝึกทักษะทีละอย่างจะต้องฝึกทักษะไปพร้อม ๆ กันและทักษะทางภาษาทักษะหนึ่งจะส่งผลต่อการพัฒนาทักษะทางภาษาอื่น ๆ ด้วย
2. ผู้เรียนต้องได้รับการพัฒนาความสามารถทางภาษาพร้อมกับการพัฒนาความคิด เพราะภาษาเป็นสื่อของความคิด ผู้ที่มีทักษะและความสามารถในการใช้ภาษามีประมวลคำมากจะช่วยให้ผู้เรียนมีความสามารถในการคิดด้วย ขณะเดียวกันการเรียนภาษาจะเรียนร่วมกันกับผู้อื่นมีการติดต่อสื่อสารใช้ภาษาในการติดต่อกับเพื่อนกับครูจึงเป็นการฝึกทักษะทางสังคมด้วย เมื่อผู้เรียนได้ใช้ภาษาในสถานการณ์จริงทั้งในบริบททางวิชาการในห้องเรียนและในชุมชน จะทำให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาและได้ฝึกทักษะทางสังคมในสถานการณ์จริง
3. ผู้เรียนต้องเรียนรู้การใช้ภาษาพูดและภาษาเขียนอย่างถูกต้องด้วยการฝึกการใช้ภาษา มิใช่เรียนรู้กฎเกณฑ์ทางภาษาแต่เพียงอย่างเดียว การเรียนภาษาจะต้องเรียนรู้ไวยากรณ์ หรือหลักภาษา การสะกดคำ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และนำความรู้ดังกล่าวไปใช้ในการฝึกฝนการเขียนและพัฒนาทักษะทางภาษาของตน
4. ผู้เรียนทุกคนจะได้รับการพัฒนาทักษะทางภาษาเท่ากัน แต่การพัฒนาทางภาษาจะไม่เท่ากันและวิธีการเรียนรู้จะต่างกัน
5. ภาษากับวัฒนธรรมมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดหลักสูตรจะต้องให้ความสำคัญและใช้ความเคารพและเห็นคุณค่าของเชื้อชาติ จัดกิจกรรมภูมิหลังของภาษาและการใช้ภาษาถิ่นของผู้เรียน และช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาภาษาไทยของตน พัฒนาความรู้สึกที่ดีเกี่ยวกับภาษาไทยและกระตุ้นให้ผู้เรียนสามารถเรียนภาษาไทยด้วยความสุข
6. ภาษาไทยเป็นเครื่องมือของการเรียนรู้และทุกกลุ่มสาระการเรียนรู้จะต้องใช้ภาษาไทยเป็นเครื่องมือการสื่อสารและการแสวงหาความรู้ การเรียนทุกกลุ่มสาระการเรียนรู้จะใช้ภาษาในการคิดวิเคราะห์ การคิดสร้างสรรค์ การอภิปราย การเขียนรายงาน การเขียนโครงการ การตอบคำถาม การตอบข้อทดสอบ ดังนั้นครูทุกคนไม่ว่าจะสอนวิชาใดก็ตามจะต้องใช้ภาษาที่เป็นแบบแผนเป็นตัวอย่างที่ดีแก่นักเรียน และต้องสอนการใช้ภาษาแก่ผู้เรียนด้วยเสมอ

จากการศึกษาการวัดและประเมินผลกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ทำให้ผู้วิจัยตระหนักถึงความสำคัญของการวัดและประเมินผล ซึ่งจะต้องถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนซึ่งต้องดำเนินการเรียนการสอนและการวัดประเมินผลควบคู่กันไปเป็นการบูรณาการ หรือ ประสมประสานการวัดและประเมินผลกับการเรียนการสอนเข้าด้วยกันซึ่งจะส่งผลต่อการพัฒนาผู้เรียน ซึ่งเป็นศูนย์กลางของการพัฒนาการวัดและประเมินผลจะมีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียน

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวัดประเมิน

3.1 การวัดและประเมินผลจากสภาพจริง

กิจกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียนมีหลากหลาย เช่น กิจกรรมในชั้นเรียน กิจกรรมการปฏิบัติ กิจกรรมสำรวจภาคสนาม กิจกรรมการสำรวจตรวจสอบ การทดลอง กิจกรรมศึกษาค้นคว้า กิจกรรมศึกษาค้นคว้า กิจกรรมศึกษาปัญหาพิเศษหรือโครงงาน ในการทำกิจกรรมเหล่านี้ต้องคำนึงว่าผู้เรียนแต่ละคนมีศักยภาพแตกต่างกัน และผลงาน ก็อาจจะแตกต่างกันด้วย เมื่อผู้เรียนเรียนเสร็จก็ต้องรวบรวมผลงานเช่น รายงาน ชิ้นงาน บันทึก และ รวมถึงทักษะปฏิบัติต่าง ๆ เจตคติ ความรัก ความซาบซึ้ง กิจกรรมที่ผู้เรียนทำและผลงานเหล่านี้ต้องใช้ในการวัดประเมินที่มีความเหมาะสม และแตกต่างกันเพื่อช่วยให้สามารถประเมินความรู้ความสามารถ และความรู้สึกนึกคิดที่แท้จริงของผู้เรียนได้ การประเมินผลจะมีประสิทธิภาพก็ต่อเมื่อมีการประเมินหลาย ๆ ด้านหลากหลายวิธีในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่สอดคล้องกับชีวิตจริง และต้องประเมินอย่างต่อเนื่องเพื่อจะได้ข้อมูลที่มากพอที่จะสะท้อนความสามารถที่แท้จริงของผู้เรียนได้

3.1.1 ลักษณะที่สำคัญของการวัดและประเมินผลจากสภาพจริง

1. การวัดและประเมินผลจากสภาพจริง มีลักษณะที่สำคัญ คือ ใช้วิธีการประเมินกระบวนการคิดที่ซับซ้อน ความสามารถในการปฏิบัติงาน ศักยภาพของผู้เรียนในด้านของผู้ผลิตและกระบวนการที่ได้ผลผลิตมากกว่าที่จะประเมินว่าผู้เรียนสามารถจดจำ ความรู้อะไรบ้าง
2. เป็นการประเมินความสามารถของผู้เรียน เพื่อวินิจฉัยผู้เรียนในส่วนที่ควรส่งเสริมและส่วนที่ควรแก้ไขปรับปรุง เพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาอย่างเต็มศักยภาพตามความสามารถความสนใจและความต้องการของแต่ละบุคคล
3. เป็นการประเมินที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมประเมินผลงานของทั้งตนเองและของเพื่อนร่วมห้อง เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้จักตนเอง สามารถพัฒนาตนเองได้

4. ข้อมูลที่ได้จากการประเมินจะสะท้อนให้เห็นถึงกระบวนการเรียนการสอนและการวางแผนการสอนของผู้สอนว่าสามารถตอบสนองความสามารถ ความสนใจ และความต้องการของผู้เรียนแต่ละบุคคลได้หรือไม่

5. ประเมินความสามารถของผู้เรียนในการถ่ายโอนการเรียนรู้ไปสู่ชีวิตจริงได้

6. ประเมินด้านต่างๆ ด้วยวิธีที่หลากหลายในสถานการณ์ต่าง ๆ อย่างต่อเนื่องวิธีการ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2544ข: 14)

3.1.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวัดและการประเมินตามสภาพจริง

เพื่อให้การวัดและประเมินผลได้สะท้อนความสามารถที่แท้จริงของผู้เรียน ผลการประเมินอาจจะได้มาจากแหล่งข้อมูลและวิธีการต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2540: 75) ได้กล่าวถึงเครื่องมือประเมินผลจากสภาพจริงไว้ดังนี้

1. การสังเกต
2. การสัมภาษณ์
3. การสอบถาม
4. การตรวจผลงาน
5. การบันทึกจากผู้เกี่ยวข้อง
6. การเยี่ยมบ้าน
7. การศึกษารายกรณี
8. การใช้แบบทดสอบเน้นการปฏิบัติจริง
9. ระเบียบสะสม
10. แบบทดสอบ
11. การประเมินโดยใช้แฟ้มสะสมงาน

3.1.2.1 เครื่องมือที่ใช้ในการวัดและการประเมินตามสภาพจริง

1. การสังเกต (Observation)

กมลรัตน์ หล้าสูงษ์ (2529 : 30) ได้ให้ความหมายของการสังเกตว่า คือ การพิจารณาสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือหลาย ๆ สิ่งอย่างมีจุดมุ่งหมาย โดยใช้ข้อวัตรับสัมผัสส่วนใดส่วนหนึ่งหรือทั้งห้าส่วน โดยเฉพาะตา และหู

หลักการสังเกต

ในการสังเกตที่ดี เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้องกับข้อเท็จจริงต้องมีหลักสังเกต

(กมลรัตน์ หล้าสูงษ์. 2529: 37-53) ดังนี้

1. ควรมีการวางแผนเป็นขั้นตอนในการดำเนินการสังเกต โดยยึดจุดมุ่งหมายเป็นเกณฑ์เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายนั้น ๆ

2. ในการสังเกตครั้งหนึ่ง ๆ ควรสังเกตเพียงบุคคลเดียวในแต่ละสถานการณ์

3. ควรสังเกตสถานการณ์หรือสิ่งแวดล้อมที่เกิดขึ้นกับบุคคลที่ถูกสังเกต เพื่อประกอบการพิจารณาว่าพฤติกรรมที่เกิดขึ้นเหมาะสมหรือสอดคล้องกับสถานการณ์นั้นหรือไม่

4. การสังเกตบุคคลหนึ่งไม่ควรสังเกตเพียงสถานการณ์เดียว ควรสังเกตหลาย ๆ สถานการณ์จึงจะเข้าใจพฤติกรรมของบุคคลอย่างละเอียด

5. การสังเกตบุคคลในสถานการณ์เดียว ควรสังเกตหลาย ๆ ครั้งเท่าที่จะทำได้

6. การสังเกตที่ดีต้องมีการบันทึกการสังเกตไว้ทุกครั้ง เพื่อช่วยบันทึกความจำ และดูพัฒนาการหรือความถี่ของพฤติกรรมต่าง ๆ

7. ในขณะที่สังเกตควรทำให้เป็นกลาง ไม่ใส่อคติหรือความเห็นส่วนตัวเข้าไปเพราะอาจทำให้ข้อมูลที่ได้ผิดพลาดจากข้อเท็จจริง

ลัวน สายยศ และอังคณา สายยศ(2539: 155) กล่าวว่า การสังเกตที่ดีมีหลักการดังนี้

1. กำหนดการดู ดูให้จำกัดเฉพาะเรื่องไป

2. ดูอย่างมีความมุ่งหมายมิใช่ไปดูเรื่อย ๆ ต้องมีจุดมุ่งหมายเมื่อพบเห็นแล้วก็แปลความหมายออกมาว่าคืออะไร

3. ดูด้วยความพินิจพิจารณา เห็นรายละเอียดอย่างลึกซึ้ง

4. ดูเสร็จแล้วต้องมีการบันทึกเพื่อเตือนความจำ

5. ผู้สังเกตควรใช้แบบสอบถามหรือเครื่องมือวัดอื่น ๆ ประกอบการสังเกตด้วยประเภทของการสังเกต

การสังเกตที่ใช้วิธีการในการสังเกตเป็นเกณฑ์นั้น (กมลรัตน์ หล้าสูงรังษ. 2529 : 33) แบ่งได้เป็น 2 ชนิด ดังนี้

1. การสังเกตทางตรง คือ วิธีการที่ผู้สังเกตเป็นผู้สังเกตด้วยตนเองตลอดเวลา เช่น ผู้สังเกตการสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ของเด็กหญิงศิริญา ในช่วงไม่กี่ภาษาอังกฤษหลังจากที่ทราบว่าเธอไม่ชอบเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

2. การสังเกตทางอ้อม คือ วิธีการที่ผู้สังเกตมิได้ลงสังเกตด้วยตนเอง แต่ให้ตัวแทนหรือ บุคคลอื่นไปสังเกตแล้วกลับมาเล่าพฤติกรรมที่สังเกตให้ฟัง

ลัวน สายยศ และอังคณา สายยศ (2539 : 155) กล่าวว่า การสังเกตมี 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ

1. การสังเกตทางตรง (Direct observation) คือ การเฝ้าดูพฤติกรรมของกลุ่มตัวอย่างแต่ละคนของผู้สังเกต

2. การสังเกตทางอ้อม (Indirect observation) คือ การให้ผู้อื่นเล่าพฤติกรรมของผู้ถูกสังเกตให้ผู้สังเกตฟัง

ข้อดีและข้อเสียของการสังเกต

อนันต์ ศรีโสภณ (2527 : 158) กล่าวถึงข้อดีข้อเสียของการสังเกต มีดังนี้

ข้อดีของการสังเกต

1. ช่วยในการเก็บรวบรวมข้อมูลบางอย่างที่ไม่สามารถจะเก็บด้วยวิธีอื่น
2. การสังเกตนิสัยการทำงานของนักเรียนบ่อย ๆ เป็นประจำจะช่วยให้ครูสามารถประเมินความก้าวหน้าของนักเรียนได้อย่างต่อเนื่องกัน นอกจากนี้ยังช่วยให้ครูสามารถสืบสวนข้อบกพร่องหรือปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น และแก้ไขได้อย่างถูกต้องและทันเวลาที่

3. การสังเกตพฤติกรรมบางอย่างใช้เวลาไม่มากนักเหมือนการทดสอบแบบอื่น ๆ

4. การสังเกตช่วยให้ได้ข้อเท็จจริงบางอย่างที่เป็นผลพลอยได้ ซึ่งอาจจะเกิดขึ้นในระหว่างการสังเกต

5. การสังเกตที่มีระบบจะช่วยให้เก็บข้อมูลง่าย รวดเร็ว สามารถบันทึกข้อปลีกย่อยที่น่าสนใจได้ทันที

6. การเก็บข้อมูลเพิ่มเติมโดยการสังเกต สามารถใช้ตรวจสอบความเชื่อมั่น และความเที่ยงตรงของข้อมูลที่เก็บโดยวิธีอื่น ๆ

7. สามารถเก็บข้อมูลที่เกิดขึ้นระหว่างการสังเกตได้ทันทีโดยไม่ต้องฟังจากคำบอกเล่าผู้อื่น

8. การเก็บข้อมูลและการทำทดลอง ซึ่งมีได้ควบคุมตัวแปรใช้วิธีการสังเกตเหมาะสมที่สุด

ข้อเสียของการสังเกต

1. ผลของการสังเกตขึ้นอยู่กับความรู้ความสามารถและประสบการณ์ของผู้สังเกตเป็นสำคัญ

2. ความจำกัดของเหตุการณ์ บางเหตุการณ์เจ้าของไม่อนุญาตให้เข้าไปสังเกตเพราะเป็นเรื่องส่วนตัว หรือเรื่องพิธีกรรมบางประเภท และเหตุการณ์บางอย่างมิได้เกิดตามกำหนดการที่คาดหมายไว้

3. การใช้บุคคลร่วมเป็นสังเกต มีตัวแปรที่ก่อให้เกิดความคลาดเคลื่อนมาก อาทิ อคติประจำตัว การคาดคะเนเรื่องราวต่าง ๆ มักจะสูงหรือต่ำกว่าความเป็นจริง

4. ถ้าหากผู้ถูกสังเกตรู้ตัวอาจสร้างพฤติกรรมเสแสร้งให้ปรากฏได้

5. การสังเกตพฤติกรรมบางอย่างต้องใช้เวลามาก ต้องใช้ระยะเวลานานจึงจะเกิดพฤติกรรมนั้น

6. เหตุการณ์บางอย่างอาจยากที่จะไปสังเกตได้ เช่น กิจกรรมส่วนตัวของบุคคลหรือเหตุการณ์บางอย่างอาจเกิดขึ้นพร้อม ๆ กัน หลาย ๆ อย่าง หลาย ๆ แห่ง ทำให้ยากแก่การสังเกต การบันทึกการสังเกต

การสังเกตส่วนใหญ่มักจะไม่มี การบันทึก โดยสรุปหรือตีความภายในระยะเวลาสั้น ๆ แต่ถ้ามีการบันทึกจะมีคุณค่ามาก เพราะจะช่วยให้ครูผู้สอนมองเห็นภาพของผู้เรียนที่สามารถนำไปเปรียบเทียบระหว่างเวลาหนึ่งกับเวลาหนึ่งได้ ดังนั้นเมื่อมีการสังเกตแล้วก็ควรจะมีการบันทึกทุกครั้งหากการบันทึกการสังเกตไว้ไม่ดี ไม่ละเอียด ไม่ถูกต้องหรือไม่ตรงกับข้อเท็จจริงก็แทบจะไม่มีประโยชน์อันใดเพราะข้อมูลนั้นบิดเบือนไปจากสภาพที่เป็นจริง การตีความพฤติกรรมย่อมผิดพลาดไปจากความเป็นจริงเช่นกัน ในการบันทึกการสังเกตแต่ละครั้ง ควรยึดหลักการดังต่อไปนี้

1. บันทึกพฤติกรรมที่แสดงออกอย่างชัดเจนหรือเห็นได้ชัด
2. ใช้ภาษาที่ง่ายต่อการเข้าใจและสื่อความหมาย
3. ควรรีบบันทึกการสังเกตทันทีที่การสังเกตเสร็จสิ้น
4. การบันทึกการสังเกตที่ดีไม่ควรใส่ความเห็นของผู้สังเกตไปปะปนกับพฤติกรรมที่

แสดงออกควรแยกไว้คนละหัวข้อ

2. การสัมภาษณ์

พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2540 : 104) ได้ให้ความหมาย ประเภทของการสัมภาษณ์ และหลักของการสัมภาษณ์ไว้ดังนี้

ความหมาย การสัมภาษณ์เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลที่มีลักษณะเหมือนการสอบถามปากเปล่า ต้องอาศัยการโต้ตอบทางวาจาเป็นหลัก ใช้ได้ดีสำหรับการเก็บข้อมูลเกี่ยวกับความรู้สึก ความสนใจ ความคิดเห็น และทัศนคติ ในเรื่องต่าง ๆ ซึ่งเป็นข้อมูลทางด้านจิตอารมณ์ (Affective domain) และบางโอกาสก็ใช้เก็บข้อมูลเกี่ยวกับความรู้ ความคิดต่าง ๆ ซึ่งเป็นข้อมูลทางด้านพุทธิปัญญา (Cognitive domain) ได้ด้วย

การสัมภาษณ์แบ่งได้ 2 ประเภท คือ

1.การสัมภาษณ์มีโครงสร้างแน่นอน (Structure interview) เป็นการสัมภาษณ์ที่ได้กำหนดตัวคำถาม และคำตอบไว้เรียบร้อยแล้ว คำตอบมักเป็นแบบให้ผู้ตอบเลือกตอบอย่างใดอย่างหนึ่งในสอบคำตอบแบบ Check list หรือเป็นแบบให้ผู้ตอบจัดอันดับความสำคัญของคำตอบ

แบบ Rating scale การสัมภาษณ์แบบนี้ ส่วนใหญ่ใช้ในการสำรวจ เช่น การสำรวจสำมะโนประชากร เป็นต้น

2. การสัมภาษณ์ที่ไม่มีโครงสร้างแน่นอน (Unstructured interview) เป็นการสัมภาษณ์ที่ไม่มีการกำหนดคำตอบไว้แน่นอนตายตัวคำถามที่ใช้ และลำดับคำถามจึงเปลี่ยนแปลงยืดหยุ่นได้ ผู้สัมภาษณ์มีอิสระในการดัดแปลงคำถามได้เหมาะสม แต่ก็ให้เป็นไปตามที่ได้ตั้งวัตถุประสงค์ไว้และผู้ตอบก็มีอิสระในการตอบ การใช้การสัมภาษณ์แบบนี้ส่วนใหญ่เป็นการสัมภาษณ์ของนักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์ นักจิตแพทย์ เป็นต้น

หลักของการสัมภาษณ์

การสัมภาษณ์ที่ดี ควรมีหลักดังต่อไปนี้

1. การสัมภาษณ์ต้องมีจุดมุ่งหมายที่แน่นอน ผู้สัมภาษณ์ต้องทราบแน่นอนว่า การสัมภาษณ์ครั้งนั้น ๆ ต้องการทราบข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องใดบ้าง
2. ผู้สัมภาษณ์ต้องเตรียมคำถามไว้ล่วงหน้า และเรียงลำดับคำถามไว้อย่างเป็นระบบ ไม่ให้เกิดความสับสน
3. ควรมีการฝึกหรือทดลองสัมภาษณ์ก่อนที่จะสัมภาษณ์จริงเพื่อให้เกิดความชำนาญ
4. ในการสัมภาษณ์ต้องมีการสร้างบรรยากาศให้เป็นกันเอง ผู้ถูกสัมภาษณ์จะได้สบายใจและให้ข้อมูลตามความเป็นจริงมากที่สุด
5. ผู้สัมภาษณ์ต้องมีพื้นความรู้ในเรื่องจะสัมภาษณ์เป็นอย่างดี ซึ่งจะช่วยให้เรื่องสนทนาเป็นที่เข้าใจกัน สามารถแปลและสรุปคำตอบได้ถูกต้อง
6. ผู้สัมภาษณ์ควรใช้วาจาสุภาพ ชัดเจน เข้าใจง่าย
7. การสัมภาษณ์ที่ดีต้องการย่วยหรือช่วยให้ผู้ถูกสัมภาษณ์อยากให้คำตอบ
อยากแสดงความคิดเห็น โดยไม่มีการแนะนำคำตอบ
8. การสัมภาษณ์ต้องมีการจดบันทึกผลการสัมภาษณ์ การจดบันทึก ต้องกระทำอย่างรอบคอบระวังอย่าให้เกิดความคลาดเคลื่อน อาจใช้เครื่องมืออื่นช่วย เช่น เทป โดยต้องขออนุญาตผู้ถูกสัมภาษณ์ด้วย
9. ผู้สัมภาษณ์ต้องมีมารยาทดีในการสัมภาษณ์ อย่าให้ผู้ถูกสัมภาษณ์คิดว่าคำตอบไม่ได้รับความสนใจ

ขั้นตอนการสัมภาษณ์

สมิต สัจฉกร (2530: 4-5) ได้เสนอแนะเกี่ยวกับการเตรียมการสัมภาษณ์ และการสร้างความสัมพันธ์กับผู้รับการสัมภาษณ์ไว้ดังนี้

ตอนต้นการสัมภาษณ์ เป็นการสร้างความสนใจต่อปัญหาของผู้ถูกสัมภาษณ์ การสร้างความคุ้นเคย การแนะนำวัตถุประสงค์ เป็นต้น

ตอนเนื้อหา เป็นการดำเนินการสัมภาษณ์ตามเนื้อหาที่ต้องการตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้

ตอนยุติสรุปเนื้อหา เป็นการสรุปแนวทางหรือข้อตกลงที่ได้จากการสัมภาษณ์

1. การเตรียมการสัมภาษณ์

1.1 กำหนดจุดประสงค์ให้แน่ชัดว่าอะไรต้องการรู้ เพื่ออะไร จะช่วยให้เตรียมคำถามรัดกุม

1.2 การเตรียมคำถามต้องจัดรายการคำถามไว้พร้อมทั้งคำถามที่มุ่งให้ได้คำตอบตามจุดมุ่งหมายและคำถามที่ช่วยกระตุ้นให้ผู้รับการสัมภาษณ์ตอบได้อย่างไม่ติดขัด

1.3 เลือกสถานที่หรือจัดสถานที่ให้เหมาะสม ต้องไม่มีเสียงอื่นที่ก่มีลักษณะเป็นสัดส่วน ไม่มีบุคคลภายนอกมารบกวน เพื่อให้ผู้รับการสัมภาษณ์มีความสะดวกใจในการพูดจาเรื่องที่เป็นความลับหรือส่วนตัว ซึ่งไม่มีความประสงค์จะให้ผู้อื่นมีส่วนรับรู้ด้วย

1.4 จัดเวลาให้เหมาะสมแก่การสัมภาษณ์

1.5 ผู้สัมภาษณ์ต้องทำตัวให้ปลอดจากภารกิจ

2. การสร้างความสัมพันธ์กับผู้รับการสัมภาษณ์

2.1 การสัมภาษณ์ควรมีการเตรียมบรรยากาศที่เหมาะสม เป็นการพูดวิสาสะ สถานที่ไม่ควรหรูหราหรือมีดทับ เมื่อผู้รับการสัมภาษณ์มาพบควรให้การต้อนรับด้วย ความอบอุ่นจะทำให้ผู้รับการสัมภาษณ์คลายความกังวล เกิดความรู้สึกเป็นกันเอง โดยเริ่มสนทนาในหัวข้อทั่วไปก่อน รอจังหวะจนผู้รับการสัมภาษณ์สบายใจและเกิดความพร้อมจึงเริ่มถามตามที่เตรียมไว้

2.2 ระหว่างการดำเนินการสัมภาษณ์ ผู้สัมภาษณ์ควรแสดงความเป็นมิตรให้เกียรติ มีลักษณะท่าทางเปิดเผยไม่แสดงอาการที่ลบลบคมใน ใช้คำพูดที่เหมาะสม ไม่พูดย้าคำพูดที่ดูรุนแรง ไม่วิจารณ์คำตอบ ถามทีละเรื่อง ไม่ขัดจังหวะที่กำลังพูดอยู่ แสดงความสนใจและตั้งใจฟัง และเมื่อเสร็จสิ้นการสัมภาษณ์ ควรมีการสรุปการสัมภาษณ์ไม่ให้ผู้รับการสัมภาษณ์มีความรู้สึกเคลือบแคลงว่าการสัมภาษณ์ที่ผ่านมาไปไม่มีผลร้ายต่อตัวเขา

3. การยุติการสัมภาษณ์ต้องพยายามให้เป็นธรรมชาติมากที่สุดควรให้ผู้ถูกสัมภาษณ์เข้าใจเป็นอย่างดี ว่าสิ่งที่พูดไปนั้นจะเป็นผลดีต่อตัวเขา ผู้สัมภาษณ์อาจตั้งคำถามให้ผู้ถูกสัมภาษณ์ไปคิดก่อนสิ้นสุดการสัมภาษณ์ เป็นการทำให้การสัมภาษณ์ครั้งต่อไปมีเรื่องราวต่อเนื่องจากการสัมภาษณ์ครั้งนี้ได้เป็นอย่างดี

ข้อดีข้อเสียของการใช้การสัมภาษณ์

พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2540 : 105) ได้สรุปข้อดีข้อเสียไว้ดังนี้

ข้อดี

1. การสัมภาษณ์ใช้ได้กับบุคคลทุกประเภท ทุกระดับการศึกษา
2. การสัมภาษณ์มีลักษณะยืดหยุ่นได้มากกว่าการใช้แบบสอบถาม สามารถดัดแปลง

แก้ไขข้อคำถามจนกว่ามีความเหมาะสม

3. การสัมภาษณ์ช่วยให้ผู้สัมภาษณ์สามารถตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลได้ เพราะผู้สัมภาษณ์ทราบได้ว่า ผู้ตอบมีความขัดแย้งในคำตอบแต่ละคำถามหรือไม่ นอกจากนี้ยังทราบได้ว่าผู้ตอบตอบด้วยความตั้งใจหรือด้วยความจริงใจหรือไม่

4. การวิจัยทางวิทยาศาสตร์ เป็นเรื่องของการแสวงหาความจริงทางด้านพฤติกรรมของมนุษย์ที่เกี่ยวกับความรู้สึนึกคิด อารมณ์ จิตใจ ความคิดเห็นและทัศนคติ ดังนั้นการรวบรวมข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์จึงนับว่าเหมาะสมที่สุด

ข้อเสีย

1. การสัมภาษณ์ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ ความรอบรู้ และความชำนาญของผู้สัมภาษณ์ ดังนั้นหากผู้สัมภาษณ์ขาดคุณสมบัติดังกล่าวข้อมูลที่ได้อาจขาดความเชื่อถือ
2. ข้อมูลที่ได้ขึ้นอยู่กับความร่วมมือของผู้ถูกสัมภาษณ์ ถ้าผู้ถูกสัมภาษณ์ไม่ให้ข้อมูลตามความเป็นจริง ข้อมูลที่ได้จะขาดความเชื่อถือ
3. ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์บางครั้ง ขึ้นอยู่กับความสามารถในการตีความหมายของผู้สัมภาษณ์ซึ่งอาจตีความหมายผิด ทำให้ข้อมูลที่ได้ขาดความเป็นปรนัยได้
4. ในการสัมภาษณ์ถ้ามีสิ่งอื่น ๆ มารบกวน เช่น ความเครียด ความเหนื่อย ความวิตกกังวลในบางอย่าง ทำให้ผู้ตอบตอบอย่างไม่เต็มที่ ตอบอย่างเสียไม่ได้ ก็จะทำให้ได้ข้อมูลที่ไม่สมบูรณ์ และไม่ตรงตามความเป็นจริงได้

5. การสัมภาษณ์ต้องใช้เวลา แรงงาน และเงินจำนวนมาก

3. แบบสอบถาม (Questionnaire)

แบบสอบถามเป็นเครื่องมือที่ถูกลำมาใช้อย่างกว้างขวางในการรวบรวมข้อมูล

สมบุญ ภู่นวล (2525: 91) กล่าวว่า แบบสอบถามเป็นข้อคำถามต่าง ๆ ที่สร้างขึ้นมาเพื่อต้องการทราบข้อเท็จจริงทั้งหลายที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนโดยให้นักเรียนเป็นผู้ตอบเองรูปแบบอาจเป็นข้อคำถามที่ให้เขียนตอบเอง หรือให้เลือกตอบก็ได้ในฉบับเดียวกัน

พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2540 : 98) กล่าวว่า แบบสอบถามเป็นชุดของคำถามเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่ง สร้างขึ้นเพื่อใช้รวบรวมข้อมูลจากกลุ่มประชากรจำนวนมาก ซึ่งได้แก่ ข้อมูลเกี่ยวกับข้อเท็จจริง ความคิดเห็น ความรู้สึก ความเชื่อและความสนใจต่าง ๆ

อุทุมพร จามรมาน (2540 : 1) ให้นิยามว่า แบบสอบถามเป็นเครื่องมือที่สร้างขึ้นเพื่อให้ผู้ตอบเติมคำตอบเอง ปกติจะมีรายการ หรือข้อความ หรือคำถามหลายหัวข้อรวมกันในบางครั้ง แทนที่จะเป็นข้อความก็เป็นภาพ แบบสอบถามได้รับการออกแบบเพื่อการวัดความคิดเห็นและความจริงที่ยังไม่ทราบ

แบบสอบถามเป็นเครื่องมือชนิดหนึ่งสร้างขึ้นมาเพื่อใช้เก็บรวบรวมข้อมูลด้านต่าง ๆ ที่ต้องการทราบจากผู้ตอบ ซึ่งแบบสอบถามอาจมีลักษณะการสร้างขึ้น เพื่อทดแทนการสัมภาษณ์ แบบสอบถามไม่มีการตัดสินว่าถูกหรือผิด แบบสอบถาม จำแนกลักษณะของข้อคำถามอาจจะมีหลายชนิดเช่น

1. ข้อคำถามชนิดให้เขียนตอบ อาจเป็นการเขียนสั้น ๆ หรือเติมคำในช่องว่างที่กำหนดให้ ข้อคำถามชนิดนี้มักจะใช้ในการเก็บข้อมูลที่หลากหลาย ไม่สามารถคาดคะเนคำตอบได้ว่ามีรายละเอียดอย่างไร หรือจัดเก็บหมวดหมู่ได้ยาก ลักษณะข้อมูลมีทั้งส่วนที่เป็นเท็จและเป็นจริงซึ่งเป็นข้อมูลเรื่องทั่วไปและความคิดของผู้เรียน

2. ข้อคำถามชนิดเลือกตอบที่กำหนดไว้ ซึ่งอาจเป็นแบบเลือกตอบเพียงตัวเดียวหรือหลายตัวเลือก ข้อคำถามชนิดนี้มักใช้เก็บรวบรวมข้อมูลจากคำถามที่มีแนวคำตอบที่แน่ชัดอยู่แล้ว ลักษณะของข้อมูลมักจะเป็นข้อเท็จจริงเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไป

3. ข้อคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า ซึ่งใช้กรณีที่ต้องการข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับระดับความสำคัญหรือระดับของปัญหาหรือระดับความต้องการของข้อความแต่ละข้อว่าอยู่ในระดับใด

4. ข้อคำถามชนิดที่ให้จัดลำดับความสำคัญของคำถาม ที่กำหนดให้ใช้กรณีที่ต้องการทราบลำดับความสำคัญของข้อความแต่ละข้อ ในกลุ่มข้อความที่กำหนดให้กลุ่มหนึ่งว่ามีความสำคัญเรียงลำดับอย่างไร

ในการประเมินตามสภาพจริงที่ใช้แบบสอบถาม ควรพิจารณาใช้แบบสอบถามปลายเปิดชนิดเขียนตอบด้วยแบบสอบถามประเภทนี้ไม่มีคำตอบที่แน่นอน เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงความคิดที่อิสระ ปราศจากแรงกดดันใด ๆ ในการแสดงถึงการแก้ปัญหาที่ไม่มีการตัดสินว่าสิ่งที่ได้แสดงความคิดเห็นไปนั้นถูกหรือผิด คำตอบที่ได้เป็นเครื่องชี้วิธีการทำงาน ความคิด และบุคลิกภาพของผู้เรียนเอง

แบบสอบถามมักจะนำมาใช้ในการวัดด้านจริยธรรม ความสนใจ เจตคติ และ บุคลิกภาพซึ่งรูปแบบในการใช้มักเป็นแบบข้อคำถามแบบมาตราส่วน ซึ่งอาจเป็นแบบ 5 มาตรา 4 มาตรา หรือ 3 มาตรา ซึ่งอาจยึดหลักรูปแบบการสร้างของ ลิเคิร์ท เทอร์สตัน หรือ ออสกูด เป็นต้น

4. การตรวจผลงาน

การตรวจผลงานเป็นวิธีการวัดประเมินที่ครู ผู้สอนใช้เป็นประจำและใช้บ่อยที่สุดอีกวิธีหนึ่ง การตรวจผลงานจะเป็นการช่วยเหลือนักเรียนที่ยังประสบปัญหาในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การสอนประการหนึ่ง ส่วนอีกประการหนึ่งเป็นการนำข้อมูลที่ได้จากการตรวจผลงานมาใช้ในการปรับปรุงการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนของครูผู้สอน ซึ่งสามารถดำเนินการได้ตลอดเวลา เช่น การตรวจแบบฝึกหัด ผลการปฏิบัติตามโครงการ หรือโครงการต่าง ๆ ซึ่งกิจกรรมเหล่านี้ครูผู้สอนสามารถประเมินพฤติกรรมระดับสูงของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี

สมนึก นนธิจันทร์ (2540: 90) กล่าวว่า การตรวจผลงานเป็นวิธีการที่ครู ผู้สอนใช้เป็นประจำ และใช้บ่อยที่สุดอีกวิธีหนึ่ง การตรวจผลงานจะเป็นการช่วยเหลือนักเรียนที่ยังประสบปัญหาในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนประการหนึ่ง ส่วนอีกประการหนึ่งเป็นการนำข้อมูลที่ได้จากการตรวจผลงานมาใช้ในการปรับปรุงกิจกรรมการเรียนรู้การสอนของครู

ข้อเสนอแนะสำหรับการตรวจผลงาน

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ(2539: 8) กล่าวว่าโดยปกติผู้สอนมักประเมินผู้เรียนทุกคนจากงานที่ผู้สอนกำหนดขึ้นเอง และเป็นงานชิ้นเดียวกัน การประเมินแนวใหม่มีข้อเสนอแนะให้ผู้สอนได้ยืดหยุ่นการประเมินจากการตรวจสอบผลงานมากขึ้น ดังนี้

1. ครูผู้สอนอาจกำหนดงานร่วมกับผู้เรียน และไม่ควรเป็นชิ้นเดียวแต่ก็ไม่จำเป็นต้องนำงานทุกชิ้นมาประเมินอาจเลือกเฉพาะชิ้นงานที่ผู้เรียนทำได้ดีและการบอกความหมายความสามารถของผู้เรียนตามลักษณะที่ครูต้องการประเมินได้ วิธีการเน้นจุดแข็งของผู้เรียนนับเป็นการเสริมแรงสร้างแรงกระตุ้นให้ผู้เรียนพยายามผลิตงานที่ดี ๆ ออกมากขึ้นอีกวิธีหนึ่ง

2. จากแนวคิดตามข้อ 1 ชิ้นงานที่นำมาประเมินแต่ละคนจึงไม่จำเป็นต้องเป็นเรื่องเดียวกัน เช่น ผู้เรียนคนที่ 1 งาน (ที่ทำได้ดี) ควรหยิบมาประเมินอาจเป็นงานชิ้นที่ 2, 3, 5, ส่วนผู้เรียนคนที่ 2 งานที่ควรหยิบมาประเมินอาจเป็นชิ้นงานที่ 1, 2, 4 เป็นต้น

3. อาจประเมินชิ้นงานที่ผู้เรียนทำนอกเหนือจากครูกำหนดได้ แต่ต้องมั่นใจว่าเป็นสิ่งที่ผู้เรียนทำเองจริง ๆ เช่น สิ่งประดิษฐ์ที่ผู้เรียนทำเองที่บ้านและนำมาใช้ที่โรงเรียนหรือเลือกสิ่งต่าง ๆ ที่ผู้เรียนทำขึ้นเองตามความสนใจ เป็นต้น การใช้ข้อมูล หลักฐานแสดงผลงานอย่างกว้างขวางจะทำให้ครูผู้สอนรู้จักผู้เรียนมากขึ้น และประเมินความสามารถของผู้เรียนตามสภาพที่แท้จริงของเขาได้แม่นยำมากยิ่งขึ้น

4. ผลของการประเมินไม่ควรที่จะบอกคะแนน หรือคุณภาพที่เป็นเฉพาะตัวเลย
อย่างเดียว แต่ควรที่จะบอกความหมายของผลคะแนนด้วย

5. การใช้บันทึกจากบุคคลที่เกี่ยวข้อง

สมนึก นนธิจันทร์ (2540 : 92-93) กล่าวว่า การประเมินความก้าวหน้าในการเรียน
ของผู้เรียน นอกจากครูผู้สอนจะใช้วิธีการ และเครื่องมือต่าง ๆ ที่หลากหลายแล้ว ผู้สอนควรเปิดโอกาส
ให้บุคคลที่เกี่ยวข้องหลาย ๆ คน เป็นการหาความเชื่อมั่นของการประเมินจากสภาพความเป็นจริง อีก
ทางหนึ่งข้อมูลที่ได้จากบุคคลที่เกี่ยวข้องมีจุดเด่นตรงที่ จะได้ข้อมูลของผู้เรียนจากสถานการณ์ต่าง ๆ
และจากเวลาที่แตกต่างกัน ซึ่งข้อมูลส่วนนี้จัดว่ามีความสำคัญในการที่จะนำมาวิเคราะห์ สังเคราะห์
และสรุปผล บุคคลที่เกี่ยวข้องกับผู้เรียนที่ใช้ประกอบการประเมิน ประกอบด้วย

1. ครูในโรงเรียน เป็นอีกบุคคลหนึ่งที่มีความใกล้ชิดกับผู้เรียนตลอดเวลาขณะอยู่
โรงเรียน แฟ้มสะสมผลงานการเรียนตลอดเวลา ครูบางท่านสามารถที่จะรู้ประวัติ ความเป็นมา
ของผู้เรียนเป็นอย่างดีดังนั้นการประเมินที่ได้จากเพื่อนครู จึงเป็นข้อมูลที่น่าสนใจในการแสวงหาข้อมูล
จากเพื่อครูอาจทำได้หลาย ๆ วิธีตามความสะดวกและความเหมาะสม เช่น การสอบถาม การ
สัมภาษณ์ และการประชุมรายกรณี (Case Conference) เกี่ยวกับงาน และผลงานของผู้เรียนอย่าง
น้อยเดือนละ 1 ครั้ง

2. เพื่อนนักเรียนของผู้เรียน เป็นบุคคลอีกกลุ่มหนึ่งที่มีความใกล้ชิดกับผู้เรียนโดย
เฉพาะในเด็กวัยเรียน เพื่อนจะมีความสนิทสนมเป็นพิเศษ ข้อมูลในด้านต่าง ๆ เพื่อนผู้เรียนอาจจะ
สามารถรับรู้ได้เป็นอย่างดี เพื่อมีจุดเด่นจุดด้อยในส่วนใด และควรได้รับการปรับปรุงแก้ไขในส่วนใด
ครูผู้สอนสามารถหาข้อมูลโดยใช้ข้อมูลโดยใช้ชั่วโมงสอนปกติสนทนา วิพากษ์วิจารณ์เป็นการ
สร้างสรรค์

3. ผู้ปกครอง เป็นบุคคลที่มีบทบาทต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนมากที่สุด ดังนั้นข้อมูล
รายละเอียดอื่น ๆ จากผู้ปกครองจึงนับว่ามีความจำเป็นและความสำคัญต่อการนำมาประกอบ
การประเมินเป็นอย่างยิ่ง ในการรวบรวมข้อมูลจากผู้ปกครอง ผู้สอนอาจใช้วิธีการติดต่อ จดหมาย
วารสารสัมพันธ์ การประชุมผู้ปกครอง แบบสอบถาม และการเยี่ยมบ้าน ควรให้ผู้ปกครองได้อ่าน
งานเขียน และแฟ้มสะสมงานของนักเรียนทุกชิ้น ก่อนตอบคำถามทุกครั้งให้โอกาสผู้ปกครองได้
สนทนากับผู้เรียนก่อน เพื่อจะได้ข้อมูลที่เป็นจริงในการวิเคราะห์ สังเคราะห์ประกอบการให้ข้อมูล

6. การเยี่ยมบ้าน (Home Visit)

การเยี่ยมบ้าน คือ การที่บุคคลหาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับประวัติทางบ้าน และครอบครัว
ของผู้รับการศึกษา โดยการไปดูสถานที่แท้จริงของผู้รับการศึกษาที่บ้านว่ามีสภาพแวดล้อมทางด้าน

ครอบครัวเป็นอย่างไร สอดคล้องหรือขัดแย้งกับข้อมูลที่รวบรวมได้จากวิธีการและเครื่องมืออื่นๆ หรือไม่
การเยี่ยมบ้านนิยมใช้สถาบันเพื่อการติดต่อสัมพันธ์ระหว่างบ้านกับโรงเรียน

วัตถุประสงค์ในการเยี่ยมบ้าน

1. เพื่อต้องการทราบข้อเท็จจริงและสภาพที่แท้จริงของผู้เรียนเมื่ออยู่บ้าน เช่น
สภาพแวดล้อมของบ้าน สัมพันธภาพระหว่างสมาชิกภายในครอบครัว
2. เพื่อเพิ่มเติมข้อเท็จจริงบางประการที่เกี่ยวกับผู้เรียน ที่ไม่สามารถรวบรวมได้ด้วย
วิธีการอื่น

3. เพื่อเสริมสร้างความเข้าใจอันดีต่อกัน ระหว่างบ้านกับโรงเรียน ระหว่างครูกับ
ผู้ปกครอง

เทคนิคการเยี่ยมบ้าน

1. การสังเกต เช่น การสังเกตสภาพทั่วไปของบ้าน สัมพันธภาพระหว่างสมาชิก
ในครอบครัว สภาพแวดล้อมรอบ ๆ บ้าน

2. การสัมภาษณ์ เช่น สัมภาษณ์บิดามารดา ญาติพี่น้อง

ขั้นตอนในการเยี่ยมบ้าน

ในการเยี่ยมบ้านจะประสบผลสำเร็จจะต้องมีขั้นตอนปฏิบัติดังต่อไปนี้

1. ขั้นตอนเตรียมการก่อนเยี่ยมบ้าน ก่อนเยี่ยมบ้านผู้ไปเยี่ยมควรกำหนดจุดมุ่งหมายให้
แน่นอนว่าต้องการทราบอะไร อาจทำเป็นจดหมายจากโรงเรียนเพื่อเป็นการขออนุญาตผู้ปกครอง
ผู้ปกครองจะได้เตรียมตัว และที่สำคัญจะได้พบผู้ปกครองด้วย

2. ขั้นตอนขณะเยี่ยมบ้าน เมื่อไปถึงบ้านควรแสดงความมีสัมมาคารวะต่อเจ้าของ
บ้าน และแสดงความเป็นผู้มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี นอกจากนี้ควรพยายามสังเกต จดจำสิ่งที่พบเห็นให้
ได้มากที่สุดแต่ควรให้เป็นธรรมชาติในระหว่างการสนทนาควรหาโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็น
ตลอดจนเจตคติต่อสิ่งแวดล้อม ในส่วนที่ต้องการกล่าวถึงเป็นข้อมูลเกี่ยวข้องกับผู้เรียนควรกล่าวถึงใน
ด้านที่ดี และเป็นจริง ต้องให้เป็นธรรมชาติ และไม่ควรใช้เวลานานจนเกินไป

3. ขั้นตอนหลังการเยี่ยมบ้านหลักการเยี่ยมบ้านควรมีการจัดบันทึกสิ่งต่าง ๆ ที่ได้จาก
การสังเกต และการสัมภาษณ์ทันที

7. การศึกษารายกรณี (Case Study)

การศึกษารายกรณี เป็นการศึกษารายละเอียดที่ต่อเนื่องกันในช่วงระยะเวลาหนึ่งจน
ได้ข้อเท็จจริงหรือรายละเอียดที่พอจะวิเคราะห์ หรือตีความได้ถูกต้องและเป็นจริงของบุคคลหรือสิ่ง
ที่ต้องการศึกษา

จุดมุ่งหมายของการศึกษารายกรณี

1. เพื่อเป็นพื้นฐานที่จะนำไปสู่การวินิจฉัยและการรักษา
2. เพื่อใช้ในการวิจัย
3. เพื่อใช้ในการทำความเข้าใจสิ่งต่าง ๆ
4. เพื่อสืบค้นหาผู้เรียนที่มีลักษณะพิเศษ
5. เพื่อช่วยให้ผู้ปกครองเข้าใจเด็กของตนยิ่งขึ้น
6. เพื่อทำความเข้าใจผู้เรียนอย่างลึกซึ้ง
7. เพื่อติดตามผลการใช้เทคนิค
8. เพื่อใช้การประกอบการแนะแนว
9. เพื่อใช้ประโยชน์ในกรณีอื่น ๆ

ประโยชน์การศึกษารายกรณี

การศึกษารายกรณีทำให้เกิดประโยชน์ทั้งทางตรงและทางอ้อมทางตรง คือ ประโยชน์แก่ผู้ศึกษาเอง คือจะทำให้เข้าใจความแตกต่างระหว่างบุคคลยิ่งขึ้น นอกจากนี้ยังทำให้ผู้ศึกษาเป็นคนใจกว้าง หนักแน่น รู้จักเหตุผลในการเชื่อถือข้อมูลต่าง ๆ ที่ได้จากการรวบรวมรายละเอียดรอบคอบ ส่วนประโยชน์ทางอ้อมจะทำให้ช่วยเหลือผู้รับการศึกษาได้ถูกต้อง ทันท่วงที เหตุการณ์ ช่วยให้ผู้รับการศึกษาเข้าใจตนเองยิ่งขึ้น

หลักของการศึกษารายกรณี

หลักการศึกษารายกรณีเป็นการหาข้อมูลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยเทคนิค และวิธีการต่าง ๆ ที่หลากหลายจนเป็นที่เชื่อมั่นได้ว่า การศึกษารายกรณีเป็นวิธีการศึกษาที่เจาะลึกเฉพาะที่สามารถเชื่อถือได้ในทางทฤษฎีผู้ที่ทำการศึกษารายกรณีต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถ และได้รับการฝึกฝนจนเกิดความชำนาญในการรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล และการวินิจฉัยข้อมูลที่รวบรวมได้ จึงจะทำให้การศึกษาเป็นที่น่าเชื่อถือและยอมรับได้ แต่ในทางปฏิบัติแล้วบุคคลดังกล่าวยังมีน้อยมาก จึงจำเป็นต้องใช้บุคคลเท่าที่มีอยู่ เช่น ครู อาจารย์ในสถานศึกษาเป็นผู้ศึกษา แต่จำเป็นต้องอาศัยผู้เชี่ยวชาญเป็นที่ปรึกษา

การศึกษารายกรณีเป็นการศึกษา ที่ใช้เทคนิคและเครื่องมือที่หลากหลาย ศึกษาทุกแง่มุมเพื่อให้เกิดความเข้าใจอย่างลึกซึ้ง มีการวิเคราะห์ ตีความ และสรุปอย่างละเอียด จึงเชื่อมั่นได้ว่าการศึกษารายกรณีเป็นการหาข้อมูลประกอบการประเมินผลจากสภาพจริงที่ดีที่สุดอีกวิธีหนึ่ง

8. การวัดการปฏิบัติงานจริง (Authentic performance)

สมบุญ ภู่นวล (2525: 105) ได้กล่าวถึงแนวทางปฏิบัติของการวัดการปฏิบัติงานจริงว่าการให้นักเรียนปฏิบัติงานจริง ครูตรวจงานทุกครั้งของเด็ก แล้วควรให้คะแนนทุกครั้ง เก็บบันทึก

คะแนนไว้เป็นคะแนนระหว่างภาคเรียน หากครูไม่เก็บคะแนนไว้ เด็กจะไม่ตั้งใจทำงาน และจะไม่มีคุณค่าแก่การวัดผลเลย คะแนนนี้เป็นส่วนหนึ่งในหลาย ๆ ส่วนของการวัดผล ส่วนระเบียบการวัดผล จะกำหนดให้คะแนนระหว่างภาคมีสัดส่วนเท่าไรกับคะแนนสอบข้อเขียนปลายภาค ก็เทียบสัดส่วนได้ไม่ยากอะไร

ส.วาสนา ประवालพฤษ(2539: 47) ได้กล่าวถึงการปฏิบัติงานจริงว่าการปฏิบัติงานจริงนั้นถือเป็นเอกสารที่ให้ผู้เรียนปฏิบัติงาน เช่น แก้ปัญหาโดยใช้ประสบการณ์ในสภาพการณ์ คล้ายคลึงกับเหตุการณ์จริง จนเหมือนกับการแก้ปัญหาในชีวิตประจำวัน โดยอาจจะเป็นข้อสอบข้อเขียน หรือการเสนอแผนงาน ตลอดจนการแก้ปัญหานั้นได้สำเร็จ

สำนักงานคณะกรรมการประถมศึกษาแห่งชาติ(2539: 11-12) ได้เสนอแนะการใช้ข้อทดสอบภาคปฏิบัติที่เป็นการปฏิบัติจริงว่าควรมีลักษณะสำคัญ ดังนี้

1. เป็นปัญหาที่มีความหมายต่อผู้เรียน และมีความสำคัญเพียงพอที่จะแสดงถึงความรู้ของผู้เรียนในระดับชั้นนั้น ๆ
2. เป็นปัญหาที่เลียนแบบสภาพจริงในชีวิตของผู้เรียน
3. แบบสอบวัดต้องครอบคลุมทั้งความสามารถ และเนื้อหาของหลักสูตร
4. ผู้เรียนต้องใช้ความรู้ ความสามารถ ความคิดหลาย ๆ ด้านมาผสมผสาน และแสดงวิธีคิดให้เป็นขั้นตอนที่ชัดเจน
5. ควรมีคำตอบถูกได้หลายคำตอบ และวิธีการหาคำตอบได้หลายวิธี
6. มีกฎเกณฑ์การให้คะแนนตามความสมบูรณ์ของคำตอบอย่างชัดเจน

สมนึก นนธิจันทร์ (2540: 98) ได้กล่าวถึงการปฏิบัติจริงว่า เป็นการประเมินที่นับว่ามีความตรงมากที่สุดวิธีการหนึ่ง เพราะความจริงที่แท้จริงก็คือ ประสบการณ์กำลังเกิดขึ้นนั่นเอง ประสบการณ์รวมความถึงการกระทำ การคิด และความรู้สึกที่เป็นกระบวนการของประสบการณ์ โลกแห่งประสบการณ์เน้นการกระทำ และผลของการกระทำ ฉะนั้นความจริงของความรู้สึกที่แท้จริงอันเกิดจากการกระทำ จะต้องพิสูจน์ให้เห็นชัดเจนว่าสามารถปฏิบัติได้ แล้วจึงยอมรับว่าเป็นความรู้สึกที่แท้จริง

ไพศาล หวังพานิช (2546: 27) ได้กล่าวถึง การวัดการประเมินผลการปฏิบัติไว้ว่าเป็นวิธีการหนึ่งในการประเมินผลการเรียนของผู้เรียน โดยมีจุดมุ่งหมายหลักเพื่อตรวจสอบความสามารถด้านทักษะและความชำนาญในการปฏิบัติงานจริง ซึ่งเป็นสิ่งสะท้อนศักยภาพในการประยุกต์ความรู้สู่การปฏิบัติ การวัดและการประเมินผลคุณลักษณะดังกล่าวซึ่งเป็นพฤติกรรมด้านทักษะพิสัยมีความสำคัญอย่างยิ่งสำหรับรายวิชาที่เน้นการปฏิบัติซึ่งจัดกิจกรรมการสอนโดยการฝึกปฏิบัติจริง ทำการทดลองฝึกสร้างหรือผลิตชิ้นงาน

คุณลักษณะของการวัดผลงานภาคปฏิบัติที่ดี มีดังนี้

1. ต้องกำหนดจุดประสงค์ของการวัดทักษะให้ชัดเจน ซึ่งอาจวัดที่กระบวนการหรือผลงานทั้งสองสิ่ง
2. เนื้อหาสาระของงานที่ให้นักเรียนปฏิบัติมีลักษณะสอดคล้องกับสภาพจริง (Authentic)
3. คุณภาพของสิ่งที่จะสังเกตในครั้งหนึ่ง ๆ มีจำนวนเพียงพอ และสามารถสังเกตได้โดยตรง
4. กำหนดเงื่อนไขในการวัดได้ชัดเจน
5. ในการวัดโดยใช้สิ่งเร้าที่จัดขึ้น (Structured Stimulus) จัดทำคำชี้แจงอย่างกระชับ ชัดเจน สมบูรณ์
6. ผู้เชี่ยวชาญทุกคน หรือเกือบทุกคนเห็นว่าเนื้อหาสาระทั้งหมดที่วัดด้วยแบบตรวจสอบรายการ (Checklist Scale) หรือมาตราส่วนประมาณ (Rating Scale) ตรงกับคุณลักษณะของทักษะที่สังเกต
7. ผู้ประเมินใช้แบบตรวจสอบรายการหรือมาตราส่วนประมาณค่าได้สอดคล้องกัน และแต่ละคนมีความคงเส้นคงวาในการให้คะแนน

ประเภทของการวัดผลงานภาคปฏิบัติ สามารถแบ่งประเภทออกได้หลายลักษณะ ขึ้นอยู่กับว่าการแบ่งจะใช้เกณฑ์อะไร มีดังนี้

1. แบ่งตามด้านที่ต้องการวัด แบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ

1.1 การวัดกระบวนการ(Process) เป็นการวัดที่พิจารณาเฉพาะวิธีทำวิธีปฏิบัติในการทำงานหรือทำกิจกรรมให้สำเร็จ เช่น พิจารณาวีธีที่ผู้เรียนทำการทดลองในห้องปฏิบัติการในวิชาวิทยาศาสตร์ การใช้เครื่องมือช่างในการทำเฟอร์นิเจอร์ การกล่าวสุนทรพจน์

1.2 การวัดผลงาน (Product) เป็นการวัดที่พิจารณาเฉพาะผลงานหรือผลผลิตซึ่งเป็นผลที่เกิดขึ้นจากการทำงานหรือกิจกรรม เช่น ตัวเฟอร์นิเจอร์ที่นักเรียนผลิตออกมา ภาพวาดของนักเรียน ดอกไม้ประดิษฐ์จากฝีมือนักเรียน ฯลฯ ในบางครั้งจะประเมินทั้ง กระบวนการ และผลผลิต แต่บางครั้งการประเมินเฉพาะด้านในด้านหนึ่งเช่น ในการวาดภาพมักประเมินเฉพาะผลงานอย่างเดียว

2. แบ่งตามลักษณะสถานการณ์ แบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ

2.1 ใช้สถานการณ์จริง (Real setting) เป็นการวัดผลงานภาคปฏิบัติโดยใช้สถานการณ์จริง

2.2 สถานการณ์จำลอง (Simulated setting) การวัดผลงานภาคปฏิบัติในบาง

เรื่องต้องใช้สถานการณ์จำลอง เพราะถ้าใช้สถานการณ์จริงจะสิ้นเปลืองมาก มีอันตราย หรือไม่
สามารถกระทำได้ เช่น การฝึกนักบินใหม่

3. แบ่งตามการเกิดสิ่งเร้า แบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ

3.1 ใช้สิ่งเร้าที่เป็นธรรมชาติ (Natural stimulus) เป็นการวัดผลงานภาคปฏิบัติที่เป็นไปตามธรรมชาติ ผู้วัดไม่ได้เข้าไปยุ่งเกี่ยว เช่น ทักษะทางสังคมของผู้เรียนที่ผู้วัดทำการสังเกตในสภาพที่เป็นไปตามธรรมชาติไม่ได้กำหนดให้ปฏิบัติ นิยมใช้วัดคุณลักษณะของบุคลิกภาพ นิสัยรักการทำงาน ความเต็มใจในการปฏิบัติตามกระบวนการที่กำหนดให้ปฏิบัติตามกฎความปลอดภัย เป็นต้น

3.2 ใช้สิ่งเร้าที่จัดขึ้น (Structural stimulus) เป็นการวัดโดยจัดสิ่งเร้าที่สามารถแสดงให้เห็นพฤติกรรมที่ต้องการประเมินได้หรือปรากฏให้เห็นเด่นชัด เช่น การให้นักเรียนเตรียมกล่าวสุนทรพจน์ การให้ทดลองในห้องปฏิบัติ การอ่านออกเสียง การเล่นเกมปริศนา วิธีนี้จะลดเวลาการสังเกตลง เพราะไม่ต้องรอให้เกิดขึ้นตามธรรมชาติ

ขั้นตอนการสร้างแบบวัดผลงานภาคปฏิบัติ มีดังนี้

1. ศึกษาวิเคราะห์งานและเขียนข้อรายการ ประกอบด้วยขั้นตอน ดังนี้

1.1 วิเคราะห์งานหรือเลือกงานที่เป็นตัวแทน โดยวิเคราะห์จุดมุ่งหมายที่ระบุไว้ในหลักสูตร(ถ้ามี)และรายละเอียดของงานที่มุ่งให้ผู้เรียนฝึกเพื่อค้นหาทักษะและความสามารถที่เกี่ยวข้องในกิจกรรมนั้น และเนื่องจากการวัดผลงานภาคปฏิบัติต้องใช้การสังเกต ดังนั้น ทักษะที่มุ่งวัดควรเป็นสิ่งที่มองเห็นได้ในขณะสอบวัดและควรเป็นทักษะที่ยาก ๆ มากกว่าทักษะที่ปฏิบัติเป็นกิจวัตร

1.2 กำหนดขั้นตอนการปฏิบัติงานที่จะวัด โดยทั่วไปจะประกอบด้วย ขั้นตอนเตรียมงาน ขั้นตอนปฏิบัติงาน ผลงาน และเวลา

1.3 เขียนข้อรายการจะระบุรายละเอียดในแต่ละขั้นตอน เช่น ขั้นตอนเตรียมงานใช้อุปกรณ์อะไรบ้าง ขั้นตอนปฏิบัติงานทำอะไรบ้าง

1.4 ศึกษาตัวแปรที่ส่งผลทำให้การปฏิบัติงานนั้นมีคุณภาพแตกต่างกัน ทั้งนี้ เพื่อให้เกิดความยุติธรรมแก่ผู้เข้าสอบทุกคน เช่น จากตัวอย่างแบบวัดผลงานภาคปฏิบัติเรื่องการดองไข่เค็ม ตัวแปรต่างๆ ที่ส่งผลต่อคุณภาพของงาน ได้แก่ ชนิดของไข่ (ไข่เป็ด ไข่ไก่ ไข่นกกระทา) ความสดของไข่ (ไข่เก่า ไข่ใหม่) ชนิดของเกลือ (เกลือสินเธาว์ เกลือทะเล เกลือไอโอดีน) เป็นต้น

จัดรูปแบบเครื่องมือคือ เลือกลักษณะของแบบวัดว่า แต่ละตอนจะมีลักษณะอย่างไร เช่น เรื่องการดองไข่เค็ม อาจมีลักษณะ ดังนี้

การเตรียมงาน	ใช้แบบตรวจสอบรายการ
การปฏิบัติงาน	ใช้แบบมาตราส่วนประมาณค่า
เวลา	ใช้แบบบันทึกเวลาที่ใช้

วัดทีละคน หรือเป็นกลุ่มเล็ก ๆ 2 – 3 คน จึงต้องใช้เวลามากกว่าจะครบทั้งชั้น ทำให้มีปัญหาด้านค่าใช้จ่าย

2. การให้คะแนนการวัดผลภาคปฏิบัติจะเหมือนกับการตรวจสอบข้อสอบแบบอัตนัย ซึ่งขึ้นอยู่กับผู้ตรวจหรือผู้ประเมินอาจมีความลำเอียง ขาดความคงเส้นคงวา

3. นักเรียนมักปฏิบัติงานต่าง ๆ ได้ไม่เท่ากัน บางครั้งอาจพบเรื่องที่ปฏิบัติในสิ่งที่ทำได้ไม่ดีนัก โดยที่มีอีกหลายสิ่งปฏิบัติได้ดี แต่ไม่ได้วัดในเรื่องนั้น

9. ระเบียบสะสม (Cumulative record)

ระเบียบสะสม เป็นแหล่งข้อมูลที่สำคัญมากเกี่ยวกับความสามารถทางการเรียนของผู้เรียนตั้งแต่ระดับก่อนระดับประถมศึกษาขึ้นมา ระเบียบสะสมนอกจากจะรายงานผลการเรียนและพฤติกรรมในการเรียนในแต่ละวิชาครูประจำชั้นยังบรรยายสรุปพฤติกรรมที่เด่น ๆ ทางบวก และทางลบเอาไว้ ซึ่งข้อมูลเหล่านี้จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการศึกษาพัฒนาการของผู้เรียนทุก ๆ ด้านได้แก่ ประวัติส่วนตัว ประวัติการศึกษา ประวัติสุขภาพ และประวัติการปรับตัวในสังคมซึ่ง รายละเอียดข้อมูลต่าง ๆ ได้จากวิธีการต่าง ๆ คือ

1. เจ้าของประวัติผู้บันทึก

2. ครูประจำชั้นหรือครูแนะแนวเป็นผู้บันทึกข้อมูลที่ได้จากการสังเกต สัมภาษณ์ ผลการทดสอบผลการตีความจากแบบสอบต่าง ๆ ดังนั้นระเบียบสะสมจะทำให้มองเห็นภาพพัฒนาการทุกด้านของผู้เรียนได้อย่างชัดเจน และจัดเป็นข้อมูลประกอบการประเมินผลจากสภาพจริง

ประโยชน์ของระเบียบสะสม

ประโยชน์ของระเบียบสะสม มีมากมายหลายประการแต่จะขอกล่าวถึงส่วนที่เกี่ยวข้องกับการประเมินตามสภาพที่แท้จริง ดังต่อไปนี้

1. ใช้ในการศึกษาพัฒนาการของผู้เรียน หลักฐานที่บันทึกในระเบียบสะสมได้ใช้เวลาในการรวบรวมเป็นปี จะช่วยให้เห็นแนวโน้มในการพัฒนาและการเจริญเติบโตของผู้เรียนในด้านต่าง ๆ ระเบียบสะสมจะช่วยให้เห็นข้อเท็จจริงเกี่ยวกับผู้เรียนในด้านผลสัมฤทธิ์ ความพร้อมทางด้านร่างกาย ความมั่นใจและคุณค่าต่าง ๆ ที่มีอยู่ในตัวผู้เรียนทำให้เขาเข้าใจตัวเองได้มากขึ้น

2. ใช้ในการศึกษาความสามารถพิเศษของผู้เรียน ระเบียบสะสมช่วยให้ผู้สอนรู้จักผู้เรียนแต่ละคน และสามารถตอบสนองความต้องการของผู้เรียนได้อย่างถูกต้อง

ในการบันทึกข้อมูลต้องรวบรวมและสะสมไว้ในรูปของการบันทึก ที่แสดงพัฒนาการและความเจริญเติบโตของผู้เรียนทุก ๆ ด้านเป็นระยะ ๆ ซึ่งจะช่วยให้เห็นถึงแนวโน้มของพัฒนาการในด้านต่าง ๆ ของผู้เรียนในอนาคต ระเบียบสะสมจึงเป็นข้อมูลส่วนหนึ่งที่ใช้ในการประเมินตามสภาพที่แท้จริง

สมบุญ ภู่นวล(2525: 100) กล่าวว่า ระเบียบเป็นหน้าที่ของโรงเรียนที่จะต้องบันทึกและรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับประวัติด้านส่วนตัว ครอบครัวและการเรียนของนักเรียนไว้ทั้งอดีตปัจจุบัน เพื่อเปรียบเทียบความเจริญก้าวหน้า หรือศึกษาปัญหาของเด็ก ครูประจำชั้น ครูที่ปรึกษา หรือครูแนะแนว จำเป็นต้องมีระเบียบสะสมของนักเรียนเอาไว้ เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการแนะแนวทางที่ถูกที่ควรและเหมาะสมกับเด็กแต่ละคน

10. แบบทดสอบ (Test)

สมบุญ ภู่นวล(2525: 107) ให้ความหมายของแบบทดสอบว่าแบบทดสอบ หมายถึงชุดคำถามที่มีหลาย ๆ ข้อทดสอบรวม ๆ กันเป็นชุดหรือฉบับ แบบทดสอบฉบับหนึ่งจะมีข้อที่ขึ้นอยู่กับจุดประสงค์ของการวัด และเวลาน้อยหรือมากเพียงใด

พวงรัตน์ ทวีรัตน์(2540: 96-97) ได้ให้ความหมายของแบบทดสอบว่า แบบทดสอบคือ ชุดของสิ่งเร้าที่นำไปใช้กระตุ้นบุคคลตอบสนองออกมา ชุดของสิ่งเร้านี้จะอยู่ในรูปของข้อความซึ่งอาจเขียนให้ตอบ ให้แสดงพฤติกรรม ให้พูดออกทางวาจาก็ได้ ทำให้สามารถวัดได้สังเกตได้ และนำไปสู่การแปลความหมายได้ แบบทดสอบนี้สามารถใช้ได้กับข้อมูลทางพุทธิปัญญา ด้านจิตอารมณ์ และด้านทักษะ แต่นิยมใช้วัดทางด้านพุทธิปัญญาเป็นส่วนใหญ่และได้กล่าวถึงชนิดของแบบทดสอบว่า ชนิดของแบบทดสอบ แบ่งเป็น 3 ชนิด ดังนี้

1. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Achievement test) เป็นแบบทดสอบที่ใช้วัดความรู้ ทักษะ และสมรรถภาพสมองด้านต่าง ๆ ที่ผู้เรียนได้รับจากประสบการณ์ทั้งปวงทั้งจากที่บ้าน และสถานบันการศึกษา

2. แบบทดสอบวัดความถนัดหรือตัวปัญญา(Aptitude test) เป็นแบบทดสอบที่ใช้วัดศักยภาพระดับสูงสุดของบุคคลว่าสมรรถภาพในการเรียนรู้มากน้อยเพียงใด และควรเรียนด้านใดหรือทำงานด้านใด จึงจะประสบความสำเร็จอย่างดี

3. แบบทดสอบวัดความสัมพันธ์ของบุคคลต่อสังคม แบบทดสอบประเภทนี้จะวัดเกี่ยวกับบุคลิกภาพหรือการปรับตัวของบุคคลในสังคม วัดความสนใจต่อสิ่งต่าง ๆ แบบทดสอบประเภทนี้ มักอยู่ในรูปแบบทดสอบวัดลักษณะบุคคล เช่น แบบทดสอบความเกรงใจ แบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์ แบบสำรวจความสนใจต่าง ๆ เป็นต้น

จะเห็นได้ว่า แบบทดสอบเป็นเครื่องมือวัดที่วัดพฤติกรรมด้านพุทธิพิสัย และมีความสำคัญมาก เพราะเป็นเครื่องมือที่มีลักษณะดีหลายประการ มีประสิทธิภาพสูงกว่าเครื่องมือวัดชนิดอื่น ๆ ซึ่งในการวัดและประเมินตามสภาพจริง แบบทดสอบก็เป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งเหมาะจะนำมาใช้ในการวัด

11. การประเมินโดยใช้แฟ้มสะสมผลงาน

ความหมายของแฟ้มสะสมผลงาน

ส. วาสนา ประวาทพฤษ (2539: 42) กล่าวว่า การวัดผลและการประเมินผลโดยใช้แฟ้มสะสมผลงาน เป็นการเก็บสะสมข้อสนเทศทั้งหมดของนักเรียนไว้ทำให้มองเห็นภาพของผู้เรียนแต่ละคนอย่างชัดเจน นับเป็นแฟ้มเอนกประสงค์ที่ใช้ได้ทั้งประเมินผลการเรียนของผู้เรียนในลักษณะต่าง ๆ ได้ไม่ว่าจะเป็นการวินิจฉัยข้อบกพร่อง การประเมินความก้าวหน้า การหาจุดเด่นของผู้เรียน เพื่อคัดเลือกผู้เรียนในโอกาสต่าง ๆ และยังใช้ประเมินการสอนของครู การตรวจสอบกิจกรรมการเรียนการสอนเป็นการใช้การประเมินให้สอดคล้องกับการเรียนการสอน

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2540: 16) ได้กล่าวว่า Portfolio assessment เป็นการสะสมงานอย่างมีจุดประสงค์ แสดงให้เห็นความพยายาม ความก้าวหน้าและผลสัมฤทธิ์ในเรื่องใดเรื่องหนึ่งหรือหลาย ๆ เรื่องการสะสมงานนั้น ผู้เรียนมีส่วนในการเลือกเนื้อหาเกณฑ์การเลือก เกณฑ์การตัดสิน หรือคุณสมบัติพื้นฐานการสะท้อน โดยผู้เรียนต้องเป็นผู้ร่วมประเมินไม่ใช่ถูกประเมินฝ่ายเดียว ต้องมีการจัดประชุมสัมมนาเพื่อความสามารถของผู้เรียน ไปสู่ความเป็นผู้มีความคิดอิสระ และเป็นผู้เรียนที่นำตนเองได้

เบิร์ด (พรณวลัย คีรีวงศ์วัฒนา, 2542: 16, อ้างอิงจาก Bird. 1990: unpagged) ได้ให้ความหมายของแฟ้มสะสมผลงานว่า หมายถึง สิ่งใดก็ตามที่บรรจุเอกสารหลักฐานต่าง ๆ ไว้อย่างเป็นระบบ เพื่อเป็นเครื่องแสดงถึงความรู้ ความสามารถ ทักษะในการปฏิบัติงานรวมทั้งคุณลักษณะบางประการของผู้เป็นเจ้าของแฟ้มสะสมผลงาน

จากความหมายที่กล่าวมา แฟ้มสะสมผลงานเป็นการวัดและการประเมินผลวิธีการหนึ่งในการเรียนการสอนตามสภาพจริง เป็นการรวบรวมข้อมูลและสร้างเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวกับผู้เรียนอย่างมีจุดประสงค์เป็นการประเมินผู้เรียนมีส่วนร่วม และเป็นแหล่งกระตุ้นหรือเสริมกำลังใจของผู้เรียนสร้างความภาคภูมิใจ ความเป็นเจ้าของและความเชื่อมั่นของผู้เรียน

ชนิดของแฟ้มสะสมผลงาน

ส.วาสนา ประวาลพฤษ (2539: 43) กล่าวถึงชนิดและลักษณะของแฟ้มสะสมผลงานว่า แฟ้มสะสมผลงานสามารถแยกแยะประเภทตามลักษณะของการนำไปใช้ หรือจุดมุ่งหมายของผู้เก็บรวบรวมข้อมูลดังนี้

แฟ้มสะสมผลงานของนักเรียนรายวิชาหรือแฟ้มรวม

แฟ้มนิทรรศการหรือแฟ้มแสดงผลงาน

แฟ้มสำหรับการประเมินครูและนักเรียน

แฟ้มแหล่งข้อมูลของครู

บุญเชิด ภิญญอนันตพงษ์(2544: 137-140) กล่าวถึงประเภทของพอดโฟลิโอว่า พอดโฟลิโอมีหลากหลายชนิดขึ้นอยู่กับเกณฑ์การแบ่ง ถ้าใช้จุดมุ่งหมายของการประเมินเกณฑ์การแบ่งแล้ว พอดโฟลิโออาจแบ่งเป็น 2 ชนิด สำคัญ คือ พอดโฟลิโองานยอดเยี่ยม เน้นการนำเสนอผลงานที่ดีที่สุดของนักเรียน กับพอดโฟลิโอแสดงความเจริญงอกงาม และความก้าวหน้าในการเรียนรู้ เน้นการรายงานความก้าวหน้าในการเรียนรู้และการคิดของนักเรียน วินิจฉัยปัญหาในการเรียนรู้การคิด เพื่อแนะแนวทางการเรียนรู้ และการคิดใหม่

ลักษณะสำคัญของการประเมินผลโดยใช้แฟ้มสะสมผลงาน

โครงการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ จังหวัดกระบี่ (ม.ป.ป.: 3) ได้ให้ข้อคิดในลักษณะสำคัญของแฟ้มสะสมผลงานดีเด่นว่า

1. การเรียนการสอนและการประเมินผลนี้ มุ่งวัดว่าผู้เรียนทำอะไรได้บ้าง มากกว่าวัดว่านักเรียนจำหรือระลึกถึงเรื่องที่วัด เป็นการวัดผลสัมฤทธิ์ ในรูปของการผลิต หรือสร้างผลงาน หรือสร้างความรู้มากกว่าการเลือกคำตอบที่ถูกต้องจากการทดสอบ

2. เน้นความเที่ยงตรง (Validity) ในการประเมินผลสัมฤทธิ์มากกว่าความเชื่อมั่น (Reliability)

3. เน้นการพิจารณาการใช้ข้อมูลเชิงคุณภาพมากกว่าการใช้ข้อมูลเชิงปริมาณในการตัดสินใจประเมินผล

4. เน้นการประมวลเหตุการณ์ในชั้นเรียนมาตัดสิน โดยเน้นกิจกรรมที่มีความหมาย ส่งเสริมให้รู้จักตนเอง เชื่อมั่นและภูมิใจในตนเองมากกว่าการแข่งขันเป็นการประสมประสานกระบวนการเรียนการสอนกับการประเมินผลเข้าด้วยกัน

ขั้นตอนในการสร้างแฟ้มสะสมผลงาน

จากการศึกษาแนวคิดในการพัฒนาระบบการสร้างแฟ้มสะสมผลงาน วาร์ด และ มอร์เรย์-วาร์ด (ทองศรี ตุ่นทอง. 2545: 60-62; อ้างอิงจาก Ward ;& Murray-Ward. 1999: 194) ได้เสนอแนวคิดการพัฒนาแฟ้มสะสมงาน (Portfolio) ไว้ดังนี้

ขั้นที่ 1 นิยามวัตถุประสงค์ในการสร้างแฟ้มสะสมผลงานว่าเพื่อใช้วัตถุประสงค์ใด ดังนี้

1.1 เพื่อแสดงผลงานที่ดีที่สุด (Showcase) โดยให้นักเรียนเลือกผลการปฏิบัติการงานที่คิดว่าดีที่สุดหรืองานที่ชื่นชอบมากที่สุด ไม่ควรรวมผลงานที่แสดงถึงความก้าวหน้าในการพัฒนางานไว้

1.2 เพื่อแสดงความก้าวหน้า (Documentation of Progress) สิ่งที่รวบรวมไว้ในแฟ้มสะสมผลงานควรเป็นเอกสารที่แสดงถึงความก้าวหน้าซึ่งอาจเกี่ยวข้องกับงานของนักเรียนโดยนำข้อมูล

ที่ได้จากการสังเกตการสอบถามจากผู้ปกครอง การสะท้อนตนเองของนักเรียน(Self-reflection) และการประเมินตนเอง(Self-rating) ซึ่งเป็นกระบวนการของการประเมินระหว่างเรียนและควรรนำขึ้นงานที่ดีที่สุดไว้ในแฟ้มสะสมผลงาน

1.3 เพื่อเป็นเครื่องมือในการประเมิน ใช้การประเมินแฟ้มสะสมผลงานเพื่อการตัดสินใจในการเลื่อนชั้นของนักเรียนแต่ละคน

ขั้นที่ 2 กำหนดเนื้อหาและทักษะที่จะประเมิน

ผู้ประเมินจะไม่สามารถรู้ได้ว่า นักเรียนบรรลุในสิ่งที่ผู้ประเมินตั้งความหวังไว้หรือไม่ จนกว่าผู้ประเมินจะมีความชัดเจนในสิ่งที่ประเมิน

ขั้นที่ 3 ตัดสินว่าจะประเมินใคร ระดับชั้นใด

ในการประเมินควรยึดวัตถุประสงค์ของการประเมิน ดังนั้นผู้ประเมินต้องวางแผนการให้ข้อมูลป้อนกลับแก่ผู้รับการประเมิน โดยการประเมินต้องรวบรวมชิ้นงานจากนักเรียนในสิ่งที่ต้องการให้ข้อมูลป้อนกลับเหล่านั้น

ขั้นที่ 4 ตัดสินใจว่าจะเลือกชิ้นงานใด

การเลือกชิ้นงานมาเพื่อประเมิน ควรยึดวัตถุประสงค์ของการประเมินเป็นสำคัญโดยพิจารณาในสิ่งต่อไปนี้

4.1 ถ้าเพื่อแสดงผลงานที่ดีที่สุด (Showcase) ควรมีตัวอย่างที่นักเรียนเลือกชิ้นที่ดีที่สุด มิใช่ได้มาจากการสั่งของครู (Prescnbe) ควรมีกฎเกณฑ์การให้คะแนนประกอบไว้ในผลงานด้วย ซึ่งในแฟ้มสะสมผลงานจะไม่มีงานที่แสดงถึงความก้าวหน้า และคะแนนจากการสอบแต่ควรมีงานที่หลากหลายประกอบไว้

4.2 ถ้าวัตถุประสงค์ของการทำแฟ้มสะสมผลงาน เพื่อเป็นเอกสารที่แสดงความก้าวหน้าของนักเรียน(Documentation of Progress) โดยพิจารณาจากบันทึกการสังเกตชีวิตประจำวัน (Anecdotal records) โดยทั่วไปแล้วแฟ้มสะสมผลงานจะครอบคลุมผลสัมฤทธิ์เกี่ยวกับการเข้าสังคมในห้องเรียนด้วย ซึ่งอาจบรรจุตัวอย่างโครงร่างการเรียน และควรบันทึกการประเมินตนเองของนักเรียนและบันทึกการประเมินจากผู้อื่นด้วย

4.3 ถ้าวัตถุประสงค์ของการทำแฟ้มสะสมผลงานสำหรับการประเมิน เพื่อเลื่อนชั้นแฟ้มสะสมอาจประกอบด้วยสิ่งที่แสดงถึงความก้าวหน้าในการเรียนรู้ ได้แก่ มาตรฐานด้านเนื้อหาและตารางเวลา เพื่อให้ประกอบการตัดสินใจในการให้คะแนน และแปลความหมายได้เที่ยงตรง

ขั้นที่ 5 ระบุระยะเวลาและจำนวนชิ้นที่รวบรวมไว้ในแฟ้มสะสมงาน (Portfolio)

การระบุตารางเวลาสำหรับวัตถุประสงค์ของการจัดทำแฟ้มสะสมงาน เป็นสิ่งสำคัญมาก เพราะถ้าวัตถุประสงค์ของแฟ้มสะสมงานเพื่อแสดงผลงานที่ดีที่สุด (Showcase)

อาจารย์รวบรวมสื่ออุปกรณ์ไว้ในแฟ้มสะสมงาน ถ้าวัตถุประสงค์ของแฟ้มเพื่อแสดงหลักฐานความก้าวหน้า (Documentation of Progress) ในการเรียนรู้ของนักเรียนต้องรวบรวมตัวอย่างพฤติกรรมของนักเรียน ในช่วงเวลาต่าง ๆ จากผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทั้งหมด

ขั้นที่ 6 การเตรียมการสิ่งที่เกี่ยวข้องกับตัวนักเรียนในอนาคต

จุดเด่นที่สำคัญของการใช้แฟ้มสะสมงาน คือ การมีส่วนร่วมของนักเรียนในการประเมิน โดยส่งเสริมให้นักเรียนเลือกชิ้นงานมาเพื่อประเมินและควรส่งเสริมสนับสนุนให้นักเรียนประเมินตนเอง (Self-evaluation)

ขั้นที่ 7 กำหนดวิธีการสำหรับให้คะแนนแฟ้มสะสมงาน (Setup the Procedures for Scoring Portfolio) ชิ้นงานที่บรรจุไว้ในแฟ้มสะสมงานต้องนำมาให้คะแนนโดยภาพรวมด้วย

ขั้นที่ 8 การเตรียมบุคลากรเพื่อให้การแนะนำแฟ้มสะสมงาน

ในการนำแฟ้มสะสมงานมาใช้ในตอนแรก ควรจะได้มีการแนะนำให้นักเรียนรู้จักการใช้แฟ้มสะสมงาน ซึ่งจากการศึกษาพบว่า การส่งจดหมายข่าว (Newsletter) เพื่ออธิบายความหมายของแฟ้มสะสมงานไปยังผู้ปกครอง แล้วเปิดโอกาสให้ผู้ปกครองมีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็นด้วย

ขั้นที่ 9 วางแผนสำหรับการสื่อสารที่เกิดขึ้นจากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนนักเรียน ย่อมมีความสนใจในความก้าวหน้าของตนเอง และพ่อแม่ให้ความสนใจในความก้าวหน้าของบุตรตนเองด้วย

ขั้นที่ 10 แผนสำหรับการสะสมแฟ้มสะสมงาน และการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารกับผู้เชี่ยวชาญทางการศึกษาอื่น ๆ

นอกจากแฟ้มสะสมงานจะเป็นเครื่องมือที่สำคัญของการประเมินตามสภาพจริง เพราะเป็นเครื่องมือในการบูรณาการการจัดการเรียนการสอนกับการประเมินผลการเรียนรู้ สิ่งที่สำคัญที่สุดของแฟ้มสะสมผลงานก็คือ การสะท้อน (Reflection) เพราะการสะท้อนเป็นกระบวนการซึ่งประกอบด้วย การวิเคราะห์อดีต ปัจจุบันและอนาคตในเวลาเดียวกัน และเป้าหมายของแฟ้มสะสมงาน คือ เพื่อสะท้อนให้เห็นการพัฒนาของบุคคล และส่งเสริมให้บุคคลมีความร่วมมือกับผู้อื่น และผู้สอนควรมีความรู้เรื่องการสะท้อนด้วย

วิธีการเก็บรวบรวมผลงาน

บุญเชิด ภิบุญอนันตพงษ์ (2544 : 146-147) กล่าวว่า วิธีการเก็บรวบรวมผลงาน จำเป็นต้องดำเนินการเป็นขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นแรกระดมความคิด ครู ผู้สอนต้องระดมความคิดกับนักเรียนและครูคนอื่น ๆ เพื่อคิดหาผลงาน / กิจกรรม โครงการหรือนิทรรศการ คัดเลือกไว้ในพอดโฟลิโอ ซึ่งควรจัดเก็บไว้

รูปกราฟ ตาราง แผนภูมิ และควรมีคำอธิบายถึงสถานการณ์ของการเรียนรู้ และผลของการเรียนรู้ที่แสดงออกมา

2. ขั้นสองคิดหาวิธีที่นักเรียนสามารถแสดงออกเป็นหลักฐานของการเรียนรู้ ขั้นนี้จำเป็นต้องใช้สื่อผสมหลาย ๆ ชนิด เป็นต้นว่า ใช้เทปบันทึกเสียงอัดเสียงเด็ก ใช้วีดิทัศน์ถ่ายเมืองเด็กใช้กล้องถ่ายรูป ใช้คอมพิวเตอร์ ตลอดจนตัวอย่างงานที่นักเรียนปฏิบัติจริง และควรมีการส่งเสริมให้นักเรียนเขียนกำกับ

3. ขั้นสามเขียนแนวทางสำหรับใช้เลือกชิ้นงาน ครูผู้สอนและนักเรียนในกลุ่มช่วยกันเขียนคู่มือ หรือแนวทางสำหรับใช้ในการเลือกชิ้นงาน โดยถือว่ากิจกรรมที่ลงมือปฏิบัติ และที่สนใจต้องเป็นประสบการณ์ที่ดึงจากประสบการณ์ ภูมิหลังของนักเรียน เป็นความคิดขั้นสูง และสามารถเชื่อมโยงนักเรียนกับโลกของความจริงเป็นเกณฑ์ในการคัดเลือกชิ้นงาน และที่สำคัญงานทุกชิ้นที่คัดเลือกไว้ต้องจดบันทึก วัน เดือน ปี ให้ชัดเจน เพื่อใช้เป็นแนวทางในการประเมินความก้าวหน้า

จากลักษณะและประเภทของแฟ้มสะสมผลงาน ทำให้มองเห็นว่า แฟ้มสะสมผลงานมีหลายประเภทซึ่งขึ้นอยู่กับจุดประสงค์ของผู้ที่เก็บรวบรวมข้อมูล ซึ่งในการนำแฟ้มสะสมผลงานมาใช้เก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อประเมินคุณลักษณะของนักเรียน ดังนั้นต้องเป็นแฟ้มสะสมผลงานเพื่อประเมินครู และนักเรียน ต้องมีความเที่ยงตรง ซึ่งต้องตรงตามโครงสร้าง คือ สิ่งที่เราต้องการจะวัด เพื่อให้ข้อมูลที่ได้มามีความถูกต้องเป็นไปตามสภาพความเป็นจริง และการวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้เครื่องมือการวัดประเมินตามสภาพจริง 8 ชนิด ได้แก่ การสัมภาษณ์ การสอบถาม การตรวจสอบผลงาน การบันทึกจากผู้เกี่ยวข้อง การใช้แบบทดสอบภาคปฏิบัติจริง การใช้แบบทดสอบ และแฟ้มสะสมผลงานโดยพัฒนาและเก็บรวบรวมข้อมูล เพื่อใช้ในการวัดและการประเมินผลการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียน

3.2 การวัดประเมินควบคู่กับการเรียนการสอนจากการสื่อสารส่วนบุคคล

บุญเขต ภิญโญอนันตพงษ์(2544: 51-83) กล่าวว่า การสื่อสารส่วนบุคคลในชั้นเรียนทั่วไปครู ผู้สอนและผู้เรียนมีโอกาสใกล้ชิดและสามารถติดต่อสื่อสารแลกเปลี่ยนข้อมูลสารสนเทศที่เป็นประโยชน์ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและตอบสนองต่อจุดมุ่งหมายการเรียนรู้ที่หลากหลาย การสื่อสารส่วนบุคคลดังกล่าว สามารถนำไปใช้เป็นวิธีการประเมินการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญได้ เพราะ การประเมินด้วยวิธีการถามตอบกันในระหว่างทำกิจกรรมการเรียนการสอนสามารถพบร่องรอยความสำเร็จของผู้เรียนรายบุคคลและทั้งชั้น รวมทั้งนำไปเป็นแนวทางแก้ไขปรับปรุงให้มีการเรียนรู้มากขึ้นได้ การสื่อสารบุคคลจึงเป็นวิธีการประเมินที่สำคัญอย่างมากที่จะช่วยให้มองเห็นและเข้าใจการเรียนรู้ของผู้เรียน และครู ผู้สอนสามารถใช้การสื่อสารส่วนบุคคลในรูปแบบต่าง ๆ ดังนี้

1. ตั้งคำถามในระหว่างทำกิจกรรมการเรียนรู้ ฟังคำตอบ และประเมินผลสัมฤทธิ์
2. พบปะกับผู้เรียน และซักถามให้ได้ข้อมูลสารสนเทศเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
3. ตั้งใจฟังคำตอบของผู้เรียน ในระหว่างพูดอภิปรายกันในห้องเรียน เพื่อประเมินความคิด เหตุผลของผู้เรียน
4. ทำการสอบถามเพื่อประเมินความรู้ตามเนื้อหาที่ต้องการ
5. พูดคุยกับคนใกล้ชิดผู้เรียน ได้แก่ เพื่อน ๆ ครูคนอื่น ๆ ที่เคยสอน และพ่อแม่ผู้ปกครอง ของผู้เรียนเพื่อหาข้อมูลสารสนเทศเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
6. ขอให้ผู้เรียนรวบรวมความคิดของตนเกี่ยวกับการเรียนรู้ในรูปแบบของการจดบันทึก บันทึกประจำคาบเรียน และบันทึกสั้น ๆ

ประเภทของการสื่อสารส่วนบุคคล

1. การสื่อสารส่วนบุคคลสามารถแบ่งเป็นประเภทได้ดังนี้การถามตอบในห้องเรียนการพบปะพูดคุยกับผู้เรียนการพูดคุยกับคนอื่นการอภิปรายในห้องเรียนการสอบถามการอ่านบันทึกเหตุการณ์ของผู้เรียนการตรวจแบบฝึกหัดและการบ้านประจำวันการถามตอบในห้องเรียน

การถามตอบในห้องเรียนเป็นเทคนิคอย่างหนึ่งที่ ครูผู้สอนใช้ตั้งคำถามให้ผู้เรียนตอบระหว่างดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้ปฏิสัมพันธ์ในการตอบคำถามตอบทำให้ได้ข้อมูลสารสนเทศเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ของผู้เรียนถ้าผู้ถามใช้คำถามอย่างต่อเนื่องเหมาะสม และซักถามให้ลึกซึ้งลงไปในการบวนการคิดเหตุผลของผู้เรียน เพื่อช่วยให้เขาสามารถปรับและเข้าใจวิธีการแก้ปัญหาของเขาการถามตอบในห้องเรียนจึงสามารถเชื่อมโยงการประเมินกับการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพเพราะสามารถใช้คำถามกับผู้เรียนที่ยังมีความเข้าใจผิดหรือความคิดเหตุผลผิดพลาดได้ทันที การประเมินวิธีนี้ทำให้สามารถประเมินผลการเรียนรู้ที่ไม่สามารถใช้วิธีการประเมินอื่นๆทำได้สะดวก

การถามตอบในห้องเรียนครูผู้สอนต้องฟังคำตอบ และแปลผลคำตอบเหล่านั้น แล้วลงสรุปอ้างอิงระดับการเรียนรู้ของผู้เรียนมาตรฐานภายในประสบการณ์ของผู้เรียน ดังนั้นเพื่อใช้เทคนิคนี้ให้ได้ผลดีที่สุดควรปฏิบัติดังนี้

1. วางแผนคำถามหลัก ๆ ล่วงหน้าก่อนการเรียนการสอน เพื่อให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายการเรียนรู้และเหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียน
2. ใช้คำถามสั้น กระชับ และชัดเจน ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนได้ตอบตรงประเด็น
3. ซักถามความคิดเห็นเหตุผลหลากหลายด้านอย่าถามเฉพาะความจำ และข้อเท็จจริงเท่านั้น

4. ตั้งคำถามก่อนแล้วจึงชี้ไปยังคนที่ต้องการตอบ วิธีนี้จะช่วยให้ผู้เรียนทุกคนมีสมาธิในการฟัง และสนใจในประเด็นคำถาม

5. เรียกทั้งคนที่ยกมือขอตอบและไม่ได้ยกมือ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนทุกคนมีส่วนร่วมในกิจกรรม

6. ให้จำนวนการทำงานของผู้เรียนจำนวนน้อย ๆ ในระยะเวลาสองวันสำหรับการทำระยะยาวและผู้เรียนจำนวนมาก ๆ ต้องจดบันทึกลงในแบบฟอร์ม

7. กล่าวชื่นชมคนที่ตอบถูกและมีคุณภาพ ชักถามคนที่ตอบผิดเพื่อรู้สาเหตุ แต่ต้องระมัดระวังเรื่องความรู้สึกของผู้เรียนด้วย

8. หลังจากตั้งคำถามแล้วต้องทิ้งช่วงเวลารอคำตอบและบอกผู้เรียนว่าครูกำลังคอยคำตอบ

การให้เวลาตอบจะมีประโยชน์แก่ผู้เรียนอย่างมาก โดยเฉพาะผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำจะมีข้อดีหลายอย่างดังนี้

1. คำตอบมีความยาวมากขึ้นคำตอบที่เหมาะสมมีจำนวนมากขึ้น
2. การไม่ตอบลดลง
3. ความเชื่อมั่นของผู้เรียนเพิ่มขึ้น
4. เพิ่มปฏิสัมพันธ์เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ และลดกิจกรรมเน้นครูเป็นสำคัญ
5. ผู้เรียนมีคำถามมากขึ้น
6. ผู้เรียนที่เรียนช้ามีส่วนร่วมมากขึ้น
7. ปัญหาการขาดวินัยในชั้นเรียนจะลดลง
8. การคาดหวังให้เฉพาะผู้เรียนเก่ง ๆ ตอบมีแนวโน้มลดลง

ถ้าผู้สอนสามารถบังคับตัวเองไม่ให้พูดสอดแทรกในขณะรอคอยคำตอบ จะทำให้ได้รับสารสนเทศของการประเมินที่ดี และยังเป็นการผสมผสานการประเมินให้อยู่ในกระบวนการการเรียนรู้ได้อย่างกลมกลืนเป็นกระบวนการเดียวกัน

การจดบันทึกผลการตอบของผู้เรียนแต่ละคนไว้เป็นหลักฐานจะมีประโยชน์ สำหรับพิจารณาปรับปรุงผู้เรียนได้เป็นอย่างดีการจดบันทึกอาจแยกเป็นสองฟอร์มคือแบบจดบันทึกรายบุคคลกับแบบจดบันทึกทั้งห้อง

การพบปะพูดคุยกับผู้เรียน

ครูผู้สอนสามารถตรวจสอบผลการเรียนรู้ด้วยการจัดประชุมพบปะพูดคุยกับผู้เรียนในเรื่องที่ควรต้องเรียนซึ่งอาจจัดทำในรูปแบบมีโครงสร้าง หรือแบบไม่มีโครงสร้างได้ ครู ผู้สอน และผู้เรียนต้องพูดคุยกันโดยตรงและเปิดเผยในเรื่องต่าง ๆ เกี่ยวกับความรอบรู้ ความเหมาะสมของเนื้อหา

ความต้องการพิเศษ ความสนใจ และสิ่งที่พึงปรารถนา ตลอดจนหัวข้อที่เกี่ยวข้องในการสนับสนุนให้เกิดสิ่งแวดล้อมของการเรียนการสอนอย่างมีประสิทธิภาพ โดยต้องพูดคุยกันให้เกิดความเข้าใจถึงวิธีการทำงานร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพด้วยการนัดพบปะพูดคุยกันไม่จำเป็นต้องทำครบทุกคน หรือต้องทำให้เป็นมาตรฐานเดียวกันเหมือนกันทุกคน ครูอาจพบกับผู้เรียนเพียงคนเดียว ถ้ามีความจำเป็นต้องสื่อสารติดต่อกันและการพบปะพูดคุยอาจปรับเปลี่ยนเรื่องพูดคุยไปตามความต้องการที่ต่างกัน

การประเมินการพบปะพูดคุยควรปฏิบัติดังนี้

1. ทั้งครูและผู้เรียนต้องเปิดใจพูดคุยกันอย่างตรงไปตรงมา และยินดีตรวจสอบ

คุณลักษณะสำคัญของการเรียนการสอน

2. คำถามในการพูดคุยต้องเฉพาะเจาะจงตรงตามจุดหมายการเรียนรู้และจุดมุ่งหมาย

ของการนัดพบ

3. คำถามต้องคิดขึ้นด้วยความไตร่ตรองรอบคอบ และวางแผนล่วงหน้า โดยอาจให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกระบวนการเตรียมนี้

4. จัดเวลาให้เพียงพอเพื่อให้สามารถพบปะพูดคุยได้จบกระบวนการ

5. สรุปผลการพูดคุยไว้เป็นบทเรียนและใช้เป็นแนวทางปฏิบัติร่วมกันต่อไป

การนัดพบพูดคุย มีจุดเด่นสำคัญทำให้ผู้เรียนเกิดพลังความผิตชอบในการประเมินความก้าวหน้าของตนเอง การดำเนินการให้แต่ละคนมีความมุ่งมั่นต่อความสำเร็จ และนิยามความสำเร็จทางวิชาการอย่าเปิดเผยและชัดเจน ทำให้การพูดคุยได้ทั้งข้อมูลสารสนเทศและเกิดแรงจูงใจในการทำงานให้สำเร็จ

การพูดคุยกับคนอื่น

นอกจากการพบปะพูดคุยกับผู้เรียนโดยตรงแล้ว การพูดคุยกับคนอื่นยังสามารถนำมาใช้ในการประเมินด้วยการสื่อสารส่วนตัวอีกแบบหนึ่ง สามารถใช้รวบรวมข้อมูลสารสนเทศด้านผลสัมฤทธิ์ของการเรียนของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี บุคคลต่าง ๆ ที่สามารถเป็นแหล่งข้อมูลเกี่ยวกับการเรียนรู้ของผู้เรียน ได้แก่ ผู้เรียนคนอื่น ๆ ที่เป็นเพื่อนสนิทสนม ใกล้ชิดของผู้เรียน ครูผู้สอนคนอื่น ๆ ที่เคยสอนผู้เรียน บุคลากรในโรงเรียน เช่น คณาน ภารโรง เจ้าหน้าที่ห้องสมุด รวมทั้งญาติ พ่อแม่ ผู้ปกครองผู้เรียน บุคคลเหล่านี้จะมีข้อมูลเกี่ยวกับการเรียนรู้ของผู้เรียนในบางส่วนของครูผู้สอนไม่รู้และไม่สามารถหาได้โดยตรงด้วยตนเอง

การพูดคุยเรื่องการเรียนรู้ของผู้เรียนจากบุคคลต่าง ๆ เหล่านี้จะทำให้ครูผู้สอนได้ข้อมูลกว้างขวางครอบคลุมมากขึ้น และทำให้มั่นใจในข้อมูลมากขึ้น อย่างไรก็ตาม ครู ผู้สอนที่ใช้วิธีการพูดคุยกับคนอื่นต้องใช้ความระมัดระวังเพื่อให้ได้ข้อมูลอย่างมีคุณภาพ การพูดคุยจึงจำเป็น

ต้องซักถามลักษณะของคุณภาพของหลักฐานจากคนที่ให้ข้อมูล ครู ผู้สอนต้องแน่ใจว่าคนที่ให้ข้อมูล ใช้วิธีประเมินที่น่าเชื่อถือ ตัวอย่างเหมาะสม และมีการควบคุมความลำเอียง หรือถามเฉพาะคนที่อยู่ในฐานะที่จะรู้เกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และรู้เกี่ยวกับเหตุการณ์ สภาพแวดล้อมที่นำมาใช้ในการตัดสินใจที่สำคัญ เพื่อป้องกันความลำเอียงที่อาจแอบแฝงอยู่ในข้อมูล

การอภิปรายในชั้นเรียน

การประเมินผลการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญอีกวิธีหนึ่งสามารถพิจารณาได้จากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการอภิปราย และแลกเปลี่ยนความคิดเห็น การตอบแบ่งปันความรู้เป็นกลุ่มเล็ก ๆ หรือกลุ่มใหญ่ จะช่วยให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ และตอบสนองต่อความรู้ ประสบการณ์ ความคิดเห็นของครู และเพื่อน ๆ โดยผู้เรียนต้อง จัดระบบความคิด การโต้แย้งอย่างมีเหตุผล และใช้ทักษะทางอารมณ์และสังคม ข้อมูลและสารสนเทศที่ได้สามารถนำไปสะท้อนให้ทราบถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความรู้สึกนึกคิดของผู้เรียนเป็นกลุ่มหรือรายบุคคล

การประเมินการอภิปรายในชั้นเรียนให้เกิดประโยชน์ตามจุดเด่นของวิธีนี้ ควรดำเนินการตามหลักการดังนี้

1. เตรียมคำถามหรือประเด็นอภิปรายล่วงหน้าเพื่อให้ตรงกับจุดมุ่งหมายการเรียนรู้ที่ต้องการ
2. การนำผู้เรียนเข้ามามีส่วนร่วมกระบวนการเตรียมคำถามควรมีการคละจำนวนคำถาม และประเด็นสำคัญในการอภิปรายคละกันไป
3. ควรใช้รูปแบบการโต้วาที หรือการเรียนรู้เป็นรูปแบบทีมแบบต่าง ๆ เพื่อเพิ่มจำนวนผู้เกี่ยวข้องโดยตรงให้มากที่สุด และต้องให้ความสนใจต่อผู้มีผลสัมฤทธิ์ต่ำด้วย
4. จัดรูปแบบการอภิปรายเพื่อบอกบทบาทของแต่ละคนว่าทำอะไร เช่น เป็นผู้ดำเนินการอภิปราย หัวหน้าทีม พิธีกร ผู้จดบันทึก เพื่อให้ผู้เรียนจำนวนมากที่สุดได้มีโอกาสนำเสนอหลักฐานด้านผลสัมฤทธิ์ของเขา
5. ให้ผู้เรียนทุกคนทั้งคนที่พูดเก่งและพูดไม่เก่งมีโอกาสเท่าเทียมกันในการนำเสนอความสามารถของตน
6. สารสนเทศที่นำไปใช้ตัดสินใจที่สำคัญ เช่น การใช้เกรดต้องใช้วิธีการจดบันทึกที่น่าเชื่อถือ

การใช้การอภิปรายในชั้นเรียนเป็นวิธีการประเมินที่มีจุดเด่นสำคัญคือ สามารถให้ข้อมูลสารสนเทศด้านความคิดเหตุผลของผู้เรียนได้ลึกซึ้งและมีคุณภาพ ได้แก่ การคิดวิเคราะห์ การเปรียบเทียบ การสรุปอ้างอิง การโต้แย้งอย่างมีเหตุผลตามทัศนะของตน อย่างไรก็ตาม วิธีการนี้มีความยากลำบากในการสู่การแสดงออกของผู้เรียนให้ครบถ้วน และเท่าเทียมกันได้

การสอบปากเปล่า

การสอบปากเปล่าเป็นวิธีการประเมินอย่างหนึ่งที่ครูต้องเตรียม และตั้งคำถามให้ผู้เรียนได้สะท้อนความคิด และพูดตอบปากเปล่า ครูต้องฟัง และตีความหมายคำตอบ จากนั้นต้องประเมินตัดสินคุณภาพ และลงสรุประดับผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียน การสอบปากเปล่านั้นนิยมใช้กันมากในการประเมินผลการทำปริญญานิพนธ์ของนิสิตระดับปริญญาโทและปริญญาเอก และบางครั้งใช้ประกอบในการสอบประมวลความรู้ของนิสิต แม้ว่าการสอบปากเปล่าจะไม่นิยมใช้กันกว้างขวางเท่ากับแบบทดสอบเลือกตอบก็ตาม แต่ก็ยังมีคุณค่าที่จะนำมาใช้ในปัจจุบันเพื่อประเมินผลการเรียนรู้ที่สลับซับซ้อน และที่ต้องเสียค่าใช้จ่ายในการประเมินการปฏิบัติจากของจริง โดยความเป็นจริงแล้ว การสอบปากเปล่าจะคล้ายกับการประเมินแบบอัตนัย แต่มีข้อดีกว่าตรงที่สามารถใช้คำถามเสริมเพิ่มเติมได้ ดังนั้นการใช้การสอบปากเปล่าให้มีคุณภาพ ควรใช้หลักของการประเมินอัตนัย และเพิ่มข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

1. สร้างคำถามสั้น ๆ ที่เน้นจุดหมายการเรียนรู้ที่ต้องการ
2. ใช้คำถามที่เชื่อถือได้ว่าสามารถบ่งชี้ความรู้ที่ต้องการ สามารถระบุความคิดที่ใช้ และสามารถบ่งชี้มาตรฐานที่จะนำไปตัดสินคำตอบ
3. มั่นใจว่ามีเกณฑ์ที่สามารถแยกเนื้อหาสาระและความสามารถในการคิดออกจากความสามารถในการใช้คำพูด
4. เตรียมเนื้อหาในการแก้ปัญหาผู้เรียนที่มีอุปสรรคในการใช้ภาษา
5. มีแบบตรวจสอบรายการ มาตรฐานประเมินค่า หรือวิธีการจัดบันทึกผลต่าง ๆ พร้อมที่จะใช้ประเมินทันที
6. ถ้าเป็นไปได้ควรมีการจัดบันทึกคำตอบเพื่อให้สามารถประเมินซ้ำภายหลังได้

การใช้การสอบปากเปล่าในการประเมินมีข้อจำกัดสำคัญ คือ ต้องใช้เวลาในการดำเนินการ ซึ่งวิธีการแก้ปัญหานี้ได้อย่างหนึ่ง คือ นำผู้เรียนเข้าร่วมกระบวนการประเมิน ถ้าดำเนินการตามข้อเสนอแนะข้างต้น กระบวนการดำเนินการสอบและการให้คะแนนจะช่วยให้ประโยชน์อย่างมากจากการประเมินจากการสอบปากเปล่า

การอ่านบันทึกเหตุการณ์ของผู้เรียน

การประเมินการเรียนรู้ด้วยการสื่อสารส่วนตัว นอกจากใช้วิธีการถามตอบในชั้นเรียนการพบปะพูดคุย การอภิปรายและการสอบปากเปล่าแล้ว เรายังสามารถใช้การสื่อสารในรูปแบบการเขียนได้โดยให้ครูผู้สอนอ่านสิ่งที่ผู้เรียนเขียนบันทึกตอบกันระหว่างผู้เรียน และครูผู้สอนให้ผู้เรียนเขียนบันทึกความคิดของตนไว้ที่ช่องซ้ายของกระดาษ และให้ผู้สอนเขียนตอบลงในช่องขวาของกระดาษ

การเขียนบันทึกความคิดเห็นต่อการเรียนรู้ของตนและสะท้อนความก้าวหน้าของตน อาจทำเป็นรายการคำถามให้เขียนบันทึกการแก้ปัญหาต่าง ๆ

เป้าหมายของการเขียนบันทึกเกี่ยวกับการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนได้สะท้อนความคิด การวิเคราะห์ การอธิบาย และการประเมิน ประสิทธิภาพการเรียนรู้และความสำเร็จ รูปแบบการเขียนบันทึกอาจแบ่งเป็นสี่แบบคือ 1) การเขียนบันทึกคำตอบ 2) การเขียนบันทึกส่วนตัว 3) การเขียนบันทึกประจำวัน และ 4) การจดบันทึกการเรียนรู้ การเขียนบันทึก ทั้งสี่แบบนี้สามารถนำมาใช้สื่อสารเกี่ยวกับการเรียนรู้ด้วยการเขียนจะสะสมมากขึ้นตามเวลา ข้อมูลสารสนเทศดังกล่าวสามารถนำไปช่วยผู้เรียนให้ปรับปรุงตนเองจนประสบผลสำเร็จได้

การเขียนบันทึกคำตอบ เป็นวิธีการที่นำไปใช้ได้มากที่สุดในวิชาการอ่าน เมื่อผู้เรียนอ่านเรื่องที่กำหนดแล้วต้องการแสดงความคิดเห็นต่อสาระประเด็นที่อ่าน โดยทั่วไปครูจะกำหนดกรอบประเด็นให้เขียนบันทึกคำตอบ

การเขียนบันทึกส่วนตัวหรือการเขียนบันทึกประจำวัน เป็นวิธีการเขียนบันทึกที่มีอิสระในการเขียนบันทึกมากที่สุด ครูผู้สอนจะให้เวลาผู้เรียนเขียนบันทึกความคิดเห็น ช่วงการเรียนรู้แต่ละคาบเรียนโดยผู้เรียนสามารถเขียนบันทึกประเด็นต่าง ๆ ตามความสนใจของผู้เรียน บันทึกเหล่านั้นสามารถนำไปใช้ประเมินผลหรือใช้เป็นแบบฝึกปฏิบัติการเขียนของผู้เรียนก็ได้ ในกรณีที่มีการประเมินผลการเขียนบันทึกอาจให้ครูเป็นผู้ตัดสิน หรือให้ผู้เรียนเป็นผู้ตัดสิน หรืออาจใช้ทั้งคู่ และผู้เรียนร่วมกันก็ได้

การบันทึกส่วนตัวบางครั้งครูผู้สอนอาจกำหนดให้ผู้เรียนเขียนบันทึกเฉพาะเรื่อง เช่น บันทึกความดี จะสามารถสะท้อนภาพพฤติกรรมของเด็กอย่างต่อเนื่อง

การจดบันทึกการเรียนรู้ เป็นวิธีการติดต่อสื่อสารอีกวิธีหนึ่งที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนสะท้อนความคิด วิเคราะห์ อธิบาย และประเมินประสิทธิภาพการเรียนรู้ ความสำเร็จ และการเขียนข้อสรุป การบันทึกการเรียนรู้จะควบคู่ไปกับการจดบันทึก

ข้อพิจารณาในการใช้บันทึกของผู้เรียน

1. การเขียนบันทึกต้องอาศัยความพร้อมด้านการเขียนเบื้องต้นของผู้เรียน ดังนั้นควรใช้กับระดับชั้นที่ผู้เรียนอ่านออกเขียนได้ดีแล้ว

2. การบันทึก อย่าให้เป็นภาระหนักกับผู้เรียน ครูอาจพิจารณาว่าเมื่อสอน และทำกิจกรรมการเรียนรู้เสร็จในชั่วโมงนั้น ๆ ให้เวลาผู้เรียนบันทึกสั้น ๆ 2-3 บรรทัด แล้วแต่ ความคิดของแต่ละคน ครูอาจช่วยให้ง่ายขึ้นโดยให้ผู้เรียนบันทึกความยาวอย่างน้อยสามบรรทัด ทุกครั้งที่เรียนวิชานี้ ให้เลือกสิ่งที่จะเขียนเองอย่าเขียนตามเพื่อน แต่ควรเป็นเรื่องเกี่ยวกับการเรียน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับจุดประสงค์ของครู

3. เนื่องจากการบันทึกเป็นเรื่องราวที่เป็นส่วนตัว ควรทำความเข้าใจกับผู้เรียนว่าครูจะไม่เปิดเผยบันทึกให้ผู้อื่นอ่าน ครูจะใช้บันทึกเพื่อทำความรู้จักกับผู้เรียนแต่ละคน และไม่หักคะแนนเมื่อเขียนผิด

4. การเขียนบันทึกแบบโต้ตอบระหว่างครู และผู้เรียน เมื่อครูเริ่มต้นให้ผู้เรียนเขียน ครูต้องเขียนโต้ตอบสม่ำเสมอจะเล็กน้อยอย่างไรก็ต้องทำ เพราะถือเป็นบทบาทสำคัญ ถ้าครูคิดว่าตนเองไม่มีเวลา หรือมีผู้เรียนจำนวนมากเกินไป ไม่ควรใช้การบันทึกแบบโต้ตอบนี้ตั้งแต่แรก

5. ครูอาจจะให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการวางแผนทางการเขียนบันทึก โดยอภิปรายร่วมกันในชั้น

6. ครูอาจปรับใช้กับการบันทึกเป็นกลุ่ม เพื่อให้ได้ข้อมูลที่แสดงความรู้สึกนึกคิดของผู้เรียนเป็นกลุ่ม โดยผู้เรียนช่วยกันบันทึก

การตรวจแบบฝึกหัดและการบ้านแล้วสรุปประเด็น

การตรวจแบบฝึกหัดและการบ้านประจำวันพร้อมทั้งเขียนความคิดเห็น ข้อเสนอแนะแก้ไขลงบนคำตอบของผู้เรียนได้อ่านเพื่อให้ทราบว่าตนเองมีข้อผิดพลาดอย่างไร ตรงไหน และประเด็นที่ถูกต้องอย่างไร สามารถใช้เป็นเครื่องมือที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญด้วยการติดต่อสื่อสารส่วนบุคคลอีกวิธีหนึ่งที่สามารถนำไปปรับปรุงการเรียนรู้ของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี เพราะการตรวจแบบฝึกหัด และการบ้านสามารถประเมินลักษณะต่าง ๆ เช่น ความรู้ความสามารถในเนื้อหาถูกต้องตรงประเด็น นิสัยการทำงาน ความรับผิดชอบ ความเที่ยงตรงต่อเวลา ความเป็นระเบียบวินัย ความเรียบร้อย ความมุ่งมั่นพิถีพิถันในความสำเร็จในงาน ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ทักษะการเขียนตัวสะกด การรันต์ การสื่อความหมาย และเป็นเทคนิควิธีการที่นำมาใช้ประเมินผู้เรียนต่อเนื่องควบคู่ไปกับการเรียนการสอนตั้งแต่ต้นเทอมจนถึงปลายเทอมจึงปลายเทอม แบบฝึกหัดที่เพิ่มเติมจากการฝึกซ้อมความเข้าใจในชั้นเรียน และนำมาใช้ประเมินกิจกรรมจะมีประโยชน์อย่างมากต่อผู้เรียน และทำให้ครูผู้สอนได้เห็นการเจริญงอกงาม และความก้าวหน้าของผู้เรียนอย่างต่อเนื่อง ซึ่งเป็นการสะท้อนภาพการเรียนรู้ที่แท้จริงของผู้เรียน

บูรณาการการประเมินจากสื่อสารส่วนบุคคลกับการเรียนการสอน

กิจกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียนส่วนใหญ่เป็นปฏิสัมพันธ์ส่วนตัวระหว่างครู ผู้สอนกับผู้เรียน ดังนั้นการบูรณาการการประเมินด้วยการสื่อสารส่วนบุคคลเข้ากับกระบวนการเรียนการสอนจึงทำได้ง่ายและมีประโยชน์อย่างยิ่ง ทั้งนี้เพราะลักษณะธรรมชาติของการตั้งคำถาม พุดคุย และกระบวนการตั้งคำถามเป็นการดึงผู้เรียนเข้าสู่กระบวนการการเรียนรู้ด้วยตนเอง ดังนี้

1. เทคนิคการตั้งคำถามแบบต่าง ๆ โดยลักษณะธรรมชาติแล้วสามารถดึงผู้เรียนเข้าสู่กระบวนการเรียนรู้ เพราะกระบวนการถามเป็นการสนทนาระหว่างครู ผู้สอนกับผู้เรียน ตัวผู้เรียนได้ตอบสนองแลกเปลี่ยนความคิด ความเข้าใจกับครูผู้สอนได้ ตัวอย่างเทคนิค การถามแบบต่าง ๆ

1.1 การซักถามพุดคุยเฉพาะประเด็นช่วยให้ได้คำตอบแนวคิด และช่วยให้ผู้เรียนได้ขยายคำตอบได้ตรงตามที่ตนตั้งใจ อย่างไรก็ตามครู ผู้สอนต้องใช้เวลา และโอกาส ผู้เรียนในการตอบ

1.2 การถามตอบให้กระจ่างชัด ช่วยให้ได้คำตอบที่มีความหมายชัดเจน และป้องกันการเข้าใจผิดของผู้เรียน วิธีการนี้จะต้องตกลงว่าจะไม่ยอมรับ “คำตอบกำกวม” แต่ต้องการเฉพาะคำตอบที่คิดไตร่ตรองและชัดเจนเท่านั้น

1.3 การถามตอบอย่างถี่ถ้วน ช่วยเพิ่มคำตอบในแนวคิด และได้สารสนเทศเพิ่มมากขึ้น อย่างไรก็ตามในการจัดการเรียนการสอนต้องเสนอสารสนเทศในหัวข้อสำคัญ ๆ ให้มีความลุ่มลึก และละเอียดครอบคลุม

1.4 การถามในแง่มุมใหม่ ช่วยให้ได้คำตอบในต่างมุมมอง การเรียนการสอนต้องให้มีความคิดหลากหลาย เพื่อให้ผู้เรียนเรียนรู้ว่าควรเปลี่ยนแปลงแนวคิดเมื่อไรและอย่างไร

1.5 การถามเชิงสนับสนุน ช่วยส่งเสริมผู้เรียนทั้งด้านความคิดและเกิดความรู้สึกในทางที่ดี การประเมินในห้องเรียนต้องสร้างบรรยากาศให้ผู้เรียนรู้สึกว่าการตอบไม่ได้สร้างความเสียหายแต่จะมีคุณค่าและประโยชน์ต่อผู้ถาม

กระบวนการดังกล่าวเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนหัดประเมินคุณภาพของคำตอบของตนเองได้

2. การให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการประเมิน ในการดึงให้ผู้เรียนเข้าสู่การประเมินด้วยการสื่อสารส่วนบุคคล ครูผู้สอนต้องยินดีและเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเป็นผู้มีส่วนร่วมรับผิดชอบอย่างเต็มที่ ในการมีส่วนกำกับติดตามและเพิ่มพูนความสำเร็จทางวิชาการของผู้เรียนให้เกิดขึ้นสูงสุด โดยกำหนดการตามวิธีการดังต่อไปนี้

2.1 ต้องลดจำนวนคำถามที่ให้ตอบเพียงใช่หรือไม่ให้เหลือน้อยที่สุด และควรใช้คำถามที่ต้องการคำตอบซับซ้อนให้มากขึ้น

2.2 เน้นการถามวัดคำตอบที่ต้องการคิดหาเหตุผลอย่างหลากหลายอย่างเน้นเฉพาะจุดจำข้อเท็จจริง

2.3 รอคอยคำตอบด้วยการให้ผู้เรียนรู้ว่าครูกำลังคาดหวังคำตอบอยู่ และจะไม่ยอมหลีกเลี่ยงการตอบด้วยการนิ่งเฉยไม่ตอบ เพราะการสื่อสารจะเกิดได้ก็ต่อเมื่อผู้เรียนได้พุดคุยออกมา

2.4 พยายามให้ผู้เรียนทั้งห้องมีส่วนร่วมด้วยการถามผู้เรียนที่ไม่ยกมือขอตอบให้มีโอกาสตอบคำถามหรือเสริมจากคนอื่นบ้าง

2.5 ให้ผู้เรียนเป็นผู้รับผิดชอบในการตั้งคำถาม และซักถามกันเองได้

2.6 ให้ผู้เรียนได้ตั้งคำถามใหม่และตอบ

2.7 ให้ผู้เรียนได้เสนอแก้ปัญหาจากคำถามหลักโดยทำเป็นกลุ่มเล็ก ๆ เพื่อให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมมากขึ้น

2.8 ให้โอกาสผู้เรียนเป็นผู้นำการอภิปราย และซักถามด้วยตนเอง

2.9 ขอให้ผู้เรียนเก็บหลักฐานร่องรอยการปฏิบัติงานของตนเองด้วยการใช้การจดบันทึกลงแผ่นบันทึกรายการหรือจดบันทึกประจำวัน

2.10 ในระหว่างการอภิปรายกำหนดให้ผู้เรียนหนึ่งหรือสองคนเป็นผู้สังเกตการณ์และเป็นผู้จดบันทึกว่าใครตอบคำถามชนิดใด และตอบได้เพียงไร หรืออาจให้ครูคนอื่นช่วยสังเกตและจดบันทึก จะทำให้ได้ข้อมูลสารสนเทศมากขึ้น

2.11 ขอให้ผู้เรียนประเมินตนเอง และให้เพื่อนประเมินการพูดอภิปรายกัน

2.12 กำหนดตารางเวลาประจำสำหรับสัมภาษณ์ พูดคุยกับผู้เรียน ตัวต่อตัว หรือเป็นกลุ่ม

2.13 กำหนดเวลานัดหมายให้ผู้เรียนได้สัมภาษณ์พูดคุยสิ่งที่ครู ผู้สอนประทับใจในการเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นรายบุคคลหรือกลุ่ม

จากการประเมินตามสภาพจริง ผู้วิจัยได้เลือกที่จะใช้การวัดประเมินควบคู่กับการเรียนการสอนจากการสื่อสารส่วนบุคคล ซึ่งสามารถถามคำถามตามจุดที่ต้องการเน้น กำกับติดตามการทำงานและความก้าวหน้าของผู้เรียนได้อย่างรวดเร็ว และมีประสิทธิภาพ มีความยืดหยุ่นสูง และสามารถเชื่อมโยงการวัดประเมินกับการเรียนการสอนได้ทันที

3.3 กฎเกณฑ์การให้คะแนน

การสร้างกฎเกณฑ์การให้คะแนนผลงาน (Scoring Rubric)

ชัยฤทธิ์ ศิลาเดช (2540:68) ได้เสนอลำดับขั้นตอนการสร้างกฎเกณฑ์การให้คะแนน (Rubric) ไว้ดังนี้

1. กำหนดขั้นตอนหรือลักษณะเด่นของผลงานที่คาดหวังไว้ตามจุดมุ่งหมาย
2. จดหัวข้อรายการที่มีความสำคัญ และแสดงออกถึงการบรรลุจุดมุ่งหมายไว้อย่าง

ชัดเจน

3. คัดเลือกเฉพาะรายการที่สามารถสังเกตได้หรือประเมินตัดสินได้

4. นำรายการที่เลือกไว้มากำหนดเป็นกระทงในการประเมิน โดยขยายให้ชัดเจนมากขึ้นในลักษณะของพฤติกรรมที่สังเกตได้ หรือ คุณลักษณะที่เด่นชัดของผลงาน

5. สร้างเกณฑ์การประเมินในลักษณะของมาตรฐานจัดอันดับคุณภาพ ซึ่งประกอบด้วยเกณฑ์การประเมินผลงานในแต่ละทักษะย่อย

6. นำกฎเกณฑ์การประเมินไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางการวัดผลพิจารณาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาตามวิธีของโรวินลลี และเฮมเบลตัน

7. เลือกตัวอย่างผลงานของนักเรียนที่ไม่ได้เลือกเป็นผลงานดีเด่นมาทักษะละ 1 ผลงาน นำไปให้ผู้ตรวจให้คะแนนจำนวน 2 คน ทดลองใช้กฎเกณฑ์การประเมินผลงานประเมินให้คะแนนผลงานจนครบทุกทักษะ

8. หาความสอดคล้องของการให้คะแนนโดยใช้ค่าสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน และทดสอบความมีนัยสำคัญทางสถิติด้วย t-test

เสาวนีย์ เกียรติ (2540:159) ได้เสนอกระบวนการสร้างกฎเกณฑ์การให้คะแนน (Scoring rubric) ที่เน้นการมีส่วนร่วมของนักเรียนดังต่อไปนี้

1. ดูงานแบบต่าง ๆ ให้นักเรียนดูตัวอย่างของงานที่ดี และชิ้นงานที่ไม่ค่อยดี แล้วบอกถึงลักษณะว่าชิ้นที่ดีมีลักษณะอย่างไรที่ไม่ดีมีลักษณะอย่างไร

2. กำหนดแนวทางจากประเด็นแรกให้ช่วยกันตรวจสอบดูว่า งานที่ดีนั้นจะต้องดูอะไรบ้าง

3. คำอธิบายระดับคุณภาพต่าง ๆ ในแต่ละแนวทางนั้นให้อธิบายว่า ระดับสูงสุดมีลักษณะอย่างไรแล้วเติมส่วนที่อยู่ตรงกลางลงไป

4. ฝึกหัดกับงานตัวอย่างให้นักเรียนลองใช้กฎเกณฑ์การให้คะแนนกับงานที่ใหญ่เป็นตัวอย่างในขั้นที่ 1

5. หัดใช้ในการประเมินตนเองและให้เพื่อนประเมิน ให้นักเรียนทำในระหว่างที่นักเรียนกำลังทำงานให้หยุดเป็นระยะ ๆ เพื่อให้ประเมินตนเอง และให้เพื่อนประเมิน

6. ทบทวนให้โอกาส นักเรียนทบทวน และปรับปรุงงานของเขาโดยดูจากผลสะท้อนที่ได้จากขั้นตอนที่ 5

7. ครูประเมิน ครูใช้กฎเกณฑ์การให้คะแนนที่นักเรียนใช้นั้น เพื่อประเมินผลงานของนักเรียน

บุญเชิด ภิญญอนันตพงษ์ (2545:94) กล่าวว่า การสร้างกฎเกณฑ์การให้คะแนนการประเมินผลภาคปฏิบัติต้องมีส่วนประกอบในการดำเนินการที่สำคัญ 3 ขั้นตอน คือ

1. กำหนดการปฏิบัติให้ชัดเจน

1.1 ระบุชนิดของการปฏิบัติว่า เป็นทักษะวิธีการทำหรือผลงานสำเร็จที่สร้างขึ้น

1.2 กำหนดจุดสนใจของการประเมินว่า สนใจเป็นรายบุคคลหรือรายกลุ่ม

1.3 กำหนดเกณฑ์การปฏิบัติที่สะท้อนคุณลักษณะที่สำคัญของการปฏิบัติที่

ประสบผลสำเร็จ

2. ออกแบบกิจกรรมสำหรับใช้ประเมิน ดังนี้

2.1 ระบุลักษณะของงานหรือกิจกรรมว่า เป็นผลงานหรือการปฏิบัติตามที่มอบหมายให้ทำหรือเป็นการแสดงออกที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ

2.2 กำหนดรายการของงานหรือกิจกรรม ได้แก่ นิยามจุดหมายของการปฏิบัติ เงื่อนไขสถานการณ์ของการปฏิบัติ และเกณฑ์มาตรฐาน

2.3 กำหนดจำนวนชิ้นงาน หรือ กิจกรรมให้ทำว่าจะใช้เพียงงานเดียว หรือ หลายงานจึงเพียงพอในสภาพการณ์นั้น

3. ให้คะแนนและจัดบันทึกผล ดังนี้

3.1 ระบุรูปแบบการให้คะแนนว่าใช้เกณฑ์ในการให้คะแนนแบบใด เช่น แบบทั่วไปหรือแบบเฉพาะเนื้อหา และแบบเกณฑ์รวมหรือเกณฑ์ย่อย

3.2 กำหนดวิธีการจัดบันทึกว่าเป็นแบบตรวจสอบรายการ มาตรฐานประเมินค่าการปฏิบัติ การจัดบันทึกพฤติกรรมตามช่วงตลอดเวลา หรือการจดจำธรรมดา

3.3 ผู้ประเมินว่าจะให้ใครเป็นผู้สังเกตและประเมินผลการปฏิบัติจะเป็นประโยชน์แก่ครูผู้สอน ครูที่เคยสอน ตัวผู้เรียนเอง หรือเพื่อน ๆ ในกลุ่ม

ในกรณีที่ผลงานปฏิบัติเป็นข้อเขียนตอบในแบบทดสอบอัตนัยหรือข้อสอบปลายเปิด ต้องใช้แนวทางในการตรวจให้คะแนนตามคำกล่าวของไพศาล หวังพานิช (2526:96-97) กล่าวว่า ไม่ควรใช้วิธีใดตรวจให้คะแนนการตรวจที่ช่วยเพิ่มความเชื่อถือได้ของคะแนน ควรกระทำดังต่อไปนี้

1. ไม่ควรให้เด็กเขียนชื่อในกระดาษคำตอบ เพื่อป้องกันการให้คะแนนจากความรู้สึกประทับใจในเรื่องอื่น ๆ ของเด็ก ซึ่งเรียกว่า halo effect เช่น คะแนนจากความคุ้นเคย ความลำเอียงว่าเด็กมีความตั้งใจและขยันขันแข็ง เป็นต้น

2. ตรวจคำตอบทีละข้อ ไม่ควรตรวจทุกข้อของแต่ละคน เพราะจะก่อให้เกิด halo effect เช่นกันเช่น เห็นว่าข้อแรก ๆ ของเด็กได้คะแนนมาก ข้อต่อไปจึงให้คะแนนน้อย (ทั้งๆ ที่คำตอบดี) หรือในทางตรงกันข้าม การตรวจคำถามข้อเดียวกันของทุก ๆ คนให้เสร็จ จะช่วยในแง่การเปรียบเทียบการตอบของเด็กทั้งกลุ่มได้ด้วย อีกทั้งช่วยให้การตรวจแต่ละข้อนั้น ๆ ของแต่ละคนยึดเกณฑ์ที่เหมือนกัน

3.ไม่ควรย้อนไปดูคะแนนของเด็กจากข้อที่ตรวจแล้วในการตรวจข้อต่อ ๆ ไป ทั้งนี้เพื่อป้องกันไม่ให้คะแนนในข้ออื่น ๆ มีผลกระทบต่อการให้คะแนนในข้ออื่น ๆ

4.ไม่ควรให้คะแนนโดยยึดคำพูดแต่ต้องพิจารณาการใช้ภาษาเป็นหลัก ถ้ามุ่งวัดความถูกต้องในการเขียน และการใช้ภาษา ความถูกต้องจะสละสลวยในการใช้ถ้อยคำสำนวนในการตอบ ไม่ควรมีอิทธิพลในการให้มาก หรือน้อย ผู้ตรวจควรพิจารณาเฉพาะเป้าหมายการตอบในแง่ความสมบูรณ์ครบถ้วนของเนื้อหา หรือความสมเหตุสมผลของความคิดเป็นหลักในการให้คะแนน

5. ถ้าเป็นไปได้ ควรให้คนอื่นตรวจสอบผลการตรวจให้คะแนน ทั้งนี้เพื่อให้คนอื่นประเมินความเหมาะสมในการให้คะแนนของเรา ตามหลักการที่ถูกต้องนั้น คะแนนที่เด็กได้ควรเป็นคะแนนเฉลี่ยที่เกิดจากผู้ตรวจให้คะแนนหลาย ๆ คน ซึ่งคงเป็นเรื่องยากในเชิงปฏิบัติ แต่อย่างไรก็ตาม ถ้าไม่อาจปฏิบัติได้อย่างน้อยผู้ตรวจควรจะได้ทบทวนความเหมาะสมในการตรวจให้คะแนนของตนอีกครั้งหนึ่งก่อนที่จะนำคะแนนเหล่านั้นไปใช้

6. ควรเขียนวิจารณ์ ข้อท้วงติง (Comments) เพื่อประโยชน์ในการเรียนรู้ของผู้เรียน หรืออย่างน้อยได้เป็นหลักฐานว่า ทำไมจึงได้คะแนนเท่านี้ สำหรับคำตอบของเด็กคนนี้

7. การตรวจให้คะแนนต้องกระทำอย่างตั้งใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งต้องมีเกณฑ์การให้คะแนน และต้องอ่านคำตอบของเด็กอย่างถี่ถ้วน เมื่อใดที่ผู้ตรวจขาดหลักเกณฑ์การให้คะแนน หรือไม่ได้อ่านคำตอบอย่างตั้งใจ คะแนนที่ให้กับเด็กมักจะออกมาในรูปกลาง ๆ ซึ่งเป็นไปตามหลักของ Central Tendency Drror. ซึ่งเป็นไปในลักษณะที่ว่า “ เมื่อไม่แน่ใจก็ให้คะแนนกลาง ๆ ไว้ก่อน” ซึ่งแน่นอนว่าคะแนนที่ได้จากการสอบวัดนั้นจะมีความเชื่อมั่นต่ำลง

ส.วาสนา ประवालพฤษ์(2533: 39-42) ได้เสนอวิธีการกำหนดระดับคะแนนทั้งแบบรวมองค์ประกอบ (holistic score) ที่มีคะแนนเดียวสำหรับงานหรือข้อเขียนนั้น และแบบแยกองค์ประกอบ (Analytic score) ที่มีคะแนนหลายคะแนนสำหรับงานหรือข้อเขียนนั้น โดยเสนอวิธีกำหนดเกณฑ์ 5 วิธีเพื่อใช้ในการตรวจให้คะแนน ดังนี้

1. แยกประเด็นพิจารณาออกเป็นประเด็นย่อย แล้วทำเป็นตารางพิจารณาความถูกต้องในแต่ละประเด็นกำหนดระดับคะแนนตามจำนวนที่ปฏิบัติถูกต้องในประเด็นเหล่านั้น
2. กำหนดระดับความสมบูรณ์ตามเส้นแสดงความต่อเนื่องของความสามารถ (Continuous ability)
3. กำหนดระดับความรับผิดชอบ พิจารณาความบกพร่องจากคำตอบว่ามีมากน้อยเท่าใด โดยจะหักจากระดับคะแนนสูงสุดลงมาทีละระดับ
4. กำหนดระดับการยอมรับ และคำอธิบาย
5. ใช้หลักการจัดกลุ่มแบบอิงกลุ่ม

สมศักดิ์ ภู่วิภาวรรณ(2544:140) กล่าวถึงจุดประสงค์ของการสร้างรูบรีคมีดังนี้

1. เพื่อประเมินกระบวนการ (Process) เช่น ประเมินการเรียนรู้เป็นทีม กลยุทธ์การสัมภาษณ์
2. เพื่อประเมินผลผลิต (Product) เช่น การประเมินแฟ้มสะสมผลงาน รายงานการวิจัย นิทรรศการ ผลงานศิลปะ เป็นต้น
3. เพื่อประเมินการปฏิบัติ (Performance) เช่น ประเมินการนำเสนอปากเปล่า การอภิปราย การสาธิต

การกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนของรูบรีค (Scoring rubric) ก็คือการตอบคำถามว่า นักเรียนทำอะไรได้สำเร็จ หรือว่ามีระดับความสำเร็จในขั้นต่าง ๆ เท่าใด หรือผลงานเป็นอย่างไร มีคุณภาพอยู่ในระดับใดนั่นเอง มีวิธีการกำหนด 2 แบบ คือ

1. เกณฑ์การให้คะแนนเป็นภาพรวมหรือเกณฑ์รวม (Holistic scoring rubric) คือ เกณฑ์การให้คะแนนชิ้นหนึ่ง โดยดูภาพรวมของชิ้นงานว่ามีคุณลักษณะอย่างไร แล้วเขียนอธิบายคุณภาพของงานหรือความสำเร็จของงานเป็นขั้น ๆ โดยอาจแบ่งระดับคุณภาพ ตั้งแต่ 0-4 หรือ 0-6 โดยมีวิธีการในการกำหนดคะแนนตามคุณภาพของงานดังนี้

1.1 แบ่งงานตามคุณภาพเป็น 3 กอง คือ

กองที่ 1 ได้แก่ งานที่มีคุณภาพเป็นพิเศษ เขียนอธิบายลักษณะของงานที่มีคุณภาพเป็นพิเศษ (Scoring rubric)

กองที่ 2 ได้แก่ งานที่ยอมรับได้น้อยเขียนอธิบายลักษณะของงานที่ยอมรับได้น้อย

กองที่ 3 ได้แก่ งานที่ยอมรับไม่ได้ เขียนอธิบายลักษณะของงานที่ยอมรับไม่ได้ จากนั้นก็นำงานแต่ละกองมาให้คะแนน เช่น กองที่ 1 จะให้คะแนนสูงสุดลดหลั่นลงมาจนถึงกองที่ 3 ส่วนงานที่แสดงว่าไม่ได้ใช้ความพยายามเลย ให้คะแนน เป็น 0

1.2 กำหนดระดับความผิดพลาด โดยพิจารณาจากความบกพร่องของคำตอบว่ามีอย่างน้อยเพียงใด แล้วหักจากระดับคะแนนสูงสุดมาที่แต่ละกอง เช่น การกำหนดระดับ คุณภาพของการแก้ปัญหาโจทย์คณิตศาสตร์อาจกำหนดดังนี้

คะแนน 4 หมายถึง คำตอบถูกต้องเหตุผลถูกต้อง แนวคิดชัดเจน

คะแนน 3 หมายถึง คำตอบถูกต้อง เหตุผลถูกต้อง มีข้อผิดพลาดเล็กน้อย

คะแนน 2 หมายถึง เหตุผลหรือการคำนวณผิดแต่ก็มีแนวทางที่นำไปสู่คำตอบ

คะแนน 1 หมายถึง มีการพยายามหาเหตุผลหรือคำนวณ แต่ผิดพลาด

คะแนน 0 หมายถึง ไม่ตอบ หรือตอบไม่ถูก

1.3 อธิบายคุณภาพตามระดับจากสูงสุดไปต่ำสุด เช่น เกณฑ์การให้คะแนน ความสามารถในการทำความเข้าใจเนื้อหาสาระ อาจกำหนดดังนี้

คะแนน 4 หมายถึง การสาธิตหรือการแสดงออกให้เห็นถึงการเข้าใจที่สมบูรณ์ ครบถ้วน ถูกต้องแม่นยำในหลักการความคิดรวบยอด ข้อเท็จจริงของงาน หรือสถานการณ์ที่กำหนด รวมทั้งเสนอแนวคิดใหม่ที่แสดงออกถึงความเข้าใจอย่างลึกซึ้งถึงเกณฑ์หรือลักษณะของข้อมูล

คะแนน 3 หมายถึง การแสดงออกให้เห็นถึงการเข้าใจที่สมบูรณ์ ครบถ้วน ถูกต้อง ในหลักการ ความคิดรวบยอด ข้อเท็จจริงของงานหรือสถานการณ์ที่กำหนด

คะแนน 2 หมายถึง การแสดงออกให้เห็นถึงการเข้าใจที่ไม่สมบูรณ์ครบถ้วน ถูกต้องในหลักการ ความคิดรวบยอด ข้อเท็จจริงของงานหรือสถานการณ์ที่กำหนดในบางส่วน

คะแนน 1 หมายถึง การแสดงออกให้เห็นถึงความเข้าใจถึงหลักการ ความคิดรวบยอด ข้อเท็จจริงหรือสถานการณ์ที่กำหนดน้อยมากและเข้าใจไม่ถูกต้องบางส่วน

คะแนน 0 หมายถึง ไม่แสดงความคิดเห็นใด ๆ สิ่งที่ต้องกำหนดต่อไป คือ การพิจารณาว่าระดับคุณภาพใดจะเป็นที่ยอมรับได้จะเห็นว่าจากตัวอย่างที่ผ่านมา ตั้งแต่ระดับ 3 ขึ้นไป มีคำตอบถึงการแสดงออกที่ยอมรับได้ เพราะนักเรียนแสดงออกถึงความเข้าใจที่สมบูรณ์ครบถ้วนถูกต้อง ในหลักการความคิดรวบยอด ข้อเท็จจริงของงานหรือสถานการณ์ที่กำหนด

2. เกณฑ์การให้คะแนนแบบแยกองค์ประกอบหรือเกณฑ์ย่อย (Analytic scoring rubrics) เพื่อให้การมองคุณภาพของงาน หรือความสามารถของนักเรียนได้อย่างชัดเจน จึงได้มีการแยกองค์ประกอบของการให้คะแนนเป็นหลายองค์ประกอบ หรือหลายรายการ และอธิบาย คุณภาพของงานในแต่ละองค์ประกอบเป็นระดับ ซึ่งอาจกล่าวสรุปได้ว่าเกณฑ์การให้คะแนนนี้ประกอบด้วย ส่วนสำคัญ 2 ส่วน คือ

2.1 แนวทางต่าง ๆ ที่ใช้พิจารณาชิ้นงาน (Criteria) หรืออาจแยกองค์ประกอบ หรือรายการที่จะประเมิน เช่น ในผลงานการเขียนชิ้นหนึ่ง เราอาจมีแนวทางการประเมินโดยดูสิ่งต่อไปนี้ ได้แก่ จุดมุ่งหมาย (Purpose) การจัดองค์ประกอบ (Organization) รายละเอียด (detail) ท่วงทำนองการเขียน (Voice, Style) หลักไวยากรณ์ ตัวสะกด เป็นต้น

2.2 คำอธิบายถึงระดับคุณภาพของแต่ละองค์ประกอบ ซึ่งเรียงลำดับตั้งแต่สูงสุดถึงต่ำสุด ซึ่งกำหนดระดับคุณภาพเป็นกึ่งระดับขึ้นอยู่กับความเหมาะสม

จากลักษณะของการให้คะแนนแบบรูบรีค จะเห็นได้ว่าครูต้องให้นักเรียนทราบรูบรีค เมื่อนักเรียนทำงานใดทำงานหนึ่ง ถ้างานนั้นได้รับการออกแบบให้สามารถวัดได้ 4 องค์ประกอบ ครู

ต้องจัดทำรูปรีดของทั้ง 4 องค์ประกอบเมื่อครูกำหนดชิ้นงานมาชิ้นหนึ่ง ก็ต้องสร้างรูปรีดเพื่อประเมินผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนในการบรรลุสมรรถภาพที่อยู่ในงานนั้น ๆ เช่น ความสามารถในการสื่อสาร กระบวนการและผลงาน

สำหรับการศึกษาวิจัย ในครั้งนี้ใช้กิจกรรมพัฒนาการเขียนสะกดคำโดยใช้แบบฝึกทักษะ ซึ่งจะใช้กฎเกณฑ์การให้คะแนน (Rubric score) ตรวจสอบผลงานการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตรฐานตัวสะกดตามลำดับขั้นการเขียนสะกดคำ 4 ขั้น

3.4 การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือการวัดและการประเมินผลตามสภาพจริง

ไพศาล หวังพานิช (2546: 17-18) ได้กล่าวไว้ว่า ก่อนดำเนินการวัดและการประเมินผล ควรมีการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือที่จะใช้เพื่อให้แน่ใจว่าจะสามารถให้ข้อมูลที่ถูกต้องเหมาะสม หากเครื่องมือวัดมีคุณภาพย่อมให้ข้อมูลหรือคะแนนที่เชื่อถือได้ เมื่อนำข้อมูลหรือคะแนนเหล่านั้นไปใช้ประเมินผลแล้วผลการประเมินก็ย่อมมีความถูกต้องและมั่นใจได้ ในทางตรงข้ามถ้าเครื่องมือด้อยคุณภาพย่อมได้ผลที่ไม่น่าเชื่อถือ เมื่อนำไปใช้สรุปและประเมินผล การประเมินก็ย่อมไม่น่าเชื่อถือเช่นกัน (Garbage in, Garbage out) ในทางปฏิบัติจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือแก้ไขปรับปรุงก่อนนำไปใช้ดำเนินการวัดและประเมินผล ซึ่งมี 2 วิธีคือ

1. ตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือโดยการพิจารณาความเหมาะสม เป็นวิธีพื้นฐานสำหรับการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือวัดทุกชนิด โดยให้ดูเลยพินิจพิจารณาลักษณะเครื่องมือเป็นรายข้อทั้งฉบับ ด้านความเหมาะสมถูกต้องตามหลักวิชาการ ซึ่งผู้สอนเป็นผู้พิจารณาเอง หรือให้ผู้อื่นสาขาเดียวกันเป็นผู้พิจารณา โดยประเด็นหลักที่พิจารณา คือ

1.1 พิจารณาคำถาม รายข้อ (Item) เน้นการตรวจสอบด้านภาษา

- 1.1.1 ตรงตามพฤติกรรมและเนื้อหาที่จะวัด
- 1.1.2 ความถูกต้องตามหลักวิชา
- 1.1.3 ความซ้ำซ้อน และการชี้แนะหรือชี้คำตอบ
- 1.1.4 ความสำคัญหรือคุณค่าของข้อคำถาม

1.2 พิจารณารวมทั้งหมดหรือทั้งฉบับ เน้นรายละเอียดเกี่ยวกับ

- 1.2.1 การจัดหมวดหมู่ของข้อคำถาม
- 1.2.2 ความครอบคลุมครบถ้วนตามหลักสูตร
- 1.2.3 ความชัดเจนของคำอธิบายชี้แจงในการคิดหรือการตอบ
- 1.2.4 ความเหมาะสมกับเวลาที่ใช้วัดและประเมิน
- 1.2.5 ความเหมาะสมกับระดับของผู้เรียน

2. ตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือโดยการทดลองใช้ (Try out) เป็นการนำเครื่องมือไปดำเนินการวัดและประเมินผลกับกลุ่มเป้าหมายเพื่อนำผลมาวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือหรืออาจนำไปดำเนินการใช้จริงหลังจากนั้นจึงวิเคราะห์คุณภาพของเครื่องมือโดยวิเคราะห์ตรวจสอบคุณภาพต่อไปนี้

2.1 วิเคราะห์คุณภาพรายข้อ โดยคำนวณค่าคุณภาพ

2.1.1 ค่าความยาก (กรณีที่เครื่องมือเป็นข้อสอบ)

2.1.2 ค่าอำนาจจำแนก

2.1.3 ค่าความเที่ยงตรง

2.2 วิเคราะห์คุณภาพทั้งฉบับ

2.2.1 ค่าความยาก (ของข้อสอบ)

2.2.2 ค่าความเชื่อมั่น

2.2.3 ค่าความเที่ยงตรง

แต่อย่างไรก็ตาม การทดลองใช้เครื่องมือไม่ควรใช้กับข้อสอบวัดผลการเรียนในรายวิชาต่าง ๆ เพราะจะมีปัญหาเรื่องความลับของข้อสอบ จึงควรใช้วิธีการแรกเพียงวิธีเดียว หลังจากทำการสอบวัดแล้ว จึงนำผลไปวิเคราะห์ต่อไป

วิธีการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือการวัดและประเมินผลตามสภาพจริง

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมืออาจกล่าวโดยสรุป ตามที่สำนักงานการประถมศึกษาแห่งชาติ (2540: 190) ได้กล่าวถึงวิธีการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวัดผลจากสภาพจริงไว้ ดังนี้

1. กำหนดตัวบ่งชี้ต่าง ๆ ของพฤติกรรมการแสดงออกในสถานการณ์ต่าง ๆ ให้ชัดเจนและครอบคลุมพฤติกรรมและเนื้อหาที่ต้องการประเมิน

2. นำรูปแบบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปตรวจสอบความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ และความชัดเจนขั้นตอนในรูปแบบ โดยนำรูปแบบและรายละเอียดของขั้นตอนในรูปแบบไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางการศึกษาพิจารณา 2 ท่าน

3. นำผลการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญมาสรุปและปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

4. นำรูปแบบมาปรับตามผู้เชี่ยวชาญในครั้งที่ 1 และรายละเอียดการปฏิบัติแต่ละขั้นตอนไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางการวัดและการประเมินผล ที่เคยมีผลงานเกี่ยวกับการประเมินผลตามสภาพจริงอีก 3 ท่าน ตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบโดยพิจารณาเรื่องความเที่ยงตรงความครอบคลุมหลักการและแนวคิดของการประเมินผลตามสภาพจริง และความเป็นไปได้ในการนำรูปแบบไปปฏิบัติจริงในสถานศึกษา แล้วนำผลการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่านมาสรุปเพื่อปรับปรุงรูปแบบต่อไป

นอกจากนี้ไพศาล หวังพานิช (2546: 9) ได้กล่าวถึง คุณภาพของเครื่องมือในการประเมินผลไว้ว่า การวัดและการประเมินสิ่งใดก็ตาม ผลที่ได้จะเป็นที่ยอมรับหรือไม่ ขึ้นอยู่กับคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้เป็นสำคัญ คุณภาพของเครื่องมือในการวัดและประเมินผลที่สำคัญประกอบด้วย

1. ความเที่ยงตรง (Validity) เครื่องมือชนิดใดก็ตามต้องสามารถวัดสิ่งที่ต้องการจะวัดได้อย่างแท้จริง นั่นคือวัดคุณลักษณะ หรือพฤติกรรมที่ต้องการวัดได้จริง (Construct Validity) และประสิทธิภาพการเรียนรู้ หรือเนื้อหาตามหลักสูตรได้จริง (Content Validity) เครื่องมือที่สามารถวัดได้ตรงตามวัตถุประสงค์ที่แท้จริง ให้ผลได้ตรงความเป็นจริง ย่อมจัดได้ว่าเครื่องมือที่วัดได้อย่างถูกต้อง แม่นยำ (Accuracy) (Brown. 1983) คุณสมบัติดังกล่าวเป็นสิ่งจำเป็นและมีความสำคัญอย่างยิ่งสำหรับเครื่องมือวัดทุกประเภทเพื่อให้เครื่องมือมีความเที่ยงตรงสูง ควรดำเนินการดังนี้

1.1 ผู้สอนมีความเข้าใจลักษณะความสามารถหรือพฤติกรรมการเรียนรู้ ที่ต้องการวัดอย่างแท้จริง

1.2 ผู้สอนกำหนดขอบเขตของเนื้อหา หรือประสิทธิภาพได้ชัดเจน

1.3 ผู้สอนเลือกใช้เครื่องมือ หรือวิธีการวัดที่เหมาะสม

2. ความเชื่อมั่น (Reliability) เครื่องมือวัดและประเมินผลสามารถให้ผลที่สะท้อนศักยภาพหรือความสามารถที่แท้จริงของผู้เรียนให้มากที่สุด โดยมีความผิดพลาดคลาดเคลื่อนต่าง ๆ เกิดขึ้นน้อยที่สุด คุณภาพดังกล่าวทำให้ผลการวัดและประเมินมีความน่าเชื่อถือ และมีความคงเส้นคงวา (Consistency) ของผลการวัด (Tuckman. 1975) ลักษณะดังกล่าวจะเกิดขึ้นได้เมื่อ

2.1 ดำเนินการวัดอย่างเพียงพอ วัดหลายครั้งด้วยจำนวนข้อที่มากพอ

2.2 ดำเนินการวัดด้วยวิธีการที่หลากหลาย โดยใช้เครื่องมือวัดที่สอดคล้องกับคุณลักษณะที่จะวัด

2.3 การตรวจให้คะแนนผลการวัดต้องชัดเจน เป็นระบบมีเกณฑ์การตรวจให้คะแนนที่แน่นอนและเหมาะสม

2.4 ดำเนินการวัดภายใต้สถานการณ์ปกติเป็นไปตามสภาพที่เป็นจริงไม่ดำเนินการวัดในช่วงเวลาที่มีเหตุการณ์หรือเงื่อนไขเปลี่ยนจากสภาพเดิม

3. ความเป็นปรนัย (Objectivity) เครื่องมือมีความชัดเจน สื่อความหมายให้เข้าใจได้ตรงกัน ไม่วกวนกำกวมจนต้องตีความหมายแตกต่างกันระหว่างผู้เรียนแต่ละคน ความเป็นปรนัยของเครื่องมือขึ้นอยู่กับความรัดกุม ถูกต้องของการใช้ภาษาในการสื่อความหมาย และการกำหนดขอบเขต หรือข้อมูลที่เพียงพอในการคิดหาคำตอบ

4. การจำแนก (Discrimination) เครื่องมือวัดและประเมินผล ต้องสามารถจำแนกหรือแยกผู้เรียนได้ถูกต้องตามระดับความสามารถ คำถามที่จะทำให้ได้คำตอบที่แตกต่างกันระหว่าง

ผู้เรียนที่มีความรู้ความสามารถหรือทักษะแตกต่างกัน รวมถึงคะแนนที่ได้ก็จะแตกต่างกันลดหลั่นกันตามระดับการเรียนรู้ของผู้เรียนที่มีระดับการเรียนรู้ต่ำกว่าหรืออ่อนกว่า ลักษณะเครื่องมือที่สามารถจำแนกได้สูง มักเป็นเครื่องมือวัดที่เน้นด้านความคิด การประยุกต์ หรือ การวิเคราะห์เชิงเหตุผล

5. ระดับความยาก (Difficulty) เหมาะสม ในกรณีที่เครื่องมือวัดและประเมินผลเป็นข้อสอบ (ซึ่งผู้สอนส่วนใหญ่นิยมใช้) จำเป็นต้องคำนึงถึงคุณภาพด้านความยากง่ายของข้อสอบประกอบด้วย กล่าวคือข้อสอบที่ยากเกินไปหรือง่ายเกินไปจะทำให้ประสิทธิภาพของการวัด และประเมินผลลดลง เพราะข้อสอบที่มีลักษณะดังกล่าว ไม่สามารถจำแนกหรือแบ่งระดับความสามารถของผู้เรียนได้ในทางปฏิบัติข้อสอบที่พึงประสงค์ควรมีระดับความยากปานกลาง เพื่อให้สามารถจำแนกผู้เรียนได้ตามระดับความรู้ความสามารถ แต่อย่างไรก็ตามลักษณะของข้อสอบที่ยาก หรือ ค่อนข้างยากที่ควรใช้ในการวัดและประเมินผลนั้น ควรเกิดจากข้อสอบนั้นเพราะมุ่งวัดความสามารถในเชิงการคิด การแก้ปัญหา การวิเคราะห์ มิใช่เกิดจากความซับซ้อน วกวนของคำถาม จนยากที่จะเข้าใจ หรือยากเพราะถามเนื้อหานอกหลักสูตรรายวิชานั้น ๆ ประเด็นที่ควรพิจารณาอีกประการหนึ่งคือ ความสัมพันธ์ระหว่างเวลาที่กำหนดให้ใช้สอบกับระดับความยากง่ายของข้อสอบ กล่าวคือการสอบวัดผลการเรียนโดยทั่วไปนิยมกำหนดเวลาให้ผู้สอบส่วนใหญ่ (เกินร้อยละ 90) สามารถทำข้อสอบได้เสร็จทันเวลา ดังนั้นในกรณีที่ผู้สอนออกข้อสอบจำนวนมากข้อ หรือใช้ข้อสอบที่ต้องตอบในแง่มุมหลากหลายจนทำให้ผู้เรียนส่วนใหญ่ไม่สามารถทำข้อสอบได้เสร็จตามเวลาที่กำหนด เป็นสิ่งที่ควรหลีกเลี่ยงเพราะจะทำให้คุณภาพของการวัดและการประเมินผลด้อยลง

การประเมินผลเป็นกระบวนการที่ค่อนข้างมีความเป็นอัตนัยมักจะมีปัญหาเกี่ยวกับการยอมรับในผลการประเมิน แต่อย่างไรก็ตาม การประเมินทุกครั้งจำเป็นต้องคำนึงถึงความยุติธรรม ใช้เกณฑ์พิจารณาที่คำนึงถึงคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาในระดับที่เหมาะสม และสอดคล้องกับสภาพที่แท้จริงให้ได้มากที่สุด โดยพิจารณาปัจจัยต่าง ๆ ควบคู่ไปด้วย เช่น เกณฑ์ที่กำหนดสูงเกินไปหรือต่ำเกินไปหรือไม่ สถาบันหรือวงการวิชาชีพจะยอมรับหรือไม่ และสิ่งที่สำคัญที่สุดคือผลประเมินที่ได้ผู้สอน ผู้ประเมินสามารถอธิบายได้หรือไม่

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

4.1 งานวิจัยต่างประเทศ

การศึกษางานวิจัยของต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการวัดประเมินควบคู่กับการเรียนการสอน ซึ่งเป็นการประเมินผลแนวใหม่พบว่า ส่วนใหญ่จะเป็นการประเมินตามสภาพจริงที่ชี้แฟ้มสะสมงานเป็นเครื่องมือของการประเมิน ดังรายละเอียดนี้

แอนดรูส์ (Andrews. 1994: 465A) ได้ศึกษาการนำแฟ้มสะสมงานมาใช้ในการจัดการเรียนการสอน การรู้หนังสือ โดยในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ใช้การวิจัยเชิงคุณภาพพบว่า 1) การประเมินผลและการจัดการเรียนการสอนดำเนินการตามความต้องการของนักเรียนเป็นสำคัญ 2) ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครู และนักเรียนจะอยู่ในรูปผู้ร่วมมือในกระบวนการเรียนรู้ 3) ส่งเสริมยุทธวิธีในการอ่านและการเขียนให้ธรรมชาติ 4) แฟ้มสะสมงานเป็นเอกสารหลักฐานที่แสดงความสำเร็จในการอ่านและการเขียน 5) ครูและนักเรียนมีนิสัยของการไตร่ตรองตนเอง (Self reflection) ซึ่งจะนำไปสู่การกำหนดเป้าหมายในการเรียนรู้ของตนเอง (Goal setting) และการกำกับตนเอง (Self monitoring) 6) ข้อมูลในแฟ้มสะสมงานช่วยในการสื่อสารระหว่าง ผู้ปกครองหรือผู้มีส่วนเกี่ยวข้องและเพื่อการวางแผนการจัดการเรียนการสอนต่อไป 7) จุดเด่นของแฟ้มสะสม คือ ครูมีความตระหนักเกี่ยวกับการเรียนการสอนสำหรับนักเรียนที่มีผลการประเมินผล และการจัดการเรียนการสอนภายใต้เงื่อนไขที่จำเป็นอย่างยิ่ง 1) ความสอดคล้องระหว่างระบบความเชื่อของครูเกี่ยวกับวิธีการรู้หนังสือของนักเรียน และทัศนะในเรื่องการประเมินผลเป็นพลวัต กล่าวคือเพื่อประเมินความก้าวหน้าของนักเรียนโดยกระบวนการของความร่วมมือ 2) มีความยินดีที่จะเสี่ยงโดยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการตัดสินใจเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนและการประเมินผล 3) ให้ผู้เชี่ยวชาญหรือ ผู้ร่วมงานมีส่วนร่วมในการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ และมีการสะท้อนตนเองในการปฏิบัติที่ผ่านมา 4) ให้เวลาอย่างเพียงพอต่อการสนับสนุนให้มีการเปลี่ยนแปลงทั้งในแง่ของการเรียนการสอน และการประเมินผล

นิวแมน (Newman. 1995 : 3081A) ได้ศึกษาการเปลี่ยนแปลงเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนเกรด 12 เมื่อใช้แฟ้มสะสมงาน โดยในการวิจัยครั้งนี้ใช้การวิจัยเชิงคุณภาพเก็บรวบรวมข้อมูลกับนักเรียน 42 คน ในห้องเรียนปกติโดยสำรวจเจตคติต่อการเขียน และความสามารถของนักเรียน การประเมินจุดเด่นและจุดด้อยในการเขียนโดยใช้แฟ้มสะสมงานซึ่งประกอบด้วยงานการเขียน ตั้งแต่โครงร่าง และการปรับปรุงในตอนใกล้ปิดเทอม นักเรียนจะสร้างแฟ้มสะสมงานที่แสดงผลงานการเขียนที่ดีที่สุด โดยนักเรียนเป็นผู้เลือกผลงานที่ดีที่สุดมาประเมินผลจากการศึกษาครั้งนี้พบว่า นักเรียนจำนวนมากเปลี่ยนเจตคติต่อการเขียน และยืนยันว่าแฟ้มสะสมงานช่วยส่งเสริมการประเมินตนเองของนักเรียนทำให้ค้นพบจุดเด่นจุดด้อยในการเขียนของตนเองจากการสังเกต และการสัมภาษณ์อย่างปฏิสัมพันธ์อย่างไม่เป็นทางการกับครูผู้สอน จะช่วยทำให้นักเรียนสามารถอภิปรายรายงานการเขียนของตนเองในฐานะนักเขียนได้

วากีเนน และฮิบบาร์ด (Wagenen; & Hibbard. 1998: Online) ได้ศึกษาโดยใช้การพัฒนาแฟ้มสะสมงานของครูในการประเมินตนเอง และเพื่อนครู โดยช่วงแรกของการวิจัยจะเน้นการตอบคำถามในสิ่งที่ครูทำหรือปฏิบัติเกี่ยวกับการเรียนการสอน โดยพิจารณาการเขียนบรรยายอย่างไตร่ตรอง หรือจากการเขียนสะท้อนของตนเอง ทำให้นักครูสามารถรู้ตนเองว่าสิ่งใดที่ครูเรียนรู้และ

สิ่งใดจะต้องทำต่อไป โดยสรุปการพัฒนาแฟ้มสะสมงานครูเป็นการทำให้ครูตระหนักในสิ่งที่ตนเองต้องทำ รู้เป้าหมายของการกระทำ และรู้ผลกระทบที่ส่งผลต่อนักเรียนสิ่งที่สำคัญที่สุดคือ ครูรายงานว่าการแฟ้มสะสมงานครูทำให้ได้ผู้เรียนที่จะใช้การเขียนบรรยายการไตร่ตรอง โดยแสดงสิ่งที่ครูได้เรียนรู้ และยังทำให้สามารถประเมินตนเองได้ เห็นคุณค่าของการร่วมมือ โดยเรียนรู้วิธีการวางแผนการประเมิน เพื่อปรับปรุงการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การปฏิบัติต่อนักเรียน และเรียนรู้สิ่งที่จะทำให้สามารถกลายเป็นนักวิจัยได้

4.2 งานวิจัยในประเทศ

งานวิจัยเกี่ยวกับการวัดประเมินควบคู่กับการเรียนการสอนในประเทศไทย พบว่าการวิจัยเกี่ยวกับการประเมินตามสภาพจริงยังพบว่าการวิจัยที่น้อยมาก ส่วนใหญ่มักเป็นการวัดประเมินโดยใช้แฟ้มสะสมผลงาน และเป็นการศึกษาในด้านของการเรียนรู้ภาคปฏิบัติ งานวิจัยที่ค้นพบดังนี้

ชัยฤทธิ์ ศิลาเดช (2540 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลการใช้และคุณภาพการประเมินในด้านความเที่ยงตรงและความเชื่อมั่น โดยได้พัฒนาแฟ้มสะสมงานในการประเมินผลการเรียนในวิชาภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 43 คน โดยใช้การวิจัยปฏิบัติการ ผลการวิจัยพบว่า ทำให้นักเรียนมีความก้าวหน้าในการใช้วิชาภาษาอังกฤษทั้งในด้านการฟัง พูด อ่าน เขียน อีกทั้งยังเป็นการจูงใจในการเรียนแก่นักเรียนเป็นอย่างมาก และการประเมินผลโดยใช้แฟ้มสะสมงานมีคุณภาพตามเกณฑ์ตัดสินคุณภาพการประเมินของ ลินน์ และคณะในระดับมากทุกรายการ คือ มีความยุติธรรม ในการประเมินสามารถถ่ายโยงและสรุปผลการประเมิน ประเมินระดับสติปัญญาที่ซับซ้อนเนื้อหาเนื้อหาแฟ้มสะสมงานมีคุณภาพ เนื้อหาแฟ้มสะสมงานครอบคลุม และการประเมินมีความหมายต่อผู้ถูกประเมิน มีความเที่ยงตรงตามสภาพโดยค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ที่แทนค่าความเที่ยงตรงตามสภาพเท่ากับ .94 ค่าความเชื่อมั่นของผู้ให้คะแนนจำนวน 2 คน เท่ากับ .97 ค่าความเชื่อมั่นของคะแนนที่ได้จากค่าสัมประสิทธิ์การสรุปอ้างอิง เท่ากับ .6517

กอบแก้ว วิมานจันทร์ (2542 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้แฟ้มสะสม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 29 คน ผลการศึกษาพบว่า 1) การประเมินผลสัมฤทธิ์การเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยใช้แฟ้มสะสมงานทำให้นักเรียนเกิดความสารถทางด้านการเขียนภาษาอังกฤษได้ดียิ่ง 2) นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการประเมินผลงานเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้แฟ้มสะสมงาน

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่า เน้นการใช้แฟ้มสะสมงานเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ของผู้เรียน มีเพียงบางส่วนที่เป็นการประเมินผลงานตามสภาพจริง

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในบทที่ 2 พบว่า การใช้การวัดประเมินควบคู่การจัดการเรียนการสอนนั้น เป็นการวัดประเมินการเรียนรู้ที่ออกแบบมาให้สอดคล้องกับการจัด

ประสบการณ์การเรียนรู้เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนแต่ละคนได้รับการพัฒนาและเรียนรู้ก้าวหน้าสูงสุด เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการวัดประเมินและร่วมแสดงความรู้ความสามารถ ความรู้สึกที่ผู้เรียนมีและประพฤติปฏิบัติได้อย่างแท้จริง และอาศัยข้อมูลหลักฐานเหล่านั้นสะท้อนภาพที่เป็นจริงของผู้เรียน เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการปรับปรุงวิธีการสอนของผู้สอนและวิเคราะห์ วินิจฉัย ผู้เรียนเพื่อใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้สูงสุดมากกว่าที่จะนำไปตัดสินได้ตก (บุญเชิด ภิญโญอนันตพงษ์. 2547:10) ซึ่งแตกต่างจากการสอนปกติอาจเป็นเพียงให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดเหมือนตัวอย่างแล้วให้คะแนนตามจำนวนข้อที่ทำ หรือมุ่งเรียนเพื่อไปสอบปลายภาคเรียนแล้วนำผลคะแนนที่เป็นตัวเลขมาตัดสินผลได้ตกของนักเรียนเท่านั้นและผู้เรียนไม่มีโอกาสได้แสดงความคิดเห็นหรือมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน จึงทำให้ผู้เรียนเป็นเพียงผู้รับเนื้อหาเพียงอย่างเดียวเท่านั้น

ดังนั้นการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจึงทดลองการใช้การวัดประเมินควบคู่กับการฝึกทักษะการเขียนด้วยการสื่อสารส่วนบุคคล เพื่อต้องการทราบพัฒนาการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งเป็นการใช้เครื่องมือที่หลากหลายและครูผู้สอนได้มีการใช้อยู่แล้วแต่ยังขาดการวางแผนและรวบรวมให้เป็นระบบที่ดีเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนต่อไป

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดประชากรและเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 2 ห้องเรียน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2550 โรงเรียนวัดทัศนารุณสุนทริการาม เขตราชเทวี สังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 70 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษานี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2550 โรงเรียนวัดทัศนารุณสุนทริการาม เขตราชเทวี สังกัดกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม(Cluster Random Sampling) โดยการจับฉลากได้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/1 จำนวน 34 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มี 2 ส่วนคือ เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า และเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า ประกอบด้วย

1. แผนการจัดกิจกรรมฝึกทักษะการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
2. แบบบันทึกการสังเกต
3. แบบบันทึกผลการตรวจงาน
4. แบบบันทึกผลการพูดคุยกับนักเรียน

5. แบบบันทึกประจำวันของนักเรียน

6. แบบบันทึกผลการอ่านบันทึกประจำวัน

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่

1. กฎเกณฑ์การให้คะแนนพัฒนาการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด

ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดวิธีการดำเนินการวิจัยเป็น 4 ขั้นตอนดังนี้ คือ

ขั้นที่ 1 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ขั้นที่ 2 การตรวจสอบเครื่องมือ

ขั้นที่ 3 การทดลองใช้การวัดประเมินควบคู่กับการเรียนการสอน

ขั้นที่ 4 การแสดงหลักฐานคุณภาพของการวัดประเมินควบคู่กับการเรียนการสอน

รายละเอียดของการดำเนินงานดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่

1. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย

1.1 เครื่องมือการวัดประเมินควบคู่การฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ ดังนี้

1. แบบบันทึกการสังเกต

2. แบบบันทึกผลการตรวจงาน

3. แบบบันทึกผลการพูดคุยกับนักเรียน

4. แบบบันทึกประจำวันของนักเรียน

5. แบบบันทึกผลการอ่านบันทึกประจำวัน

แบบบันทึกที่ใช้ในการวัดประเมินควบคู่กับการเรียนการสอน มีขั้นตอนการดำเนินงานดังนี้

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการประเมิน โดยวิธีการ

สื่อสารส่วนบุคคล

2. นำผลการสังเคราะห์เอกสารมาสรุป เพื่อนำมาเป็นแนวคิดพื้นฐานในการสร้างเป็นรูปแบบการวัดประเมินควบคู่กับการเรียนการสอน โดยรายละเอียดของขั้นตอนต่าง ๆ ในรูปแบบการวัดประเมินควบคู่กับการเรียนการสอน ได้แบ่งเป็น 3 ขั้น ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นกำหนดเป้าหมายเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดหรือผลที่ต้องการให้เกิดขึ้นแก่ผู้เรียน ซึ่งได้กำหนดเป็นผลการเรียนรู้ที่คาดหวังในแผนการจัดกิจกรรมฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ

ขั้นที่ 2 ขั้นของการกำหนดแบบบันทึกที่ใช้ในการวัดประเมินควบคู่กับการเรียนการสอน (บุญเจิด ภิญญอนันตพงษ์. 2544: 53-83) ซึ่งจะเกิดประโยชน์ต่อนักเรียน และการจัดการเรียนรู้ของครู โดยเพิ่มเติมจากการวัดประเมินตามปกติ ดังนี้

1. แบบบันทึกการสังเกต เพื่อบันทึกพฤติกรรมที่แสดงออกอย่างชัดเจนของนักเรียนจากการร่วมกิจกรรมฝึกทักษะการเขียน การบ้าน ชิ้นงานและแบบฝึกหัด เพื่อให้ครูผู้สอนทราบถึงพัฒนาการการทำงานของผู้เรียน

2. แบบบันทึกผลการตรวจงาน เพื่อให้ครูบันทึกผลการตรวจงานเพื่อให้ทราบถึงพัฒนาการการทำงานของการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด ความถูกต้องตลอดจนนิสัยการทำงาน และความมีระเบียบ

3. แบบบันทึกผลการพูดคุยกับนักเรียน เพื่อให้ทราบถึงความเข้าใจในขั้นตอนของกิจกรรมฝึกทักษะการเขียนว่ามีส่วนใดบ้างที่ต้องเพิ่มเติม เพื่อให้ผู้เรียนมีทักษะการเขียนเพิ่มขึ้น

4. แบบบันทึกประจำวันของนักเรียนเพื่อให้นักเรียนทำการจดบันทึกประสบการณ์การเรียนรู้การเขียนสะกดคำของนักเรียนในชั่วโมงเรียน ตลอดจนการแสดงความคิดเห็นในการเรียนการสอน และสอบถามในเรื่องที่ยังไม่เข้าใจของนักเรียน

5. แบบบันทึกผลการอ่านบันทึกประจำวัน เพื่อให้ครูทราบความก้าวหน้าของนักเรียน และปรับปรุงวิธีการจัดการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับนักเรียน

6. กฎเกณฑ์การให้คะแนนพัฒนาการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด เพื่อใช้เป็นคู่มือการกำหนดตัวเลขเพื่อชี้บอกระดับคุณภาพ และคำบรรยายพฤติกรรมเพื่อชี้บอกระดับคุณภาพของพัฒนาการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด

ขั้นที่ 3 ขั้นของการกำหนดลักษณะการวัดประเมินควบคู่กับการเรียนการสอน ให้สอดคล้องกับแผนการจัดกิจกรรมฝึกทักษะการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงมาตราตัวสะกด

1.2 แผนการจัดกิจกรรมฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างแผนการจัดกิจกรรมฝึกทักษะการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด ใช้กิจกรรมฝึกทักษะการเขียนที่มีแบบฝึกทักษะการเขียนสร้างตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544 โรงเรียนวัดทัศนารุณสุนทริการาม กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยมีขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาเอกสารตำรา งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีการศึกษาเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ เรื่องการจัดกิจกรรมเพื่อฝึกทักษะการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด ได้แก่

เอกสารประกอบหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 คู่มือการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ กลุ่มสาระภาษาไทย พุทธศักราช 2544 การสอนเขียนภาษาไทยสำหรับครูประถมของเพ็ญศรี กันหา (2544) จากการศึกษาเอกสารดังกล่าวได้รับความรู้ในการเลือกกิจกรรมให้เหมาะสมกับการจัดทำ แผนการจัดกิจกรรม เพื่อฝึกทักษะพัฒนาการเขียนคำสะกดที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดโดยมี พัฒนาการสำคัญ 4 ลำดับขั้น คือ ขั้นที่ 1 การเขียนสะกดคำจากภาพ ขั้นที่ 2 การเขียน สะกดคำโดยการเขียนประสมคำ ขั้นที่ 3 การเขียนสะกดคำจากคำอ่าน ขั้นที่ 4 การเขียน สะกดคำจากภาพแล้วนำมาแต่งประโยค โดยการจัดประสบการณ์พัฒนาการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรง ตามมาตราตัวสะกดด้วยแบบฝึกทักษะ

2. สร้างแผนการจัดกิจกรรมฝึกทักษะการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด โดยปรับเพื่อให้สอดคล้องกับหน่วยการเรียนรู้ในสัปดาห์นั้น ๆ ซึ่งมีขั้นตอน ดังนี้

2.1 กำหนดจุดมุ่งหมายของกิจกรรม เพื่อฝึกพัฒนาการเขียนสะกดคำไม่ตรงตาม มาตราตัวสะกด

2.2 กำหนดรูปแบบของแผนการจัดกิจกรรมฝึกทักษะการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรง ตามมาตราตัวสะกด รูปแบบของแผนการจัดกิจกรรมฝึกทักษะการเขียนประกอบด้วย ครั้งที่ เรื่อง สาระสำคัญ ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง สาระการเรียนรู้ กระบวนการเรียนรู้ สื่อการเรียนรู้ การวัด ประเมินผล

2.3 กำหนดขั้นตอนในการดำเนินกิจกรรมเป็น 4 ลำดับ ดังนี้ 1) การนำเข้าสู่วิชาเรียนโดยเลือกกิจกรรมตามความเหมาะสม เช่น การร้องเพลง การท่องคำคล้องจอง การตอบ ปริศนาคำทาย 2) การดำเนินกิจกรรม ครูจัดกิจกรรมฝึกทักษะการเขียนซึ่งประกอบด้วยกิจกรรมเพื่อ ฝึกพัฒนาการการเขียนสะกดคำไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดซึ่งมี 4 ขั้น ดังนี้ ขั้นที่ 1 การเขียน สะกดคำจากภาพ ขั้นที่ 2 การเขียนสะกดคำโดยการเขียนประสมคำ ขั้นที่ 3 การเขียนสะกดคำจาก คำอ่าน ขั้นที่ 4 การเขียนสะกดคำจากภาพแล้วนำมาแต่งประโยค 3) การสรุปเนื้อหาที่เรียน ครู นำแบบวัดประเมินโดยการสื่อสารส่วนบุคคลมาตรวจเพื่อสรุปและการประเมินผล และตรวจงานเขียน ของนักเรียน โดยคู่มือการใช้กฎเกณฑ์การให้คะแนนพัฒนาการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตรา ตัวสะกด 4) การเลือกใช้สื่อ สื่อที่ใช้ในกิจกรรมฝึกทักษะการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตรา ตัวสะกดมุ่งเน้นการใช้สื่อจากภาพและสื่อตัวอักษร เช่น รูปภาพแทนพยัญชนะ บัตรคำประกอบภาพ แบบฝึกทักษะ

3. เขียนแผนการจัดกิจกรรมฝึกทักษะการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด ซึ่ง ประกอบด้วย

3.1 แผนการจัดกิจกรรมฝึกทักษะการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด จำนวน 24 แผน

3.2 คู่มือการใช้แผนการจัดกิจกรรมฝึกทักษะการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตาม มาตราตัวสะกด ได้กำหนดการจัดกิจกรรม คือ ใช้เวลาสอน 24 ชั่วโมง

3.3 แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดประกอบ แบบ ฝึกทักษะการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดในมาตราตัวสะกดแม่กด แม่กนและแม่กบ ขั้นตอนที่ 2 การตรวจสอบเครื่องมือ

นำเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยที่สร้างขึ้นไปตรวจสอบคุณภาพตามขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ แต่ละชนิด (ตามขั้นตอนการดำเนินการสร้างและพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย)

ขั้นตอนที่ 3 การทดลองใช้การวัดประเมินค่าการฝึกทักษะการเขียน เมื่อตรวจสอบเครื่องมือเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยได้นำการวัดประเมินค่าการฝึกทักษะการ เขียนไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างโดยมีขั้นตอนดังนี้

1.ขั้นการวางแผนการทดลองใช้เครื่องมือเพื่อให้มั่นใจว่าเครื่องมือที่สร้างสามารถนำไปใช้ ได้จริงกับการจัดการศึกษา

2.ขั้นชี้แจงผู้บริหารสถานศึกษาเพื่อให้ทราบถึงความสำคัญและเข้าใจถึงการวัดประเมิน ค่าคู่กับการเรียนการสอน

3.ชี้แจงให้นักเรียน เพื่อให้มีความเข้าใจในวิธีการวัดผลการเรียนรู้

4.ปฏิบัติการทดลองใช้เครื่องมือ โดยจัดการเรียนรู้ที่เน้นนักเรียนเป็นสำคัญ และติดตาม การใช้เครื่องมือว่ามีความเหมาะสมในการใช้ต่อไป

ขั้นตอนที่ 4 การแสดงหลักฐานคุณภาพของการวัดประเมินค่าคู่กับการเรียนการสอน

1.แผนการจัดกิจกรรมฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ

ขั้นตอนการสร้างแผนการจัดกิจกรรมฝึกทักษะการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตรา ตัวสะกด

ผู้วิจัยสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยมีลำดับดังนี้

1. ศึกษาหลักสูตรและผลการเรียนรู้ที่คาดหวังวิชาภาษาไทย หลักสูตรการศึกษาขั้น พื้นฐานพุทธศักราช 2544 เพื่อพิจารณาขอบข่ายเนื้อหา ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง เพื่อเป็นแนวทาง ในการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้

2. ศึกษารายละเอียดรูปแบบการวัดประเมินค่าการฝึกทักษะการเขียนสะกดคำที่ไม่ ตรงตามมาตราตัวสะกด จากเอกสารต่าง ๆ

3. จัดเตรียมเครื่องมือที่ใช้ในการวัดประเมินควบคู่การฝึกทักษะการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด

4. เลือกเนื้อหาารายวิชาภาษาไทยตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 สำหรับช่วงชั้นที่ 1 เพื่อนำมาใช้ทดลอง โดยเลือกหน่วยการเรียนรู้เรื่องการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด ใช้เวลาสอน 24 ชั่วโมง เป็นเวลา 4 สัปดาห์

ตาราง 1 แผนการจัดการเรียนรู้และชั่วโมงการใช้การวัดประเมินควบคู่การจัดกิจกรรมทักษะการเขียน

หน่วยการเรียนรู้	ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง	แผน	ชั่วโมง
คำที่สะกดไม่ตรง			
มาตราตัวสะกด			
มาตราแม่กบ			
รูปเขียน เส้นกราฟ	-อ่านและเขียนสะกดคำจากภาพในมาตราตัวสะกดแม่กบที่สะกดด้วย ป พ ฟ ภ ได้ถูกต้อง	1-2	2
ฮิโป ไทรศัพท	-อ่านและเขียนสะกดคำโดยการเขียนประสมคำในมาตราตัวสะกดแม่กบที่สะกดด้วย ป พ ฟ ภ ได้ถูกต้อง	3-4	2
เทป ยีราฟ หัพพี	-อ่านและเขียนสะกดคำจากคำอ่านในมาตราตัวสะกดแม่กบที่สะกดด้วย ป พ ฟ ภ ได้ถูกต้อง	5-6	2
รูปภาพแครพ รูป	-อ่านและเขียนสะกดคำจากภาพในมาตราตัวสะกดแม่กบที่สะกดด้วย ป พ ฟ ภ แล้วนำคำมาแต่งประโยคได้	7-8	2
เผาศพ อาชีพ ทำ			
บาป อพยพ			
มาตราแม่กน			
ทหาร วันเพ็ญ	-อ่านและเขียนสะกดคำจากภาพในมาตราตัวสะกดแม่กนที่สะกดด้วย ญ ณ ร ล และ ฟ ได้ถูกต้อง	9-10	2
พิการ ขอบคุณ	-อ่านและเขียนสะกดคำโดยการเขียนประสมคำในมาตราตัวสะกดแม่กนที่สะกดด้วย ญ ณ ร ล และ ฟ ได้ถูกต้อง	11-12	2
กตัญญู วานร			
การหาร รางวัล	-อ่านและเขียนสะกดคำจากคำอ่าน คำในมาตราตัวสะกดแม่กนที่สะกดด้วย คำที่สะกดด้วยตัว ญ ณ ร ล และ ฟ ได้ถูกต้อง	13-14	2
อาคาร ของขวัญ			
พยาบาล ปลาวาฬ			
คนพาล กุญแจ			
กล้าหาญ	-อ่านและเขียนสะกดคำจากภาพในมาตราตัวสะกดแม่กนที่สะกดด้วย ญ ณ ร ล และ ฟ แล้วนำคำมาแต่งประโยคได้	15-16	2

ตาราง 1 (ต่อ)

หน่วยการเรียนรู้	ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง	แผน	ชั่วโมง
คำที่สะกดไม่ตรง มาตราตัวสะกด มาตราแม่กด	- อ่านและเขียนสะกดคำจากภาพ ในมาตราแม่กดที่สะกดด้วย จ ช ฌ ฎ ฏ ฐ ฑ ฒ ต ถ ท ธ ศ ษ ส และ ตี ได้ถูกต้อง	17-18	2
อิฐ อุฐ ธงชาติ ครุฑ ขอบเขต อาวุธ มงกุฏ กระดาด ตำรวจ โกรธ พี่ชู้ มารยาท ทำโทษ ประเทศ เงินบาท	- อ่านและเขียนสะกดคำโดยการเขียนประสมคำในมาตรา ตัวสะกดแม่กดที่สะกดด้วย จ ช ฌ ฎ ฏ ฐ ฑ ฒ ต ถ ท ธ ศ ษ ส และ ตี ได้ถูกต้อง	19-20	2
	- อ่านและเขียนสะกดคำจากคำอ่าน คำในมาตราตัวสะกด แม่กดที่สะกดด้วย จ ช ฌ ฎ ฏ ฐ ฑ ฒ ต ถ ท ธ ศ ษ ส และ ตี ได้ถูกต้อง	21-22	2
	- อ่านและเขียนสะกดคำจากภาพในมาตราแม่กดที่สะกด ด้วย จ ช ฌ ฎ ฏ ฐ ฑ ฒ ต ถ ท ธ ศ ษ ส และ ตี แล้วนำคำมาแต่งประโยคได้	23-24	2

ตาราง 2 แผนการจัดการเรียนรู้และการวัดประเมินตามขั้นพัฒนาการเรียนรู้

สัปดาห์ / แผน	แผนการจัดการจัดการเรียนรู้	การวัดประเมินควบคู่การเรียนรู้การสอน
1/ 1-2	คำที่สะกดไม่ตรงมาตราตัวสะกด มาตราแม่กด การเขียนสะกดคำจากภาพ	- แบบบันทึกการสังเกต - แบบบันทึกผลการพูดคุยกับนักเรียน - แบบบันทึกผลการตรวจงาน - แบบบันทึกประจำวันของนักเรียน - แบบบันทึกผลการอ่านบันทึกประจำวัน - กฎเกณฑ์การให้คะแนน

ตาราง 2 (ต่อ)

สัปดาห์/ แผน	แผนการจัดการจัดการเรียนรู้	การวัดประเมินผลการเรียนรู้การสอน
1 / 3-4	การเขียนสะกดคำโดยการเขียนประสมคำ	- แบบบันทึกการสังเกต - แบบบันทึกผลการพูดคุยกับนักเรียน - แบบบันทึกผลการตรวจงาน - แบบบันทึกประจำวันของนักเรียน - แบบบันทึกผลการอ่านบันทึกประจำวัน - กฎเกณฑ์การให้คะแนน
1 / 5-6	การเขียนสะกดคำจากคำอ่าน	- แบบบันทึกการสังเกต - แบบบันทึกผลการพูดคุยกับนักเรียน - แบบบันทึกผลการตรวจงาน - แบบบันทึกประจำวันของนักเรียน - แบบบันทึกผลการอ่านบันทึกประจำวัน - กฎเกณฑ์การให้คะแนน
2 / 7-8	การเขียนสะกดคำจากภาพแล้วนำมาแต่งประโยค	- แบบบันทึกการสังเกต - แบบบันทึกผลการพูดคุยกับนักเรียน - แบบบันทึกผลการตรวจงาน - แบบบันทึกประจำวันของนักเรียน - แบบบันทึกผลการอ่านบันทึกประจำวัน - กฎเกณฑ์การให้คะแนน
2 / 9 -10	มาตราแมกน การเขียนสะกดคำจากภาพ	- แบบบันทึกการสังเกต - แบบบันทึกผลการพูดคุยกับนักเรียน - แบบบันทึกผลการตรวจงาน - แบบบันทึกประจำวันของนักเรียน - แบบบันทึกผลการอ่านบันทึกประจำวัน - กฎเกณฑ์การให้คะแนน

ตาราง 2 (ต่อ)

สัปดาห์/ แผน	แผนการจัดการจัดการเรียนรู้	การวัดประเมินผลการเรียนรู้การสอน
2/11 -12	การเขียนสะกดคำโดยการเขียนประสมคำ	- แบบบันทึกการสังเกต - แบบบันทึกผลการพูดคุยกับนักเรียน - แบบบันทึกผลการตรวจงาน -แบบบันทึกประจำวันของนักเรียน - แบบบันทึกผลการอ่านบันทึกประจำวัน - กฎเกณฑ์การให้คะแนน
3 /13 -14	การเขียนสะกดคำจากคำอ่าน	- แบบบันทึกการสังเกต - แบบบันทึกผลการพูดคุยกับนักเรียน - แบบบันทึกผลการตรวจงาน -แบบบันทึกประจำวันของนักเรียน - แบบบันทึกผลการอ่านบันทึกประจำวัน - กฎเกณฑ์การให้คะแนน
3 /15 -16	การเขียนสะกดคำจากภาพแล้วนำมาแต่งประโยค	- แบบบันทึกการสังเกต - แบบบันทึกผลการพูดคุยกับนักเรียน - แบบบันทึกผลการตรวจงาน -แบบบันทึกประจำวันของนักเรียน - แบบบันทึกผลการอ่านบันทึกประจำวัน - กฎเกณฑ์การให้คะแนน
3/17 -18	มาตราแม่กด การเขียนสะกดคำจากภาพ	- แบบบันทึกการสังเกต - แบบบันทึกผลการพูดคุยกับนักเรียน - แบบบันทึกผลการตรวจงาน -แบบบันทึกประจำวันของนักเรียน - แบบบันทึกผลการอ่านบันทึกประจำวัน - กฎเกณฑ์การให้คะแนน

ตาราง 2 (ต่อ)

สัปดาห์/แผน	แผนการจัดการจัดการเรียนรู้	การวัดประเมินผลการเรียนรู้การสอน
4 / 19 – 20	การเขียนสะกดคำโดยการเขียนประสมคำ	- แบบบันทึกการสังเกต - แบบบันทึกผลการพูดคุยกับนักเรียน - แบบบันทึกผลการตรวจงาน - แบบบันทึกประจำวันของนักเรียน - แบบบันทึกผลการอ่านบันทึกประจำวัน - กฎเกณฑ์การให้คะแนน
4 / 21 – 22	การเขียนสะกดคำจากคำอ่าน	- แบบบันทึกการสังเกต - แบบบันทึกผลการพูดคุยกับนักเรียน - แบบบันทึกผลการตรวจงาน - แบบบันทึกประจำวันของนักเรียน - แบบบันทึกผลการอ่านบันทึกประจำวัน - กฎเกณฑ์การให้คะแนน
4 / 23 - 24	การเขียนสะกดคำจากภาพแล้วนำมาแต่งประโยค	- แบบบันทึกการสังเกต - แบบบันทึกผลการพูดคุยกับนักเรียน - แบบบันทึกผลการตรวจงาน - แบบบันทึกประจำวันของนักเรียน - แบบบันทึกผลการอ่านบันทึกประจำวัน - กฎเกณฑ์การให้คะแนน

ตาราง 3 การใช้เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	การวัดผลการเรียนรู้	
	ครู	นักเรียน
1.แผนการจัดกิจกรรมฝึกทักษะการเขียน	✓	
2. แบบบันทึกการสังเกต	✓	
3. แบบบันทึกผลการตรวจงาน	✓	
4. แบบบันทึกผลการพูดคุยกับนักเรียน	✓	
5. แบบบันทึกประจำวันของนักเรียน	✓	✓
6. แบบบันทึกผลการอ่านบันทึกประจำวัน	✓	✓
7. กฎเกณฑ์การให้คะแนน	✓	✓

การสร้างและตรวจสอบคุณภาพการวัดประเมินควบคู่กับการเรียนการสอนโดยใช้การวัดประเมินด้วยการสื่อสารส่วนบุคคล

แบบวัดประเมินควบคู่กับการเรียนการสอนโดยใช้การวัดประเมินการสื่อสารส่วนบุคคล ดำเนินการสร้างตามขั้นตอนดังนี้

2.แบบบันทึกการสังเกต

การสร้างแบบบันทึกการสังเกต ดำเนินการสร้างตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการบันทึกการสังเกต
2. ศึกษาจุดประสงค์ของการสร้างแบบบันทึกการสังเกต
3. สร้างแบบบันทึกการสังเกต หลักการปฏิบัติ ดังนี้

1. การสังเกตพฤติกรรมที่แสดงออก
2. การสังเกตความสนใจและตั้งใจขณะทำการเขียน
3. การสังเกตขณะร่วมกิจกรรมการเขียน

4. ตรวจสอบรูปแบบบันทึกการสังเกต โดยคณะกรรมการควบคุมปริญญาโท และผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน ตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมของแบบบันทึกการสังเกต

5. นำแบบบันทึกการสังเกตไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งมีประเด็นในการบันทึกการสังเกต

ดังนี้

1. การร่วมกิจกรรมการเรียนรู้
2. การอภิปรายโต้ตอบคำถามขณะร่วมกิจกรรม

ตัวอย่าง แบบบันทึกการสังเกต

หัวข้อประเด็นการสังเกต		ระดับพฤติกรรมที่สังเกต			
		1	2	3	4
1.	การร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยความตั้งใจ				
2.	การอธิบายโต้ตอบคำถามขณะร่วมกิจกรรม				
3.	ค้นพบและสร้างความรู้ด้วยตนเอง				
4.	มีวินัยและรับผิดชอบในการเรียน				
5.	รับผิดชอบต่อการทำงานกลุ่ม				
6.	สร้างผลงานจากการปฏิบัติด้วยความตั้งใจ				
7.	สร้างผลงานจากการปฏิบัติกิจกรรมอย่างมีความสุข				
8.	แก้ไขและฝึกฝนงานที่ได้รับมอบหมาย				
9.	คิดค้น ปฏิบัติแสดงออกเพื่อแก้ปัญหา และสร้างสรรค์ผลงาน				
10.	สรุปเนื้อหาและแสดงความคิดเห็นได้				

3.แบบบันทึกผลการตรวจงาน

การสร้างแบบบันทึกการตรวจงาน ดำเนินการสร้างตามขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการตรวจงาน
2. ศึกษาจุดประสงค์ของการสร้างแบบบันทึกการตรวจงาน
3. สร้างแบบบันทึกผลการตรวจงาน โดยมีหลักการปฏิบัติในการตรวจ ดังนี้
 1. ทำตามขั้นตอน
 2. ความถูกต้อง
 3. ตรงเวลา

4.ตรวจสอบรูปแบบบันทึกผลการพูดคุยกับนักเรียนโดยผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน ตรวจสอบความเหมาะสมของแบบบันทึกผลการพูดคุยกับนักเรียน โดยใช้เกณฑ์พิจารณาความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดผลการศึกษา จำนวน 5 ท่าน

5.นำแบบบันทึกการตรวจงาน ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างซึ่งมีหลักการปฏิบัติ คือ (บุญเชิด ภิญญอนันตพงษ์. 2544) เมื่อครูตรวจงานและแสดงความคิดเห็นบนชิ้นงานแล้วทำการบันทึกประเมินทำงานตามขั้นตอน ความถูกต้อง และตรงต่อเวลา เมื่อนักเรียนมีงานที่ชิ้นงานก็ให้คำชม และสามารถตรวจสอบการเรียนรู้ของนักเรียน โดยเป็นผลให้เกิดการปรับปรุงการจัดการเรียนรู้

เมื่อผู้เรียนขาดความเข้าใจเป็นจำนวนมากก็จะทำการสอยซ่อมเสริมในเรื่องนั้นให้ สำหรับในบางคนไม่เข้าใจก็จะดำเนินการเรียกมา

ตัวอย่าง

คำชี้แจง สำหรับคุณครูบันทึกการตรวจงานนักเรียนและแสดงความคิดเห็นบนชิ้นงานโดย
ประเมินดังต่อไปนี้ 1.การเขียนสะกดคำ

2. การใช้คำ

แบบบันทึกผลการตรวจงาน									
วัน.....เดือน.....พ.ศ.....									
ลำดับ	ชื่อ-สกุล	บันทึกการตรวจผลงาน							
		การเขียนสะกดคำ				การใช้คำ			
		0	1	2	3	0	1	2	3
1.									
2.									
3.									
4.									

กฎเกณฑ์การให้คะแนนการตรวจผลงาน

บันทึกการตรวจผลงาน	เกณฑ์การให้คะแนน
1) การเขียนสะกดคำ	3 เขียนสะกดคำถูกต้อง 11- 15 คำ 2 เขียนสะกดคำถูกต้อง 5 - 10 คำ 1 เขียนสะกดคำถูกต้อง 1 - 4 คำ 0 เว้นว่าง เขียนผิด
2) การใช้คำ	3 ใช้คำถูกต้อง 11 - 15 คำ 2 ใช้คำถูกต้อง 5 -10 คำ 1 ใช้คำถูกต้อง 1- 4 คำ 0 เว้นว่าง เขียนผิด

4.แบบบันทึกผลการพูดคุยกับนักเรียน

1. ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษานักเรียนเป็นรายบุคคล
2. ศึกษาจุดประสงค์ของการสร้างแบบบันทึกผลการพูดคุยกับนักเรียน
3. สร้างแบบบันทึกผลการคุยกับนักเรียน ซึ่งมีหลักปฏิบัติดังนี้

(บุญเชิด ภิญญอนันตพงษ์. 2544) 1. สถานที่มีความเหมาะสม

2. ครูและนักเรียนเปิดใจพูดคุยอย่างตรงไปตรงมา

3. ถามในประเด็นที่ต้องพูด

4. จัดเวลาให้เพียงพอเพื่อพูดคุยได้จบกระบวนการ

5. สรุปผลการพูดคุย

4. ตรวจสอบรูปแบบบันทึกผลการพูดคุยกับนักเรียนโดยผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน ตรวจสอบความเหมาะสมของแบบบันทึกผลการพูดคุยกับนักเรียน โดยใช้เกณฑ์พิจารณาความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดผลการศึกษา จำนวน 5 ท่าน

5. นำแบบบันทึกผลการพูดคุยกับนักเรียนไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างโดยมีประเด็นในการพูดคุยดังนี้

1. ความเข้าใจในเนื้อหาที่เรียน

2. ความรู้สึกถึงความยากง่ายและประโยชน์ที่นำไปใช้

3. ความต้องการพิเศษ จะถามเกี่ยวกับเรื่องที่นักเรียนต้องการเรียนเพิ่มเติม หรือซ่อมเสริมในเนื้อที่ยังไม่เข้าใจ

4. บรรยากาศขณะเรียนและการร่วมกิจกรรมการเรียน

5. สรุปผลการพูดคุย

ตัวอย่างแบบบันทึกพูดคุยกับนักเรียน

คำชี้แจง สำหรับคุณครูใช้บันทึกการพูดคุยกับนักเรียนโดยคำถามในการพูดคุยต้องเจาะจงเฉพาะตรงตามจุดมุ่งหมายการเรียน

แบบบันทึกพูดคุยกับนักเรียน	
วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....สถานที่.....เวลา.....น.	
☐ ความเข้าใจในเนื้อหาที่เรียน	☐ ความรู้สึกถึงความยากง่ายและประโยชน์ที่นำไปใช้
☐ ความต้องการพิเศษ	☐ บรรยากาศขณะเรียน
รายละเอียด.	
.....	
.....	

6.แบบบันทึกผลการอ่านบันทึกประจำวัน

การสร้างแบบบันทึกผลการอ่านบันทึกประจำวัน ดำเนินการสร้างตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่านบันทึกประจำวัน
2. ศึกษาจุดประสงค์ของการสร้างแบบบันทึกผลการอ่านบันทึกประจำวัน
3. สร้างแบบบันทึกผลการอ่านบันทึกประจำวันไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างซึ่งมีหลักการปฏิบัติ

คือ (บุญเชิด ภิญญอนันตพงษ์. 2544: 71) ครูทำความเข้าใจนักเรียนเป็นรายบุคคลและไม่หักคะแนนนักเรียน โดยเป็นผลให้เกิดการปรับปรุงการจัดการเรียนรู้ เมื่อผู้เรียนขาดความเข้าใจเป็นจำนวนมากก็จะทำการสอนซ่อมเสริมในเรื่องนั้นให้ สำหรับในบางคนไม่เข้าใจก็ดำเนินการเรียกมาพูดคุย

4. ตรวจสอบรูปแบบบันทึกผลการอ่านบันทึกประจำวัน โดยคณะกรรมการควบคุมปริญญาบัตร และผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน ตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมของแบบบันทึกผลการอ่านบันทึกประจำวัน

5. นำแบบบันทึกผลการอ่านบันทึกประจำวัน ประเด็นในการบันทึก ดังนี้

1. สิ่งที่ได้จากการเรียน
2. เรื่องที่ได้เรียนรู้/ความเข้าใจในเรื่องที่เรียน (เช่น การบันทึกเกี่ยวกับพยานะที่ออกเสียงในมาตราตัวสะกดแม่กต)
3. ข้อเสนอแนะจากนักเรียนในการปรับปรุงการจัดการเรียนรู้

ตัวอย่าง

แบบบันทึกผลการอ่านบันทึกประจำวัน	
ชื่อนักเรียน.....ชั้น.....เลขที่.....	
วัน เดือน ปี	บันทึกความเห็น
.....	1. สิ่งที่ได้จากการเรียน..... 2. เรื่องที่ได้เรียนรู้/ความเข้าใจในเรื่องที่เรียน..... 3. ข้อเสนอแนะจากนักเรียนในการปรับปรุงการจัดการเรียนรู้.....
.....	
.....	

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. กฎเกณฑ์การให้คะแนนพัฒนาการเขียนสะกดคำ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างเกณฑ์การให้คะแนนพัฒนาการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด มีขั้นตอน ดังนี้

2.1 ศึกษาทฤษฎี เอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพัฒนาการ และลักษณะการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด โดยลักษณะการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด ของผู้เรียนได้ข้อสรุปพัฒนาการมี 4 ขั้น ดังนี้ ขั้นที่ 1 การเขียนสะกดคำจากภาพ หมายถึง ต้องการให้นักเรียนรู้ความหมายของคำนั้นเสียก่อนโดยการสื่อจากภาพ ข้อสำคัญคือคำนั้นจะต้องเป็นคำที่ง่าย ๆ ไม่ซับซ้อน ขั้นที่ 2 การเขียนสะกดคำโดยการเขียนประสมคำ หมายถึง การให้นักเรียนเขียนรูปคำนั้น ๆ ว่าประกอบด้วย สระ พยัญชนะ และตัวสะกดอะไรบ้าง ขั้นที่ 3 การเขียนสะกดคำจากคำอ่าน หมายถึง การเขียนคำจากการออกเสียงมาตราตัวสะกดที่ถูกต้องแล้วให้นักเรียนเขียนคำที่ถูกต้องและมีความหมายจากการระลึกหรือประสบการณ์ที่ผ่านมาอย่างถูกต้อง ขั้นที่ 4 การเขียนสะกดคำจากภาพแล้วนำมาแต่งประโยค หมายถึง การให้นักเรียนเขียนสะกดคำจากภาพแล้วนำคำนั้นไปใช้ โดยการนำคำที่เขียนมาแต่งประโยคที่ใช้ในชีวิตประจำวัน

2.2 ศึกษากฎเกณฑ์การให้คะแนนจาก บุญเชิด ภิญโญนนท์พงษ์ (2545) คู่มือการใช้กฎเกณฑ์การให้คะแนนงานเขียนของสมศักดิ์ ภูวิภาดาวรรณ (2544) คู่มือการใช้กฎเกณฑ์การให้คะแนนความสามารถด้านการเขียนของรณจวน ประโมจันย์ (2544) คู่มือการใช้กฎเกณฑ์การให้คะแนนความสามารถด้านการเขียนของประไพ แสงดา (2544)

2.3 สร้างกฎเกณฑ์การให้คะแนนในแต่ละขั้นพัฒนาการเขียนสะกดคำที่สะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด สรุปขั้นพัฒนาการเขียนได้ 4 ขั้น ดังนี้

ขั้นที่ 1 การเขียนสะกดคำจากภาพ หมายถึง ต้องการให้นักเรียนรู้ความหมายของคำนั้นเสียก่อนโดยการสื่อจากภาพ ข้อสำคัญคือคำนั้นจะต้องเป็นคำที่ง่าย ๆ ไม่ซับซ้อน

ขั้นที่ 2 การเขียนสะกดคำโดยการเขียนประสมคำ หมายถึง การให้นักเรียนเขียนรูปคำนั้น ๆ ว่าประกอบด้วย สระ พยัญชนะ และตัวสะกดอะไรบ้าง

ขั้นที่ 3 การเขียนสะกดคำจากคำอ่าน หมายถึง การเขียนคำจากการออกเสียงมาตราตัวสะกดที่ถูกต้องแล้วให้นักเรียนเขียนคำที่ถูกต้องและมีความหมายจากการระลึกหรือประสบการณ์ที่ผ่านมาอย่างถูกต้อง

ขั้นที่ 4 การเขียนสะกดคำจากภาพแล้วนำมาแต่งประโยค หมายถึง การให้นักเรียนเขียนสะกดคำจากภาพแล้วนำคำนั้นไปใช้ โดยการนำคำที่เขียนมาแต่งประโยคที่ใช้ในชีวิตประจำวัน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล

เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูล จากงานเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตรฐานตัวสะกดของนักเรียนซึ่งมีหลักการดำเนินการ ดังนี้

1. การเก็บข้อมูลจากงานเขียน โดยให้คะแนนตามกฎเกณฑ์การให้คะแนนการพัฒนากาการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตรฐานตัวสะกด ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามขั้นพัฒนาการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตรฐานตัวสะกด 4 ขั้น ดังนี้ ขั้นที่ 1 การเขียนสะกดคำจากภาพ ขั้นที่ 2 การเขียนสะกดคำโดยการเขียนประสมคำ ขั้นที่ 3 การเขียนสะกดคำจากคำอ่าน ขั้นที่ 4 การเขียนสะกดคำจากภาพแล้วนำมาแต่งประโยค

2. ในแต่ละขั้นของพัฒนาการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตรฐานตัวสะกดที่ผู้วิจัยได้นำมาสร้างกฎเกณฑ์การให้คะแนนการพัฒนากาการเขียน ได้แบ่งคะแนนแต่ละขั้นออกเป็น 3 ระดับ คือ 0 คะแนน – 2 คะแนน

3. เก็บข้อมูลพื้นฐานจากกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 34 คน

4. เก็บข้อมูลจากงานเขียนในวันที่ทำการทดลอง

5. เมื่อสิ้นสุดแต่ละชั่วโมงนำข้อมูลมาวิเคราะห์ทางสถิติเปรียบเทียบเพื่อศึกษาความแตกต่างของพัฒนาการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตรฐานตัวสะกดของนักเรียน

6. นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติ

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลแยกเป็นการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณกับการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงบรรยาย

1. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์เชิงปริมาณ ดังนี้

1.1. สถิติที่ใช้ในการหาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S)

1.2. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์หาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1.2.1. คำนวณค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยดัชนีความสอดคล้องของ

ผู้เชี่ยวชาญ (Index of Congruence : IOC) (บุญเชิด ภิญโญนนท์พงษ์. 2545: 45) ดังนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

โดยที่	IOC	แทน	ค่าดัชนีความสอดคล้อง
	$\sum R$	แทน	ผลรวมของการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ
	N	แทน	จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

1.2.2 การหาค่าความเชื่อมั่นของกฎเกณฑ์การให้คะแนนการให้คะแนน

พัฒนาการเขียน โดยใช้สูตร Pearson (บุญเขต วิทยุอนันตพงษ์. 2545: 98) ซึ่งมีสูตรดังนี้

$$r_{XY} = \frac{N \sum XY - \sum X \sum Y}{\sqrt{[N \sum X^2 - (\sum X)^2][N \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

r_{XY} แทน ค่าความเชื่อมั่นค่าสัมประสิทธิ์

$\sum X$ แทน ผลรวมทั้งหมดของคะแนนที่ตรวจครั้งแรก

$\sum Y$ แทน ผลรวมทั้งหมดของคะแนนที่ตรวจครั้งหลัง

$\sum X^2$ แทน ผลรวมทั้งหมดของคะแนนที่ตรวจครั้งแรกด้วยกำลังสอง

$\sum Y^2$ แทน ผลรวมทั้งหมดของคะแนนที่ตรวจครั้งหลังด้วยกำลังสอง

$\sum XY$ แทน ผลรวมทั้งหมดของผลคูณระหว่างคะแนนการตรวจครั้งแรก

และ คะแนน การตรวจครั้งหลัง

N แทน จำนวนคนของกลุ่มตัวอย่าง

1.3. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1.3.1 หาค่าสถิติพื้นฐานของพัฒนาการเขียนสะกดคำของนักเรียนช่วงการทดลอง

โดยนำข้อมูลไปหาคะแนนเฉลี่ย ค่ามัธยฐาน ค่าฐานนิยม ค่าคะแนนต่ำสุดและค่าคะแนนสูงสุด

1.3.2 วิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงระหว่างรายชั่วโมงของพัฒนาการเขียนสะกดคำที่

ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดโดยใช้สถิติ Friedman Test (Murray, Spicgel R.; & Larry, Stephena J. 1999.) ซึ่งมีสูตรดังนี้

$$\chi_r^2 = \frac{12}{Nk(k+1)} \sum_{j=1}^K R_j^2 - 3N(k+1)$$

k แทน จำนวนวิธีที่เปรียบเทียบ

N แทน จำนวนข้อมูลที่เปรียบเทียบ

R_j แทน ผลรวมของข้อมูลในกลุ่มที่ j

1.3.3 วิเคราะห์เปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงระหว่างรายชั่วโมงของพัฒนาการเขียน
 สกิดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดโดยทำการทดสอบรายคู่ โดยใช้สถิติ Wilcoxon Signed
 Ranks Test (Murray, Spicgel R.; & Larry, Stephen J. 1999.) ซึ่งมีสูตรดังนี้

$$Z = \frac{T - \frac{N(N+1)}{4}}{\sqrt{\frac{N(N+1)(2N+1)}{24}}}$$

N แทน จำนวนคู่ที่ใช้ในการทดสอบ

T แทน ผลรวมที่มีค่าน้อย

2. การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงบรรยาย ดังนี้

รวบรวมข้อมูลที่ได้จากแบบบันทึกการสังเกต แบบบันทึกการตรวจผลงาน แบบบันทึก
 ผลการพูดคุยกับนักเรียน และแบบบันทึกประจำวันของนักเรียน นำมาวิเคราะห์สรุปรายชั่วโมง

การเขียนที่รู้ความหมายและเห็นรูปคำก่อน (การเขียนจากบัตรคำ) การเขียนคำโดยผ่านการสะกด
(การเขียนตามคำบอก) การเขียนโดยการนำคำมาแต่งประโยค การเขียนคำโดยนำคำมาแต่งเป็น
เรื่องราวได้

บทที่ 4

การนำเสนอผลของข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการศึกษาค้นคว้า ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อให้เข้าใจตรงกัน ดังนี้

N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
df	แทน	ระดับชั้นแห่งความเป็นอิสระ
Z	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการทดสอบ
**	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
*	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตาม ดังนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์คะแนนขั้นความสามารถด้านการเขียนสะกดคำไม่ตรงตามมาตรฐานตัวสะกด

1.1 การวิเคราะห์คะแนนขั้นความสามารถด้านการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตรฐานตัวสะกดมาตราแม่กบ

1.2 การวิเคราะห์คะแนนขั้นความสามารถด้านการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตรฐานตัวสะกดมาตราแม่กน

1.3 การวิเคราะห์คะแนนขั้นความสามารถด้านการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตรฐานตัวสะกดมาตราแม่กด

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์คะแนนการเปลี่ยนแปลงขั้นความสามารถด้านการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตรฐานตัวสะกด

2.1 การวิเคราะห์คะแนนการเปลี่ยนแปลงขั้นความสามารถด้านการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตรฐานตัวสะกดมาตราแม่กบ

2.2 การวิเคราะห์คะแนนการเปลี่ยนแปลงขั้นความสามารถด้านการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตรฐานตัวสะกดมาตราแม่กน

2.3 การวิเคราะห์คะแนนการเปลี่ยนแปลงขั้นความสามารถด้านการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตรฐานตัวสะกดมาตราแม่กด

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์เชิงคุณภาพ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

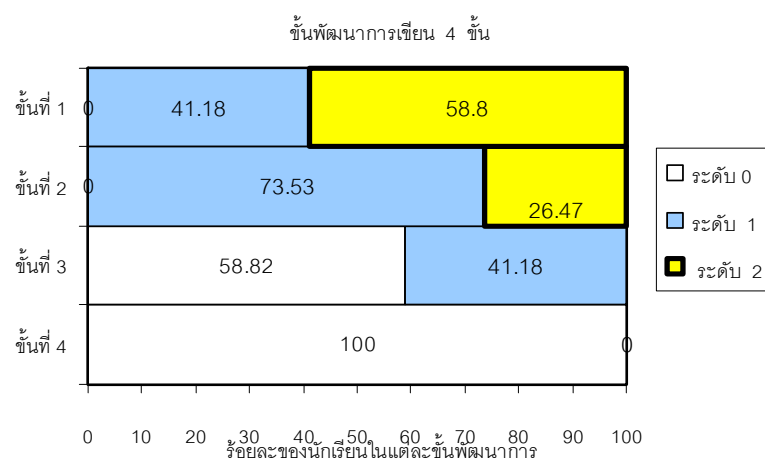
ตอนที่ 1 การวิเคราะห์คะแนนความสามารถด้านการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงมาตราตัวสะกด การวิเคราะห์นำเสนอตามลำดับดังนี้

1.1 คะแนนความสามารถด้านการเขียนสะกดคำไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดมาตราแม่กบในช่วงรายชั่วโมงของการทดลอง

การวิเคราะห์ส่วนนี้ผู้วิจัยได้นำคะแนนความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงมาตราตัวสะกดมาตราแม่กบของนักเรียนแต่ละชั้นพัฒนาการการเขียนในช่วงการทดลองชั่วโมงที่ 1- ชั่วโมงที่ 8 ที่ใช้แบบฝึกทักษะมาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย ค่ามัธยฐาน ค่าฐานนิยม ปรากฏผลดังแสดงในตาราง 4-7 และแจกแจงความถี่เป็นร้อยละโดยนำเสนอเป็นแผนภูมิแท่ง ดังแสดงในภาพประกอบที่ 2-5

ตาราง 4 ชั้นพัฒนาการการเขียนสะกดคำมาตราแม่กบของนักเรียนในชั่วโมงการเรียนรู้ที่ 1 – 2

ค่าสถิติ	ชั้นพัฒนาการการเขียน			
	ชั้นที่ 1	ชั้นที่ 2	ชั้นที่ 3	ชั้นที่ 4
ค่าเฉลี่ย	1.62	1.24	0.38	.00
ค่ามัธยฐาน	2.00	1.00	.00	.00
ค่าฐานนิยม	2.00	1.00	.00	.00

ภาพประกอบ 2 แสดงชั้นพัฒนาการการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงมาตราตัวสะกดมาตราแม่กบชั่วโมงที่ 1-2

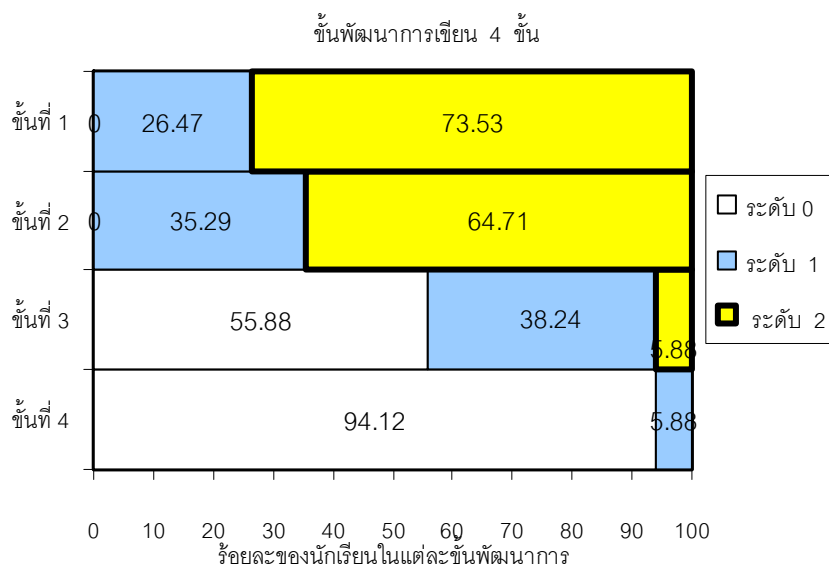
ผลการวิเคราะห์ ตามตาราง 4 และภาพประกอบ 2 ปรากฏว่า พัฒนาการการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดมาตราแม่กบมีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 1.00 ขึ้นไป ได้แก่ ชั้นที่ 1 และ 2 เท่านั้น

มีค่ามัธยฐาน ตั้งแต่ 1.00 ขึ้นไป ได้แก่ ขั้นที่ 1และ2 เท่านั้น มีค่าฐานนิยมตั้งแต่ 1.00 ขึ้นไป ได้แก่ขั้นที่ 1 และ 2 เท่านั้น โดยขั้นที่ 1 อยู่ในระดับ 1 คิดเป็นร้อยละ 41.2 อยู่ในระดับ 2 คิดเป็นร้อยละ 58.8 และขั้นที่ 2 อยู่ในระดับ 1 คิดเป็นร้อยละ 73.53 อยู่ในระดับ 2 คิดเป็นร้อยละ 26.47

แสดงว่าการจัดการเรียนการสอนในชั่วโมงที่ 1-2 นักเรียนมีพัฒนาการการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงมาตราตัวสะกดมาตราแม่กบอยู่ในขั้นที่ 1คือ การเขียนสะกดคำจากภาพได้ และขั้นที่ 2 คือการเขียนสะกดคำโดยการเขียนประสมคำได้

ตาราง 5 ขั้นพัฒนาการการเขียนสะกดคำมาตราแม่กบของนักเรียนในชั่วโมงการเรียนรู้ที่ 3-4

ค่าสถิติ	ขั้นพัฒนาการการเขียน			
	ขั้นที่ 1	ขั้นที่ 2	ขั้นที่ 3	ขั้นที่ 4
ค่าเฉลี่ย	1.74	1.65	0.50	.06
ค่ามัธยฐาน	2.00	2.00	.00	.00
ค่าฐานนิยม	2.00	2.00	.00	.00

ภาพประกอบ3 แสดงขั้นพัฒนาการการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงมาตราตัวสะกดมาตราแม่กบช่วงโม่งที่ 3-4

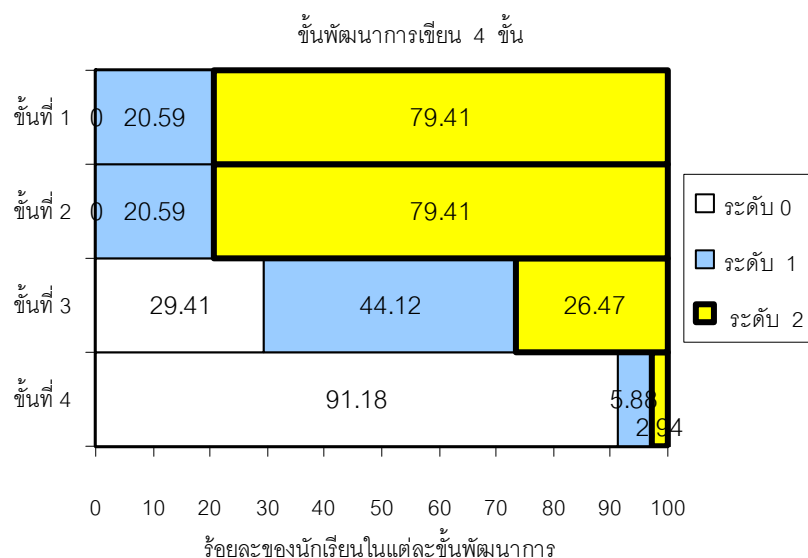
ผลการวิเคราะห์ตามตาราง 5 และภาพประกอบ 3 ปรากฏว่า พัฒนาการการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดมาตราแม่กบ มีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 1.00 ขึ้นไป ได้แก่ ขั้นที่ 1และ 2 เท่านั้น

มีค่ามัธยฐานตั้งแต่ 1.00 ขึ้นไป ได้แก่ ชั้นที่ 1 และ 2 เท่านั้น มีค่าฐานนิยมตั้งแต่ 1.00 ขึ้นไป ได้แก่ ชั้นที่ 1 และ 2 เท่านั้น โดยชั้นที่ 1 อยู่ในระดับ 1 คิดเป็นร้อยละ 26.47 อยู่ในระดับ 2 คิดเป็นร้อยละ 73.53 และชั้นที่ 2 อยู่ในระดับ 1 คิดเป็นร้อยละ 35.29 อยู่ในระดับ 2 คิดเป็นร้อยละ 64.71

แสดงว่าการจัดการเรียนการสอนในชั่วโมงที่ 3-4 นักเรียนมีพัฒนาการการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงมาตราตัวสะกดมาตราแม่กบอยู่ในชั้นที่ 1 คือการเขียนสะกดคำจากภาพได้ชั้นที่ 2 คือการเขียนสะกดคำโดยการเขียนประสมคำได้และชั้นที่ 3 คือการเขียนสะกดคำจากคำอ่านอยู่ในระดับเริ่มมีพัฒนาการขึ้น

ตาราง 6 ชั้นพัฒนาการการเขียนสะกดคำมาตราแม่กบของนักเรียนในชั่วโมงการเรียนรู้ที่ 5-6

ค่าสถิติ	ชั้นพัฒนาการการเขียน			
	ชั้นที่ 1	ชั้นที่ 2	ชั้นที่ 3	ชั้นที่ 4
ค่าเฉลี่ย	1.82	1.79	0.97	.12
ค่ามัธยฐาน	2.00	2.00	1.00	.00
ค่าฐานนิยม	2.00	2.00	1.00	.00

ภาพประกอบ 4 แสดงชั้นพัฒนาการการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงมาตราตัวสะกดมาตราแม่กบชั่วโมงที่ 5-6

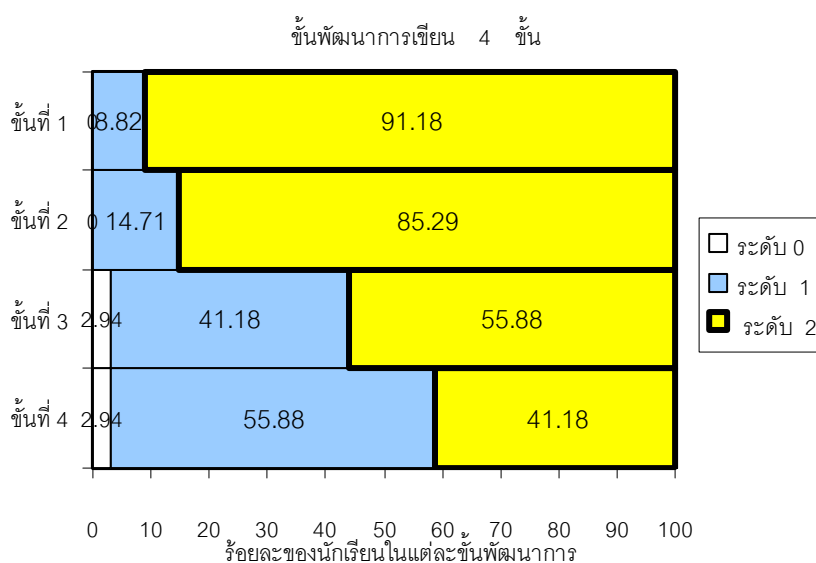
ผลการวิเคราะห์ ตามตาราง 6 และภาพประกอบ 4 ปรากฏว่า พัฒนาการการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดมาตราแม่กบ มีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 1.00 ขึ้นไป ได้แก่ ชั้นที่ 1 และ 2 เท่านั้น มีค่ามัธยฐานตั้งแต่ 1.00 ขึ้นไป ได้แก่ ชั้นที่ 1, 2 และ 3 เท่านั้น มีค่าฐานนิยมตั้งแต่ 1.00 ขึ้นไป ได้แก่ ชั้นที่ 1, 2 และ 3 เท่านั้น โดยชั้นที่ 1 อยู่ในระดับ 1 คิดเป็นร้อยละ 20.59 อยู่ในระดับ 2 คิดเป็น

ร้อยละ 79.41 ขั้นที่ 2 อยู่ในระดับ 1 คิดเป็นร้อยละ 20.59 อยู่ในระดับ 2 คิดเป็นร้อยละ 79.41 และขั้นที่ 3 อยู่ในระดับ 0 คิดเป็นร้อยละ 29.41 อยู่ในระดับ 1 คิดเป็นร้อยละ 44.12 อยู่ในระดับ 2 คิดเป็นร้อยละ 26.47

แสดงว่าการจัดการเรียนการสอนในชั่วโมงที่ 5-6 นักเรียนมีพัฒนาการการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงมาตราตัวสะกดมาตราแม่กบอยู่ในขั้นที่ 1 คือการเขียนสะกดคำจากภาพได้ ขั้นที่ 2 คือการเขียนสะกดคำโดยการเขียนประสมคำได้และขั้นที่ 3 คือการเขียนสะกดคำจากคำอ่านอยู่ในระดับเริ่มมีพัฒนาการขึ้น

ตาราง 7 ขั้นพัฒนาการการเขียนสะกดคำมาตราแม่กบของนักเรียนในชั่วโมงการเรียนรู้ที่ 7-8

ค่าสถิติ	ขั้นพัฒนาการการเขียน			
	ขั้นที่ 1	ขั้นที่ 2	ขั้นที่ 3	ขั้นที่ 4
ค่าเฉลี่ย	1.91	1.85	1.53	1.38
ค่ามัธยฐาน	2.00	2.00	2.00	1.00
ค่าฐานนิยม	2.00	2.00	2.00	1.00

ภาพประกอบ 5 แสดงขั้นพัฒนาการการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงมาตราตัวสะกดมาตราแม่กบ ชั่วโมงที่ 7-8

ผลการวิเคราะห์ ตามตาราง 7 และภาพประกอบ 5 ปรากฏว่า พัฒนาการการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดมาตราแม่กบมีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 1.00 ขึ้นไป ได้แก่ ขั้นที่ 1, 2, 3 และ 4 ครบทุกขั้น มีค่ามัธยฐานตั้งแต่ 1.00 ขึ้นไป ได้แก่ ขั้นที่ 1, 2, 3 และ 4 ครบทุกขั้น มีค่าฐานนิยมตั้งแต่ 1.00 ขึ้นไป ได้แก่ ขั้นที่ 1, 2, 3 และ 4 ครบทุกขั้น โดยขั้นที่ 1 อยู่ในระดับ 1 คิดเป็นร้อยละ 8.82 อยู่ใน

ระดับ 2 คิดเป็นร้อยละ 91.18 ขั้นที่ 2 อยู่ในระดับ 1 คิดเป็นร้อยละ 14.71 อยู่ในระดับ 2 คิดเป็นร้อยละ 85.29 ขั้นที่ 3 อยู่ในระดับ 0 คิดเป็นร้อยละ 2.94 อยู่ในระดับ 1 คิดเป็นร้อยละ 41.18 อยู่ในระดับ 2 คิดเป็นร้อยละ 55.88 และขั้นที่ 4 อยู่ในระดับ 0 คิดเป็นร้อยละ 2.94 อยู่ในระดับ 1 คิดเป็นร้อยละ 55.88 อยู่ในระดับ 2 คิดเป็นร้อยละ 41.18

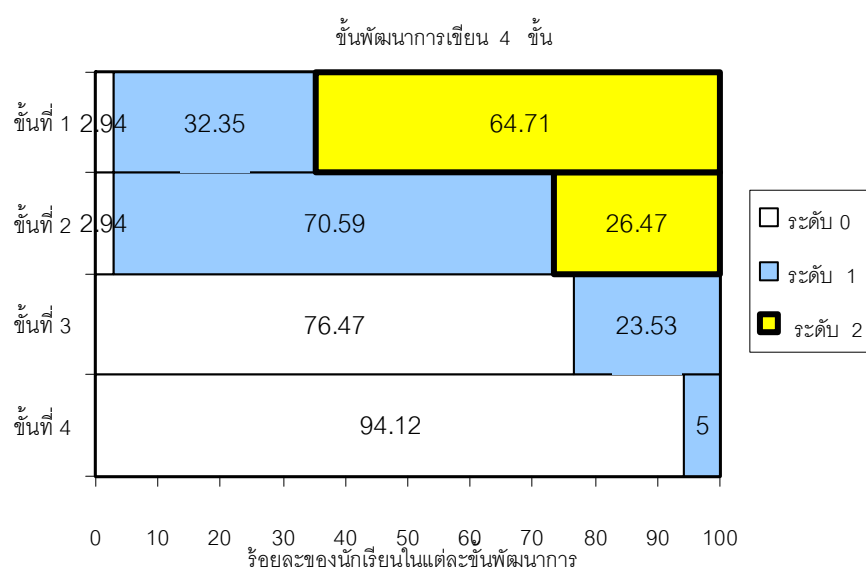
แสดงว่าการจัดการเรียนการสอนในช่วงชั่วโมงที่ 7-8 นักเรียนมีพัฒนาการการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงมาตราตัวสะกดมาตราแม่กบครบทุกชั้นได้แก่ขั้นที่ 1 คือการเขียนสะกดคำจากภาพได้ ขั้นที่ 2 คือการเขียนสะกดคำโดยการเขียนประสมคำได้ ขั้นที่ 3 คือการเขียนสะกดคำจากคำอ่านได้ และขั้นที่ 4 คือการเขียนสะกดคำจากภาพแล้วนำมาแต่งประโยคได้

1.2 การวิเคราะห์คะแนนขั้นความสามารถด้านการเขียนสะกดคำไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดมาตราแม่กบในช่วงรายชั่วโมงของการทดลอง

การวิเคราะห์ส่วนนี้ผู้วิจัยได้นำคะแนนความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงมาตราตัวสะกดมาตราแม่กบของนักเรียนแต่ละชั้นพัฒนาการการเขียนในช่วงการทดลองชั่วโมงที่ 1 – ชั่วโมงที่ 8 ที่ใช้แบบฝึกทักษะมาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย ค่ามัธยฐาน ค่าฐานนิยม ปรากฏผลดังแสดงในตาราง 8 - 11 และแจกแจงความถี่เป็นร้อยละ โดยนำเสนอเป็นแผนภูมิแท่ง ดังแสดงในภาพประกอบที่ 6 - 9

ตาราง 8 ขั้นพัฒนาการการเขียนสะกดคำมาตราแม่กนของนักเรียนในชั่วโมงการเรียนรู้ 1-2

ค่าสถิติ	ขั้นพัฒนาการการเขียน			
	ขั้นที่ 1	ขั้นที่ 2	ขั้นที่ 3	ขั้นที่ 4
ค่าเฉลี่ย	1.62	1.24	0.24	.06
ค่ามัธยฐาน	2.00	1.00	.00	.00
ค่าฐานนิยม	2.00	1.00	.00	.00

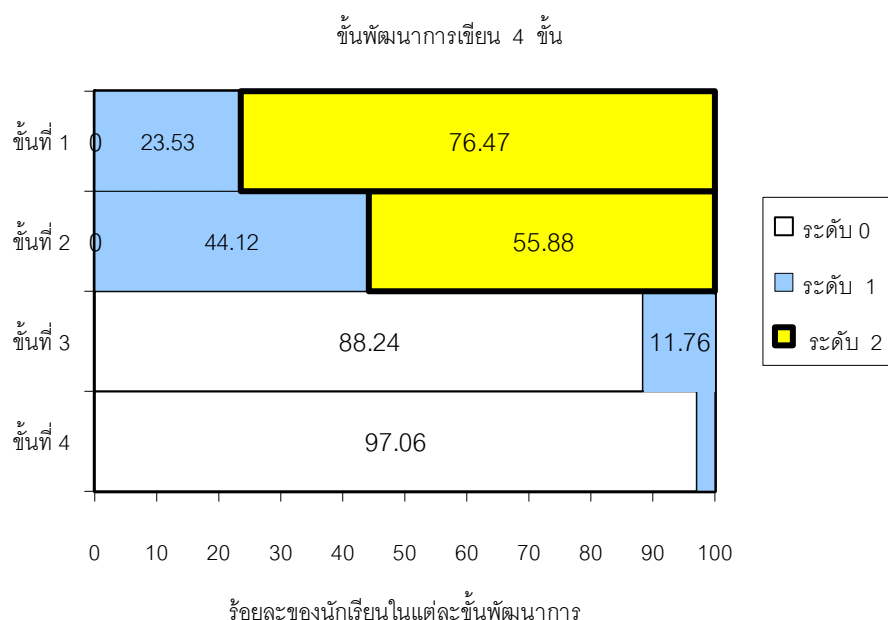
ภาพประกอบ 6 แสดงขั้นพัฒนาการการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงมาตราตัวสะกดมาตราแม่กน ชั่วโมงที่ 1-2

ผลการวิเคราะห์ ตามตาราง 8 และภาพประกอบ 6 ปรากฏว่า พัฒนาการการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดมาตราแม่กน มีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 1.00 ขึ้นไป ได้แก่ ขั้นที่ 1 และ 2 เท่านั้น มีค่ามัธยฐานตั้งแต่ 1.00 ขึ้นไป ได้แก่ ขั้นที่ 1 และ 2 เท่านั้น มีค่าฐานนิยมตั้งแต่ 1.00 ขึ้นไป ได้แก่ ขั้นที่ 1 และ 2 เท่านั้น โดยขั้นที่ 1 อยู่ในระดับ 0 คิดเป็นร้อยละ 2.94 อยู่ในระดับ 1 คิดเป็นร้อยละ 32.35 อยู่ในระดับ 2 คิดเป็นร้อยละ 64.71 และขั้นที่ 2 อยู่ในระดับ 0 คิดเป็นร้อยละ 2.94 อยู่ในระดับ 1 คิดเป็นร้อยละ 70.59 อยู่ในระดับ 2 คิดเป็นร้อยละ 26.47

แสดงว่าการจัดการเรียนการสอนในชั่วโมงที่ 1-2 นักเรียนมีพัฒนาการการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงมาตราตัวสะกดมาตราแม่กนอยู่ในขั้นที่ 1 คือการเขียนสะกดคำจากภาพได้ และขั้นที่ 2 คือการเขียนสะกดคำโดยการเขียนประสมคำได้

ตาราง 9 ขั้นพัฒนาการการเขียนสะกดคำมาตราแม่กนของนักเรียนในชั่วโมงการเรียนรู้ที่ 3-4

ค่าสถิติ	ขั้นพัฒนาการการเขียน			
	ขั้นที่ 1	ขั้นที่ 2	ขั้นที่ 3	ขั้นที่ 4
ค่าเฉลี่ย	1.76	1.56	0.12	.03
ค่ามัธยฐาน	2.00	2.00	.00	.00
ค่าฐานนิยม	2.00	2.00	.00	.00

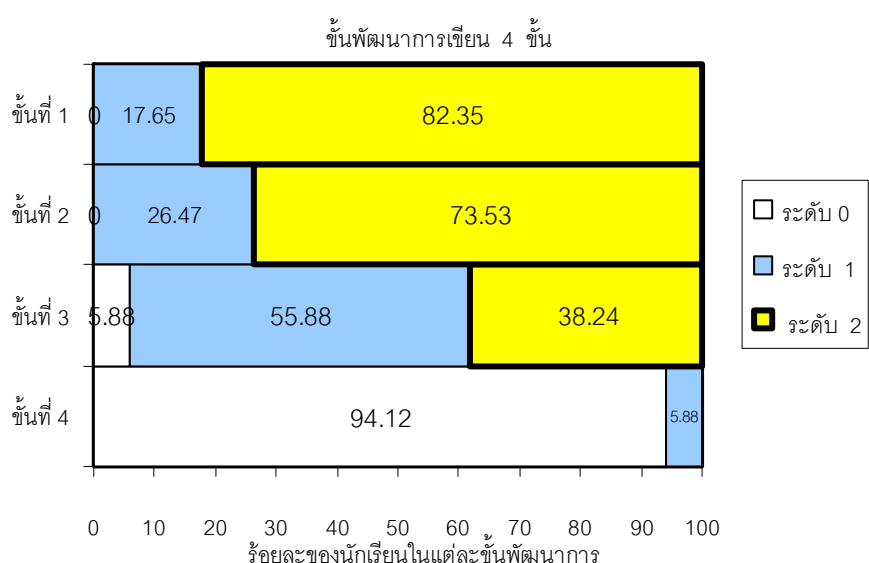
ภาพประกอบ 7 แสดงขั้นพัฒนาการการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงมาตราตัวสะกดมาตราแม่กนชั่วโมงที่ 3-4

ผลการวิเคราะห์ ตามตาราง 9 และภาพประกอบ 7 ปรากฏว่า พัฒนาการการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดมาตราแม่กน มีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 1.00 ขึ้นไป ได้แก่ขั้นที่ 1 และ 2 เท่านั้น มีค่ามัธยฐานตั้งแต่ 1.00 ขึ้นไป ได้แก่ ขั้นที่ 1 และ 2 เท่านั้น มีค่าฐานนิยมตั้งแต่ 1.00 ขึ้นไปได้แก่ ขั้นที่ 1 และ 2 เท่านั้น โดยขั้นที่ 1 อยู่ในระดับ 1 คิดเป็นร้อยละ 23.53 อยู่ในระดับ 2 คิดเป็นร้อยละ 76.47 และขั้นที่ 2 อยู่ในระดับ 1 คิดเป็นร้อยละ 44.12 อยู่ในระดับ 2 คิดเป็นร้อยละ 55.88

แสดงว่าการจัดการเรียนการสอนในชั่วโมงที่ 3-4 นักเรียนมีพัฒนาการการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงมาตราตัวสะกดมาตราแม่กนอยู่ในขั้นที่ 1คือการเขียนสะกดคำจากภาพได้และขั้นที่ 2 คือการเขียนสะกดคำโดยการเขียนประสมคำได้

ตาราง 10 ขั้นพัฒนาการการเขียนสะกดคำมาตราแม่กนของนักเรียนในชั่วโมงการเรียนรู้ที่ 5-6

ค่าสถิติ	ขั้นพัฒนาการการเขียน			
	ขั้นที่ 1	ขั้นที่ 2	ขั้นที่ 3	ขั้นที่ 4
ค่าเฉลี่ย	1.82	1.74	1.32	.06
ค่ามัธยฐาน	2.00	2.00	1.00	.00
ค่าฐานนิยม	2.00	2.00	1.00	.00

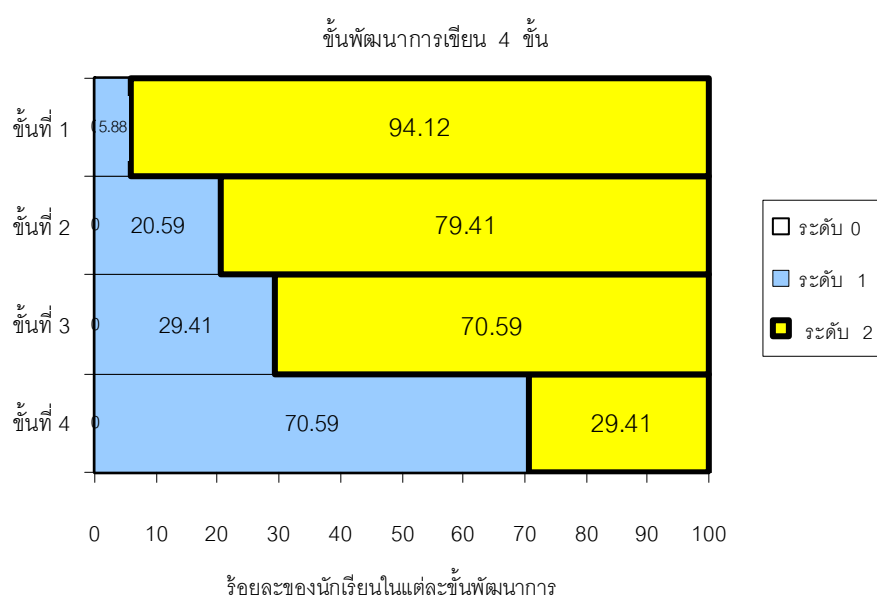
ภาพประกอบ 8 แสดงขั้นพัฒนาการการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงมาตราตัวสะกดมาตราแม่กนชั่วโมงที่ 5-6

ผลการวิเคราะห์ ตามตาราง 10 และภาพประกอบ 8 ปรากฏว่า พัฒนาการการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดมาตราแม่กน มีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 1.00 ขึ้นไป ได้แก่ ขั้นที่ 1, 2 และ 3 เท่านั้น มีค่ามัธยฐานตั้งแต่ 1.00 ขึ้นไป ได้แก่ ขั้นที่ 1, 2 และ 3 เท่านั้น มีค่าฐานนิยมตั้งแต่ 1.00 ขึ้นไปได้แก่ ขั้นที่ 1, 2 และ 3 เท่านั้น โดยขั้นที่ 1 อยู่ในระดับ 1 คิดเป็นร้อยละ 17.65 อยู่ในระดับ 2 คิดเป็นร้อยละ 82.35 ขั้นที่ 2 อยู่ในระดับ 1 คิดเป็นร้อยละ 26.47 อยู่ในระดับ 2 คิดเป็นร้อยละ 73.53 และขั้นที่ 3 อยู่ในระดับ 0 คิดเป็นร้อยละ 5.88 อยู่ในระดับ 1 คิดเป็นร้อยละ 55.88 อยู่ในระดับ 2 คิดเป็นร้อยละ 38.24

แสดงว่าการจัดการเรียนการสอนในชั่วโมงที่ 5-6 นักเรียนมีพัฒนาการการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงมาตราตัวสะกดมาตราแม่กนอยู่ในขั้นที่ 1 คือการเขียนสะกดคำจากภาพได้ ขั้นที่ 2 คือการเขียนสะกดคำโดยการเขียนประสมคำได้ และขั้นที่ 3 คือการเขียนสะกดคำจากคำอ่านได้

ตาราง 11 ขั้นพัฒนาการการเขียนสะกดคำมาตราแม่กนของนักเรียนในชั่วโมงการเรียนรู้ที่ 7-8

ค่าสถิติ	ขั้นพัฒนาการการเขียน			
	ขั้นที่ 1	ขั้นที่ 2	ขั้นที่ 3	ขั้นที่ 4
ค่าเฉลี่ย	1.94	1.79	1.71	1.29
ค่ามัธยฐาน	2.00	2.00	2.00	1.00
ค่าฐานนิยม	2.00	2.00	2.00	1.00

ภาพประกอบ 9 แสดงขั้นพัฒนาการการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงมาตราตัวสะกดมาตราแม่กนชั่วโมงที่ 7-8

ผลการวิเคราะห์ ตามตาราง 11 และภาพประกอบ 9 ปรากฏว่า พัฒนาการการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดมาตราแม่กนมีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 1.00 ขึ้นไป ได้แก่ ขั้นที่ 1,2,3 และ 4 ครบทุกขั้นมีค่ามัธยฐานตั้งแต่ 1.00 ขึ้นไป ได้แก่ ขั้นที่ 1,2,3 และ 4 ครบทุกขั้น มีค่าฐานนิยมตั้งแต่ 1.00 ขึ้นไป ได้แก่ ขั้นที่ 1,2,3 และ 4 ครบทุกขั้น โดยขั้นที่ 1 อยู่ในระดับ 1 คิดเป็นร้อยละ 5.88 อยู่ในระดับ 2 คิดเป็นร้อยละ 94.12 ขั้นที่ 2 อยู่ในระดับ 1 คิดเป็นร้อยละ 20.59 อยู่ในระดับ 2 คิดเป็นร้อยละ 79.41 ขั้นที่ 3 อยู่ในระดับ 1 คิดเป็นร้อยละ 29.41 อยู่ในระดับ 2 คิดเป็นร้อยละ 70.59 และขั้นที่ 4 อยู่ในระดับ 1 คิดเป็นร้อยละ 70.59 อยู่ในระดับ 2 คิดเป็นร้อยละ 29.41

แสดงว่าการจัดการเรียนการสอนในชั่วโมงที่ 7-8 นักเรียนมีพัฒนาการการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงมาตราตัวสะกดมาตราแม่กนครบทุกขั้นได้แก่ขั้นที่ 1 คือการเขียนสะกดคำจากภาพได้ ขั้นที่ 2 คือการ

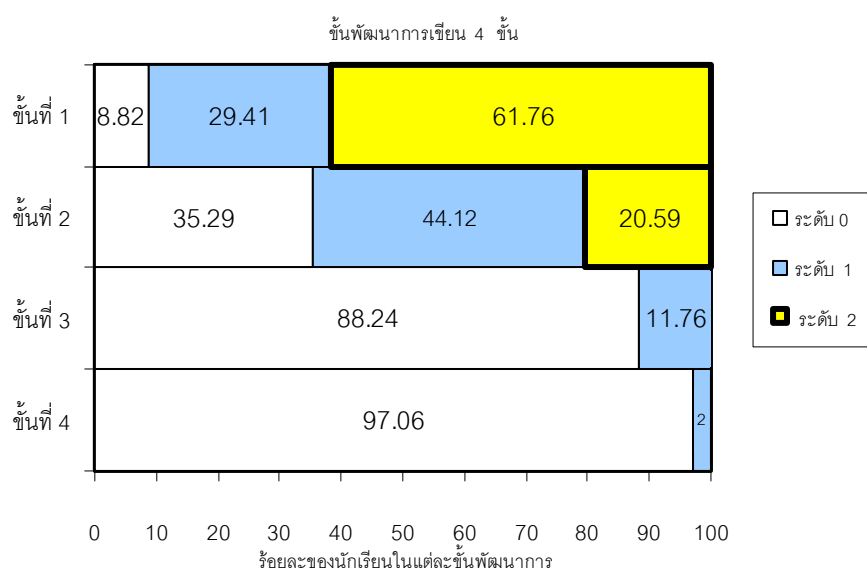
เขียนสะกดคำโดยการเขียนประสมคำได้ ขั้นที่ 3 คือการเขียนสะกดคำจากคำอ่านได้ และขั้นที่ 4 คือการเขียนสะกดคำจากภาพแล้วนำมาแต่งประโยคได้

1.3 การวิเคราะห์คะแนนขั้นความสามารถด้านการเขียนสะกดคำไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดมาตราแม่กตในช่วงรายชั่วโมงของการทดลอง

การวิเคราะห์ในส่วนนี้ผู้วิจัยได้นำคะแนนความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงมาตราตัวสะกดมาตราแม่กตของนักเรียนแต่ละชั้นพัฒนาการการเขียนในช่วงการทดลองชั่วโมงที่ 1 – ชั่วโมงที่ 8 ที่ใช้แบบฝึกทักษะมาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย ค่ามัธยฐาน ค่าฐานนิยม ปรากฏผลดังแสดงในตาราง 12-15 และแจกแจงความถี่เป็นร้อยละ โดยนำเสนอเป็นแผนภูมิแท่ง ดังแสดงในภาพประกอบที่ 10 - 13

ตาราง 12 ขั้นพัฒนาการการเขียนสะกดคำมาตราแม่กตของนักเรียนในชั่วโมงการเรียนรู้ที่ 1-2

ค่าสถิติ	ขั้นพัฒนาการการเขียน			
	ขั้นที่ 1	ขั้นที่ 2	ขั้นที่ 3	ขั้นที่ 4
ค่าเฉลี่ย	1.53	0.85	0.12	.03
ค่ามัธยฐาน	2.00	1.00	.00	.00
ค่าฐานนิยม	2.00	1.00	.00	.00

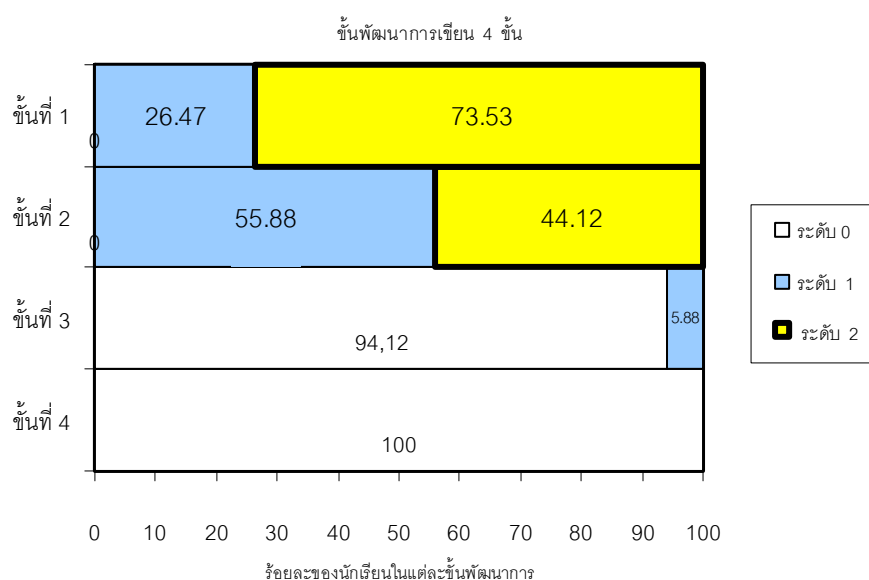
ภาพประกอบ 10 แสดงขั้นพัฒนาการการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงมาตราตัวสะกดมาตราแม่กตชั่วโมงที่ 1-2

ผลการวิเคราะห์ ตามตาราง 12 และภาพประกอบ 10 ปรากฏว่า พัฒนาการการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตรฐานตัวสะกดมาตราแม่กด มีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 1.00 ขึ้นไป ได้แก่ ขั้นที่ 1 เท่านั้น มีค่ามัธยฐานตั้งแต่ 1.00 ขึ้นไป ได้แก่ ขั้นที่ 1 และ 2 เท่านั้น มีค่าฐานนิยมตั้งแต่ 1.00 ขึ้นไปได้แก่ ขั้นที่ 1 และ 2 เท่านั้น โดยขั้นที่ 1 อยู่ในระดับ 0 คิดเป็นร้อยละ 8.82 อยู่ในระดับ 1 คิดเป็นร้อยละ 29.41 อยู่ในระดับ 2 คิดเป็นร้อยละ 61.76 และขั้นที่ 2 อยู่ในระดับ 0 คิดเป็นร้อยละ 35.29 อยู่ในระดับ 1 คิดเป็นร้อยละ 44.12 อยู่ในระดับ 2 คิดเป็นร้อยละ 20.59

แสดงว่าการจัดการเรียนการสอนในช่วงที่ 1-2 นักเรียนมีพัฒนาการการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตรฐานตัวสะกดมาตราแม่กดอยู่ในขั้นที่ 1 คือการเขียนสะกดคำจากภาพได้และขั้นที่ 2 คือการเขียนสะกดคำโดยการเขียนประสมคำอยู่ในระดับเริ่มมีพัฒนาการเพิ่มขึ้น

ตาราง 13 ขั้นพัฒนาการการเขียนสะกดคำมาตราแม่กดของนักเรียนในช่วงการเรียนที่ 3-4

ค่าสถิติ	ขั้นพัฒนาการการเขียน			
	ขั้นที่ 1	ขั้นที่ 2	ขั้นที่ 3	ขั้นที่ 4
ค่าเฉลี่ย	1.74	1.44	0.06	.00
ค่ามัธยฐาน	2.00	1.00	.00	.00
ค่าฐานนิยม	2.00	1.00	.00	.00

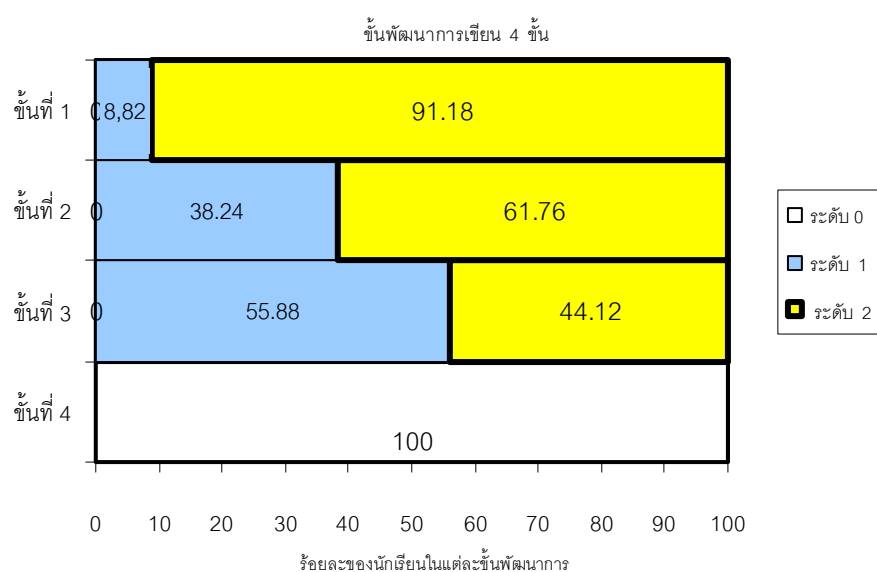
ภาพประกอบ 11 แสดงขั้นพัฒนาการการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตรฐานตัวสะกดมาตราแม่กดช่วงที่ 3-4

ผลการวิเคราะห์ ตามตาราง 13 และภาพประกอบ 11 ปรากฏว่า พัฒนาการการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดมาตราแม่กด มีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 1.00 ขึ้นไป ได้แก่ ขั้นที่ 1 และ 2 เท่านั้น มีค่ามัธยฐานตั้งแต่ 1.00 ขึ้นไป ได้แก่ ขั้นที่ 1 และ 2 เท่านั้น มีค่าฐานนิยมตั้งแต่ 1.00 ขึ้นไปได้แก่ ขั้นที่ 1 และ 2 เท่านั้น โดยขั้นที่ 1 อยู่ในระดับ 1 คิดเป็นร้อยละ 26.47 อยู่ในระดับ 2 คิดเป็นร้อยละ 73.53 และขั้นที่ 2 อยู่ในระดับ 1 คิดเป็นร้อยละ 55.88 อยู่ในระดับ 2 คิดเป็นร้อยละ 44.12

แสดงว่าการจัดการเรียนการสอนในช่วงเวลาที่ 3-4 นักเรียนมีพัฒนาการการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดมาตราแม่กดอยู่ในขั้นที่ 1 คือการเขียนสะกดคำจากภาพได้ และขั้นที่ 2 คือการเขียนสะกดคำโดยการเขียนประสมคำได้

ตาราง 14 ขั้นพัฒนาการการเขียนสะกดคำมาตราแม่กดของนักเรียนในช่วงเวลาเรียนที่ 5-6

ค่าสถิติ	ขั้นพัฒนาการการเขียน			
	ขั้นที่ 1	ขั้นที่ 2	ขั้นที่ 3	ขั้นที่ 4
ค่าเฉลี่ย	1.91	1.62	1.44	.00
ค่ามัธยฐาน	2.00	2.00	1.00	.00
ค่าฐานนิยม	2.00	2.00	1.00	.00

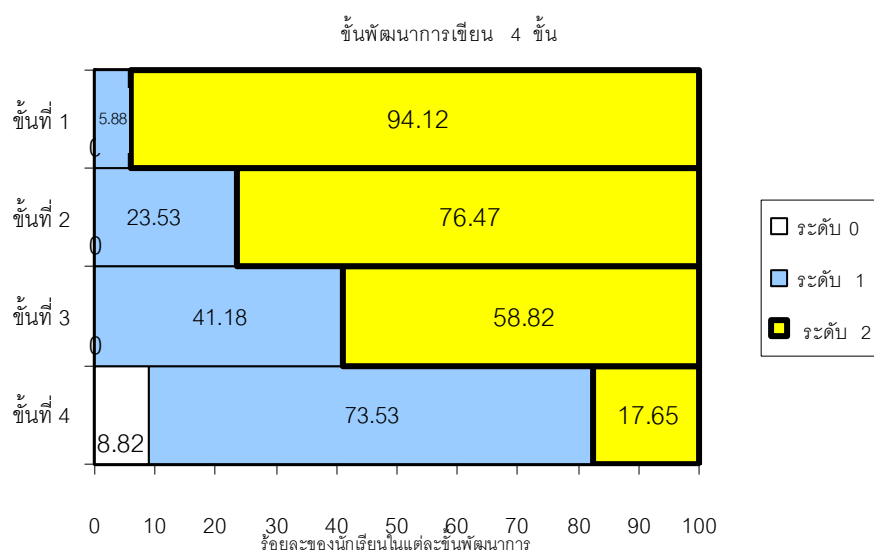
ภาพประกอบ 12 แสดงขั้นพัฒนาการการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดมาตราแม่กดช่วงเวลาที่ 5-6

ผลการวิเคราะห์ ตามตาราง 14 และภาพประกอบ 12 ปรากฏว่า พัฒนาการการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดมาตราแม่กตมีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 1.00 ขึ้นไป ได้แก่ชั้นที่ 1,2 และ 3 เท่านั้น มีค่ามัธยฐานตั้งแต่ 1.00 ขึ้นไป ได้แก่ ชั้นที่ 1,2 และ 3 เท่านั้น มีค่าฐานนิยมตั้งแต่ 1.00 ขึ้นไป ได้แก่ ชั้นที่ 1,2 และ 3 เท่านั้น โดยชั้นที่ 1 อยู่ในระดับ 1 คิดเป็นร้อยละ 8.82 อยู่ในระดับ 2 คิดเป็นร้อยละ 91.18 ชั้นที่ 2 อยู่ในระดับ 1 คิดเป็นร้อยละ 38.24 อยู่ในระดับ 2 คิดเป็นร้อยละ 61.76 และชั้นที่ 3 อยู่ในระดับ 1 คิดเป็นร้อยละ 55.88 อยู่ในระดับ 2 คิดเป็นร้อยละ 44.12

แสดงว่าการจัดการเรียนการสอนในช่วงที่ 5 - 6 นักเรียนมีพัฒนาการการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดมาตราแม่กตอยู่ในชั้นที่ 1 คือการเขียนสะกดคำจากภาพได้ ชั้นที่ 2 คือการเขียนสะกดคำโดยการเขียนประสมคำได้ และชั้นที่ 3 คือการเขียนสะกดคำจากคำอ่านได้

ตาราง 15 ชั้นพัฒนาการการเขียนสะกดคำมาตราแม่กตของนักเรียนในช่วงการเรียนรู้ที่ 7-8

ค่าสถิติ	ชั้นพัฒนาการการเขียน			
	ชั้นที่ 1	ชั้นที่ 2	ชั้นที่ 3	ชั้นที่ 4
ค่าเฉลี่ย	1.94	1.76	1.59	1.09
ค่ามัธยฐาน	2.00	2.00	2.00	1.00
ค่าฐานนิยม	2.00	2.00	2.00	1.00

ภาพประกอบ 13 แสดงชั้นพัฒนาการการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดมาตราแม่กตช่วงที่ 7-8

ผลการวิเคราะห์ ตามตาราง 15 และภาพประกอบ 13 ปรากฏว่า พัฒนาการการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดมาตราแม่กตมีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 1.00 ขึ้นไป ได้แก่ ชั้นที่ 1,2,3 และ 4 ครบทุกชั้นมีค่ามัธยฐานตั้งแต่ 1.00 ขึ้นไป ได้แก่ชั้นที่ 1,2,3 และ4 ครบทุกชั้น มีค่าฐานนิยมตั้งแต่ 1.00 ขึ้นไปได้แก่ ชั้นที่ 1,2,3 และ 4 ครบทุกชั้น โดยชั้นที่ 1 อยู่ในระดับ 1 คิดเป็นร้อยละ 5.88 อยู่ในระดับ 2 คิดเป็นร้อยละ 94.12 ชั้นที่ 2 อยู่ในระดับ1 คิดเป็นร้อยละ 23.53 อยู่ในระดับ 2 คิดเป็นร้อยละ 76.47 ชั้นที่ 3 อยู่ในระดับ 1 คิดเป็นร้อยละ 41.18 อยู่ในระดับ 2 คิดเป็นร้อยละ 58.82 และชั้นที่ 4 อยู่ในระดับ 0 คิดเป็นร้อยละ 8.82 อยู่ในระดับ 1 คิดเป็นร้อยละ 73.53 อยู่ในระดับ 2 คิดเป็นร้อยละ 17.65

แสดงว่าการจัดการเรียนการสอนในช่วงที่ 7 - 8 นักเรียนมีพัฒนาการการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงมาตราตัวสะกดมาตราแม่กตครบทุกชั้นได้แก่ ชั้นที่ 1 คือการเขียนสะกดคำจากภาพได้ ชั้นที่ 2 คือการเขียนสะกดคำโดยการเขียนประสมคำได้ ชั้นที่ 3 คือการเขียนสะกดคำจากคำอ่านได้ และชั้นที่ 4 คือการเขียนสะกดคำจากภาพแล้วนำมาแต่งประโยคได้

ดังนั้นจึงสรุปผลการเปลี่ยนแปลงคะแนนความสามารถด้านการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงมาตราตัวสะกด มาตราแม่กบ มาตราแม่กน มาตราแม่กตในช่วงรายชั่วโมงของการทดลอง โดยการแบบฝึกทักษะการเขียนปรากฏผลดังแสดงในตาราง 16

ตาราง 16 สรุปผลการเปลี่ยนแปลงคะแนนความสามารถด้านการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงมาตราตัวสะกดมาตราแม่กบ มาตราแม่กน มาตราแม่กตในแต่ละชั้นพัฒนาการในระยะเวลาแต่ละชั่วโมงของการทดลอง

ชั้นพัฒนาการ	ช่วงระยะเวลาแต่ละชั่วโมง											
	มาตราแม่กบ				มาตราแม่กน				มาตราแม่กต			
	1-2	3-4	5-6	7-8	1-2	3-4	5-6	7-8	1-2	3-4	5-6	7-8
ชั้นที่ 1 การเขียนสะกดคำจากภาพ	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
ชั้นที่ 2 การเขียนสะกดคำโดยการเขียนประสมคำ	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓		✓	✓	✓
ชั้นที่ 3 การเขียนสะกดคำจากคำอ่าน				✓			✓	✓			✓	✓
ชั้นที่ 4 การเขียนสะกดคำจากภาพแล้วนำมาแต่งประโยค				✓				✓				✓

ผลการวิเคราะห์ตามตาราง 16 ปรากฏผลดังนี้

ชั่วโมงที่ 1 และ 2 นักเรียนมีพัฒนาการการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงมาตราตัวสะกดมาตราแม่กับมาตราแม่กนอยู่ในชั้นที่ 1 (การเขียนสะกดคำจากภาพ) และชั้นที่ 2 (การเขียนสะกดคำโดยการเขียนประสมคำ) และนักเรียนมีพัฒนาการการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงมาตราตัวสะกดมาตราแม่กนอยู่ในชั้นที่ 1 (การเขียนสะกดคำจากภาพ)

ชั่วโมงที่ 3 และ 4 นักเรียนมีพัฒนาการการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงมาตราตัวสะกดมาตราแม่กับมาตราแม่กนและมาตราแม่กดอยู่ในชั้นที่ 1 (การเขียนสะกดคำจากภาพ) และชั้นที่ 2 (การเขียนสะกดคำโดยการเขียนประสมคำ)

ชั่วโมงที่ 5 และ 6 นักเรียนมีพัฒนาการการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงมาตราตัวสะกดมาตราแม่กนอยู่ในชั้นที่ 1 (การเขียนสะกดคำจากภาพ) และชั้นที่ 2 (การเขียนสะกดคำโดยการเขียนประสมคำ) นักเรียนมีพัฒนาการการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงมาตราตัวสะกดมาตราแม่กนและมาตราแม่กดอยู่ในชั้นที่สูงขึ้น ชั้นที่ 3 (การเขียนสะกดคำจากคำอ่าน)

ชั่วโมงที่ 7 และ 8 นักเรียนมีพัฒนาการการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงมาตราตัวสะกดมาตราแม่กน มาตราแม่กน มาตราแม่กดอยู่ในชั้นสูง ชั้นที่ 4 (การเขียนสะกดคำจากภาพแล้วนำมาแต่งประโยค)

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์คะแนนการเปลี่ยนแปลงขั้นความสามารถด้านการเขียนสะกดคำไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด

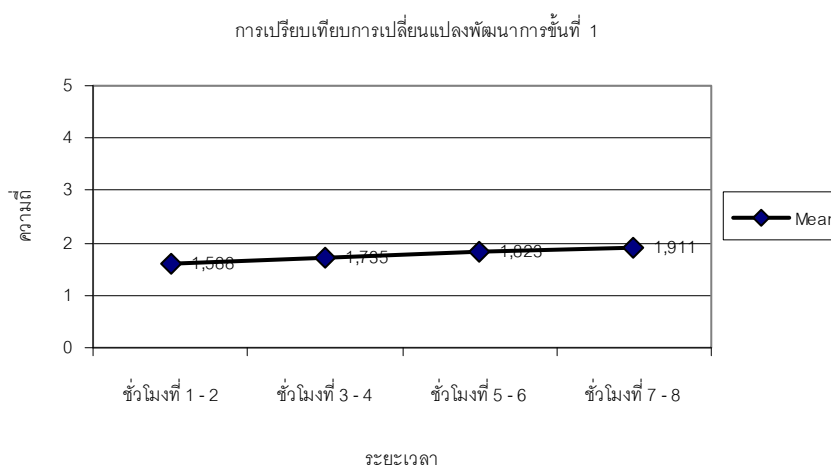
2.1 การวิเคราะห์คะแนนการเปลี่ยนแปลงขั้นความสามารถด้านการเขียนสะกดคำไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดมาตราแม่กบ

การวิเคราะห์ส่วนนี้เป็นการวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงของความสามารถด้านการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงมาตราตัวสะกดมาตราแม่กบของนักเรียน ผู้วิจัยนำค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงมาตราตัวสะกดมาเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงระหว่างช่วงรายชั่วโมง โดยใช้สถิติ Friedman Test และทำการทดสอบรายคู่ โดยใช้สถิติ Wilcoxon Signed ปรากฏผลดังแสดงในตารางที่ 17-24 และนำค่าเฉลี่ยมานำเสนอเป็นแผนภูมิลายเส้นดังแสดงในภาพประกอบ 14-17

ตาราง 17 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการการเขียนชั้นที่ 1 มาตรฐานแม่กบ

ระยะเวลา	Mean	S.D.	Mean Rank	N	Chi-Square	df	Asymp.Sig.
ชั่วโมงที่ 1 -2	1.588	0.499	2.15	34	22.00	3	.000
ชั่วโมงที่ 3 -4	1.735	0.447	2.44				
ชั่วโมงที่ 5 -6	1.823	0.386	2.62				
ชั่วโมงที่ 7 -8	1.911	0.287	2.79				

**มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ $P < .01$

ภาพประกอบ 14 การเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงพัฒนาการการเขียนชั้นที่ 1 มาตรฐานแม่กบ

ผลการวิเคราะห์ตามตาราง 17 และภาพประกอบ 14 ปรากฏว่า พัฒนาการการเขียนสะกดคำไม่ตรงตามมาตรฐานตัวสะกดมาตรฐานแม่กบชั้นที่ 1 ระหว่างชั่วโมงที่ 1-8 มีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 18 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการเปลี่ยนแปลงพัฒนาการการเขียนชั้นที่ 1 ใน 3 ช่วงเวลา มาตรฐานแม่กบ

ค่าสถิติ	ชั่วโมง		
	(1-2) - (3-4)	(3-4) - (5-6)	(5-6) - (7-8)
Z	-2.236	-1.732	-1.732
Asymp.Sig.	.025*	.083	.083

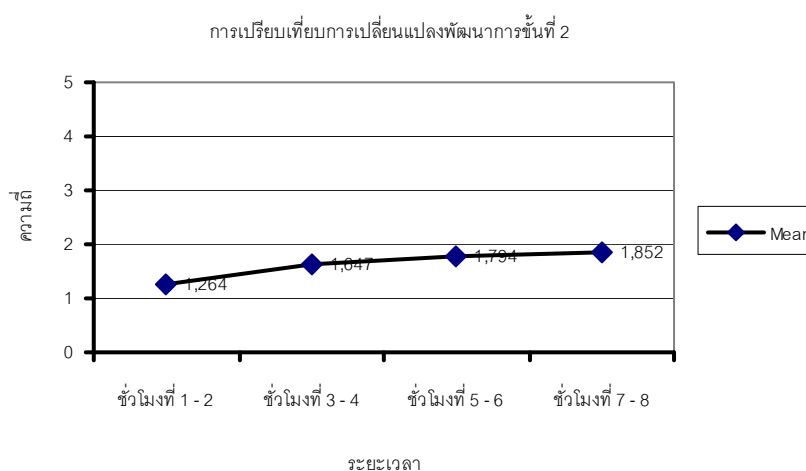
* มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ $P < .05$

ผลการวิเคราะห์ตามตาราง 18 ปรากฏว่า ชั่วโมงที่ 1-2 มีค่าเฉลี่ย 1.588 และชั่วโมงที่ 3-4 มีค่าเฉลี่ย 1.735 ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ($Z = -2.23$) แสดงว่าพัฒนา การเขียนสะกดคำไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดมาตราแม่กบชั้นที่ 1 มีการเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นอย่างชัดเจนในชั่วโมงที่ (1-2) - ชั่วโมงที่(3-4)

ตาราง 19 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการการเขียนชั้นที่ 2 มาตราแม่กบ

ระยะเวลา	Mean	S.D.	Mean Rank	N	Chi-Square	df	Asymp.Sig.
ชั่วโมงที่1 -2	1.264	.447	1.75	34	43.47	3	.000
ชั่วโมงที่3 -4	1.647	.485	2.51				
ชั่วโมงที่5 -6	1.794	.410	2.81				
ชั่วโมงที่7 -8	1.852	.359	2.93				

**มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ $P < .01$

ภาพประกอบ 15 การเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงพัฒนาการการเขียนชั้นที่ 2 มาตราแม่กบ

ผลการวิเคราะห์ตามตาราง 19 และภาพประกอบ 15 ปรากฏว่า พัฒนาการการเขียนสะกดคำไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดมาตราแม่กบชั้นที่ 2 ระหว่างชั่วโมงที่ 1-8 มีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 20 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการเปลี่ยนแปลงพัฒนาการการเขียนชั้นที่ 2 ใน 3 ช่วงเวลา
มาตราแม่กบ

ค่าสถิติ	ช่วง		
	(1-2) - (3-4)	(3-4) - (5-6)	(5-6) - (7-8)
Z	-3.357	-2.236	-1.414
Asymp.Sig.	.001**	.025*	.157

**มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ $P < .01$

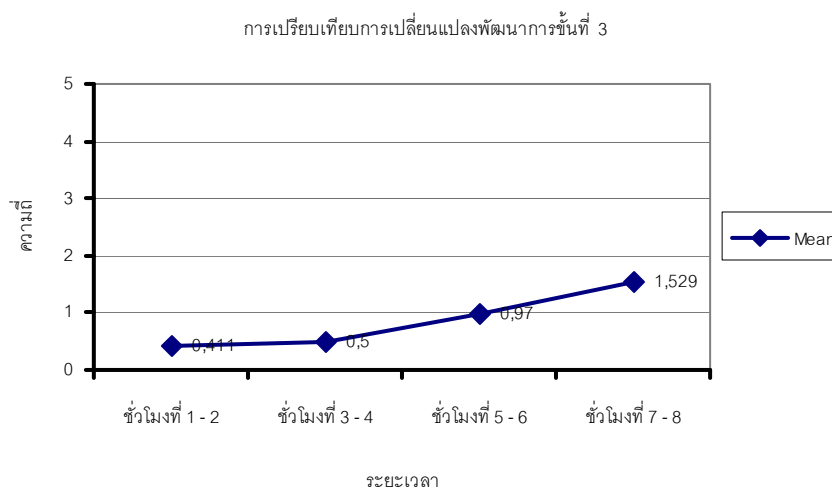
*มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ $p < .05$

ผลการวิเคราะห์ตามตาราง 20 ปรากฏว่า ช่วงที่ 1-2 มีค่าเฉลี่ย 1.264 ช่วงที่ 3-4 มีค่าเฉลี่ย 1.647 และช่วงที่ 5-6 มีค่าเฉลี่ย 1.794 ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 และ .05 ($Z = -3.357$, $Z = -2.236$) แสดงว่า พัฒนาการการเขียนสะกดคำไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดมาตราแม่กบชั้นที่ 2 มีการเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นอย่างชัดเจนในช่วงที่ (1-2) - ช่วงที่ (3-4) และช่วงที่ (3-4) - ช่วงที่ (5-6)

ตาราง 21 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการการเขียนชั้นที่ 3 มาตราแม่กบ

ระยะเลา	Mean	S.D.	Mean Rank	N	Chi-Square	df	Asymp.Sig.
ช่วงที่ 1 -2	.411	.499	1.82	34	63.74	3	.000
ช่วงที่ 3 -4	.500	.615	1.88				
ช่วงที่ 5 -6	.970	.758	2.72				
ช่วงที่ 7 -8	1.529	.563	3.57				

**มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ $P < .01$

ภาพประกอบ 16 การเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงพัฒนาการการเขียนขั้นที่ 3 มาตราแม่กบ

ผลการวิเคราะห์ตามตาราง 21 และภาพประกอบ 16 ปรากฏว่า พัฒนาการการเขียนสะกดคำไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดมาตราแม่กบขั้นที่ 3 ระหว่างช่วงเวลาที่ 1- 8 มีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 22 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการเปลี่ยนแปลงพัฒนาการการเขียนขั้นที่ 3 ใน 3 ช่วงเวลา มาตราแม่กบ

ค่าสถิติ	ช่วงมอง		
	(1-2) - (3-4)	(3-4) - (5-6)	(5-6) - (7-8)
Z	-.905	-4.000	-3.945
Asymp.Sig.	.366	.000**	.000**

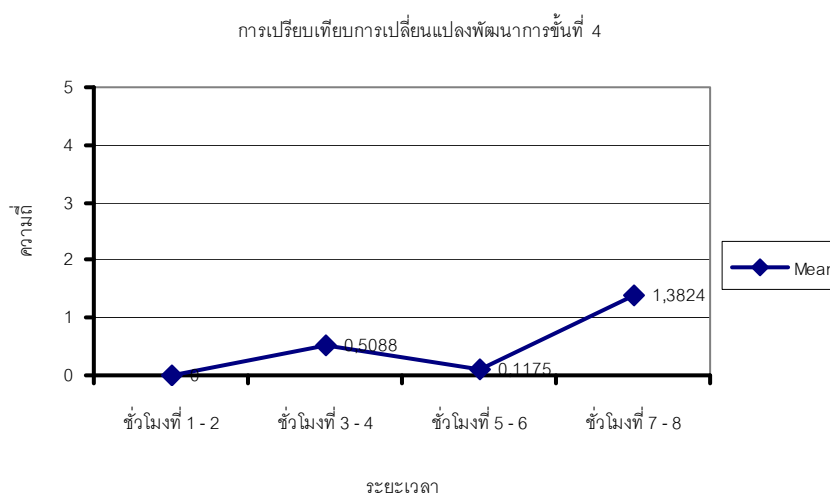
**มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ $P < .01$

ผลการวิเคราะห์ตามตาราง 22 ปรากฏว่า ช่วงเวลาที่ 3-4 มีค่าเฉลี่ย .500 และช่วงเวลาที่ 5-6 มีค่าเฉลี่ย .970 และช่วงเวลาที่ 7-8 มีค่าเฉลี่ย 1.529 ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 ($Z = -4.000$ และ $Z = -3.945$) แสดงว่า พัฒนาการการเขียนสะกดคำไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดมาตราแม่กบขั้นที่ 3 มีการเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นอย่างชัดเจนในช่วงเวลาที่ (3-4) - ช่วงเวลาที่ (5-6) และช่วงเวลาที่ (5-6) - ช่วงเวลาที่ (7-8)

ตาราง 23 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการการเขียนชั้นที่ 4 มาตราแม่กับ

ระยะเวลา	Mean	S.D.	Mean Rank	N	Chi-Square	df	Asymp.Sig.
ชั่วโมงที่1 -2	.000	.000	1.94	34	89.542	3	.000
ชั่วโมงที่3 -4	.058	.238	2.03				
ชั่วโมงที่5 -6	.117	.409	2.13				
ชั่วโมงที่7 -8	1.382	.551	3.90				

**มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ $P < .01$

ภาพประกอบ 17 การเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงพัฒนาการการเขียนชั้นที่ 4 มาตราแม่กับ

ผลการวิเคราะห์ตามตาราง 23 และภาพประกอบ 17 ปรากฏว่า พัฒนาการการเขียนสะกดคำไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดมาตราแม่กับชั้นที่ 4 ระหว่างชั่วโมงที่ 1- 8 มีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 24 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการเปลี่ยนแปลงพัฒนาการการเขียนชั้นที่ 4 ใน 3 ช่วงเวลา
มาตราแม่กบ

ค่าสถิติ	ชั่วโมง		
	(1-2) - (3-4)	(3-4) - (5-6)	(5-6) - (7-8)
Z	-1.414	-1.414	-4.939
Asymp.Sig.	.157	.157	.000**

** มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ $P < .01$

ผลการวิเคราะห์ตามตาราง 24 ปรากฏว่า ชั่วโมงที่ 5 - 6 มีค่าเฉลี่ย .117 และชั่วโมงที่ 7 - 8 มีค่าเฉลี่ย 1.382 ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 ($Z = -4.939$) แสดงว่าพัฒนาการการเขียนสะกดคำไม่ตรงตามมาตรฐานตัวสะกดมาตราแม่กบชั้นที่ 4 มีการเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นอย่างชัดเจนในชั่วโมงที่ (5-6) - ชั่วโมงที่ (7-8)

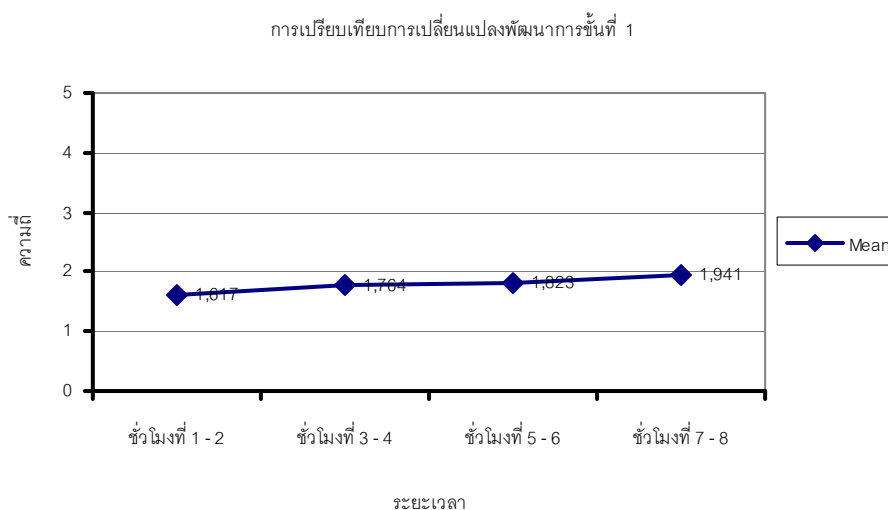
2.2 การวิเคราะห์คะแนนการเปลี่ยนแปลงชั้นความสามารถด้านการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตรฐานตัวสะกดมาตราแม่กบ

การวิเคราะห์ส่วนนี้เป็นการวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงของความสามารถด้านการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงมาตรฐานตัวสะกดมาตราแม่กบของนักเรียน ผู้วิจัยนำค่าคะแนนพัฒนาการการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงมาตรฐานตัวสะกดมาเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงระหว่างช่วงรายชั่วโมง โดยใช้สถิติ Friedman Test และทำการทดสอบรายคู่ โดยใช้สถิติ Wilcoxon Signed ปรากฏผลดังแสดงในตารางที่ 25 - 32 และนำค่าเฉลี่ยมานำเสนอเป็นแผนภูมิลายเส้น ดังแสดงในภาพประกอบ 18 - 21

ตาราง 25 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการการเขียนชั้นที่ 1 มาตราแม่กน

ระยะเวลา	Mean	S.D.	Mean Rank	N	Chi-Square	df	Asymp.Sig.
ชั่วโมงที่ 1 - 2	1.617	.551	2.16	34	21.51	3	.000
ชั่วโมงที่ 3 - 4	1.764	.430	2.46				
ชั่วโมงที่ 5 - 6	1.823	.386	2.57				
ชั่วโมงที่ 7 - 8	1.941	.238	2.81				

**มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ $P < .01$

ภาพประกอบ 18 การเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงพัฒนาการการเขียนขั้นที่ 1 มาตรฐานแม่กน

ผลการวิเคราะห์ตามตาราง 25 และภาพประกอบ 18 ปรากฏว่า พัฒนาการการเขียนสะกดคำไม่ตรงตามมาตรฐานตัวสะกดมาตรฐานแม่กนขั้นที่ 1 ระหว่างช่วงเวลาที่ 1-8 มีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 26 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการเปลี่ยนแปลงพัฒนาการการเขียนขั้นที่ 1 ใน 3 ช่วงเวลา มาตรฐานแม่กน

ค่าสถิติ	ช่วงโมง		
	(1-2) - (3-4)	(3-4) - (5-6)	(5-6) - (7-8)
Z	-2.23	-1.41	-2.00
Asymp.Sig.	.025*	.15	.046*

* มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ $P < .05$

ผลการวิเคราะห์ตามตาราง 26 ปรากฏว่า ช่วงเวลาที่ 1-2 มีค่าเฉลี่ย 1.617 ,ช่วงเวลาที่ 3-4 มีค่าเฉลี่ย 1.764 ,ช่วงเวลาที่ (5-6) มีค่าเฉลี่ย 1.823 และช่วงเวลาที่ (7-8) มีค่าเฉลี่ย 1.941 ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ($Z = .025$, $Z = .046$) แสดงว่า พัฒนาการ

การเขียนสะกดคำไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดมาตราแม่กนชั้นที่ 1 มีการเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นอย่างชัดเจน ในช่วงเวลาที่ (1-2) - ช่วงเวลาที่ (3-4) และช่วงเวลาที่ (5-6) - ช่วงเวลาที่ (7-8)

ตาราง 27 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการการเขียนชั้นที่ 2 มาตราแม่กน

ระยะเวลา	Mean	S.D.	Mean Rank	N	Chi-Square	df	Asymp.Sig.
ช่วงเวลาที่ 1 - 2	1.235	.495	1.81	34	40.385	3	.000
ช่วงเวลาที่ 3 - 4	1.558	.503	2.46				
ช่วงเวลาที่ 5 - 6	1.735	.447	2.81				
ช่วงเวลาที่ 7 - 8	1.794	.410	2.93				

**มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ $P < .01$

ภาพประกอบ 19 การเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงพัฒนาการการเขียนชั้นที่ 2 มาตราแม่กน

ผลการวิเคราะห์ตามตาราง 27 และภาพประกอบ 19 ปรากฏว่า พัฒนาการการเขียนสะกดคำไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดมาตราแม่กนชั้นที่ 2 ระหว่างช่วงเวลาที่ 1- 8 มีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 28 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการเปลี่ยนแปลงพัฒนาการการเขียนชั้นที่ 2 ใน 3 ช่วงเวลา
มาตราแม่กน

ค่าสถิติ	ชั่วโมง		
	(1-2) - (3-4)	(3-4) - (5-6)	(5-6) - (7-8)
Z	-3.317	-2.449	-1.000
Asymp.Sig.	.001**	.014*	.317

**มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ $P < .01$

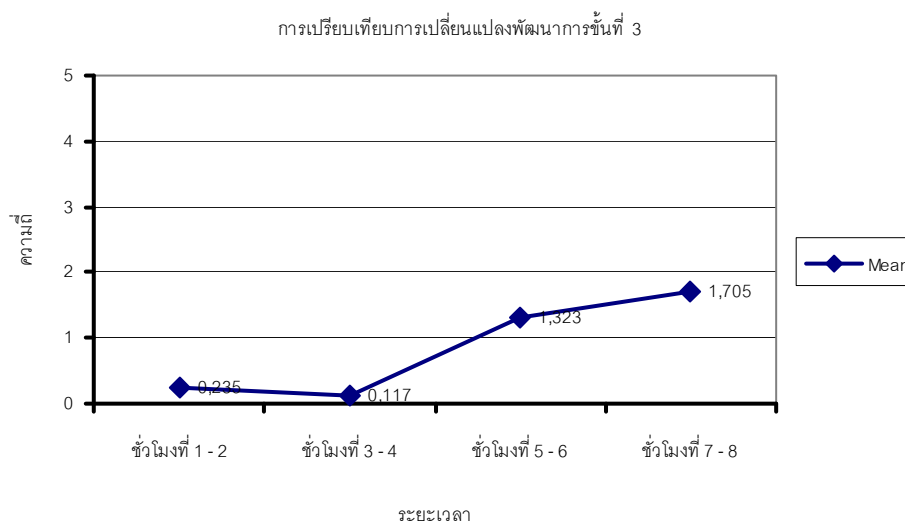
*มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ $P < .05$

ผลการวิเคราะห์ตามตาราง 28 ปรากฏว่า ชั่วโมงที่ 1-2 มีค่าเฉลี่ย 1.235 ชั่วโมงที่ 3-4 มีค่าเฉลี่ย 1.558 และ ชั่วโมงที่ 5-6 มีค่าเฉลี่ย 1.735 ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 และ .05 ($Z = -3.317, Z = .014$) แสดงว่า พัฒนาการการเขียนสะกดคำไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดมาตราแม่กนชั้นที่ 2 มีการเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นอย่างชัดเจนในชั่วโมงที่ (1-2) - ชั่วโมงที่ (3-4) และชั่วโมงที่ (3-4) - ชั่วโมงที่ (5-6)

ตาราง 29 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการการเขียนชั้นที่ 3 มาตราแม่กน

ระยะเวลา	Mean	S.D.	Mean Rank	N	Chi-Square	df	Asymp.Sig.
ชั่วโมงที่ 1-2	.2353	.430	1.81	34	40.385	3	.000
ชั่วโมงที่ 3-4	.117	.327	2.46				
ชั่วโมงที่ 5-6	1.323	.588	2.81				
ชั่วโมงที่ 7-8	1.705	.462	2.93				

**มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ $P < .01$

ภาพประกอบ 20 การเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงพัฒนาการการเขียนขั้นที่ 3 มาตราแม่งน

ผลการวิเคราะห์ตามตาราง 29 และภาพประกอบ 20 ปรากฏว่า พัฒนาการการเขียนสะกดคำ ไม่ตรงตามมาตรฐานตัวสะกดมาตราแม่งนขั้นที่ 3 ระหว่างช่วงเวลาที่ 1 - 8 มีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 30 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการเปลี่ยนแปลงพัฒนาการการเขียนขั้นที่ 3 ใน 3 ช่วงเวลา มาตราแม่งน

ค่าสถิติ	ช่วง		
	(1-2) - (3-4)	(3-4) - (5-6)	(5-6) - (7-8)
Z	-2.000	-5.185	-3.357
Asymp.Sig.	.046*	.000**	.001**

**มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ $P < .01$

*มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ $P < .05$

ผลการวิเคราะห์ตามตาราง 30 ปรากฏว่าช่วงเวลาที่ 1-2 มีค่าเฉลี่ย .235 ช่วงเวลาที่ 3-4 มีค่าเฉลี่ย .117 ช่วงเวลาที่ 5-6 มีค่าเฉลี่ย 1.323 และช่วงเวลาที่ 7-8 มีค่าเฉลี่ย 1.705 ซึ่งมีการ

เปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 และ .05 ($Z = -2.000$, $Z = -5.185$, $Z = -3.357$) แสดงว่าพัฒนาการการเขียนสะกดคำไม่ตรงตามมาตรฐานตัวสะกดมาตราแม่กนชั้นที่ 3 มีการเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นอย่างชัดเจนในช่วงเวลาที่ (1-2) - ช่วงเวลาที่ (3-4) , ช่วงเวลาที่ (3-4) - ช่วงเวลาที่ (5-6) และช่วงเวลาที่ (5-6) - ช่วงเวลาที่ (7-8)

ตาราง 31 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการการเขียนชั้นที่ 4 มาตราแม่กน

ระยะเวลา	Mean	S.D.	Mean Rank	N	Chi-Square	df	Asymp.Sig.
ช่วงเวลาที่ 1 - 2	.058	.238	2.03	34	97.567	3	.000
ช่วงเวลาที่ 3 - 4	.029	.171	1.99				
ช่วงเวลาที่ 5 - 6	.054	.238	2.03				
ช่วงเวลาที่ 7 - 8	1.323	.474	3.96				

**มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ $P < .01$

ภาพประกอบ 21 การเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงพัฒนาการการเขียนชั้นที่ 4 มาตราแม่กน

ผลการวิเคราะห์ตามตาราง 31 และภาพประกอบ 21 ปรากฏว่า พัฒนาการการเขียนสะกดคำไม่ตรงตามมาตรฐานตัวสะกดมาตราแม่กนชั้นที่ 4 ระหว่างช่วงเวลาที่ 1-8 มีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 32 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการเปลี่ยนแปลงพัฒนาการการเขียนชั้นที่ 4 ใน 3 ช่วงเวลา
มาตราแม่กน

ค่าสถิติ	ช่วง		
	(1-2) - (3-4)	(3-4) - (5-6)	(5-6) - (7-8)
Z	-1.000	-1.000	-5.246
Asymp.Sig.	.317	.317	.000**

**มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ $P < .01$

ผลการวิเคราะห์ตามตาราง 32 ปรากฏว่า ช่วงที่ 5 – 6 มีค่าเฉลี่ย .0588 และช่วงที่ 7–8 มีค่าเฉลี่ย 1.3235 ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 ($Z = -5.246$) แสดงว่าพัฒนาการการเขียนสะกดคำไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดมาตราแม่กนชั้นที่ 4 มีการเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นอย่างชัดเจนในช่วงที่ (5-6) - ช่วงที่ (7-8)

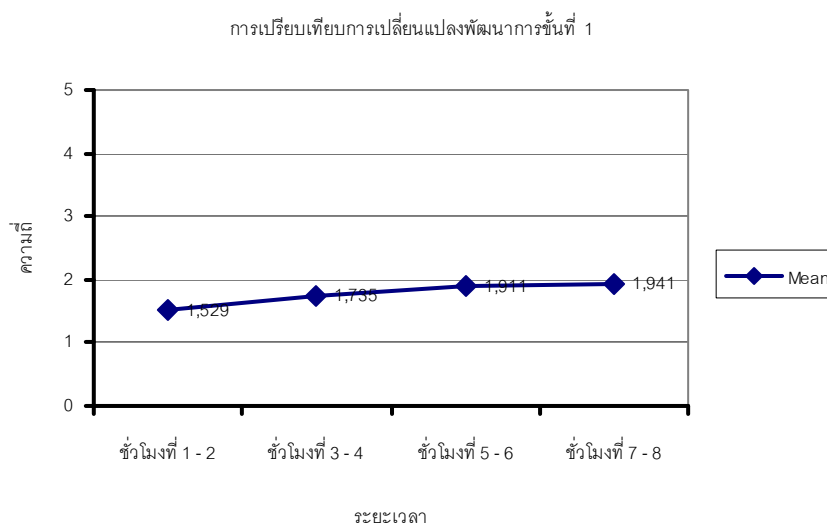
2.3 การวิเคราะห์คะแนนการเปลี่ยนแปลงขั้นความสามารถด้านการเขียนสะกดสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดมาตราแม่กน

การวิเคราะห์ส่วนนี้เป็นการวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงของความสามารถด้านการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามตราตัวสะกดมาตราแม่กนของนักเรียน ผู้วิจัยนำค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามตราตัวสะกดมาเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงระหว่างช่วงรายชั่วโมง โดยใช้สถิติ Friedman Test และทำการทดสอบรายคู่ โดยใช้สถิติ Wilcoxon Signed ปรากฏผลดังแสดงในตารางที่ 33 – 40 และนำค่าเฉลี่ยมานำเสนอเป็นแผนภูมิลายเส้น ดังแสดงในภาพประกอบ 22– 25

ตาราง 33 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการการเขียนชั้นที่ 1 มาตราแม่กน

ระยะเวลา	Mean	S.D.	Mean Rank	N	Chi-Square	df	Asymp.Sig.
ชั่วโมงที่1 -2	1.529	.662	2.04	34	28.739	3	.000
ชั่วโมงที่3 -4	1.735	.447	2.41				
ชั่วโมงที่5 -6	1.911	.287	2.75				
ชั่วโมงที่7 -8	1.941	.238	2.79				

**มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ $P < .01$

ภาพประกอบ 22 การเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงพัฒนาการการเขียนขั้นที่ 1 มาตรฐานแม่กต

ผลการวิเคราะห์ตามตาราง 33 และภาพประกอบ 22 ปรากฏว่า พัฒนาการการเขียนสะกดคำไม่ตรงตามมาตรฐานตัวสะกดมาตรฐานแม่กตขั้นที่ 1 ระหว่างช่วงเวลาที่ 1 - 8 มีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 34 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการเปลี่ยนแปลงพัฒนาการการเขียนขั้นที่ 1 ใน 3 ช่วงเวลา มาตรฐานแม่กต

ค่าสถิติ	ช่วง		
	(1-2) - (3-4)	(3-4) - (5-6)	(5-6) - (7-8)
Z	-2.646	-2.449	-1.000
Asymp.Sig.	.008**	.014*	.317

**มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ $P < .01$

*มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ $P < .05$

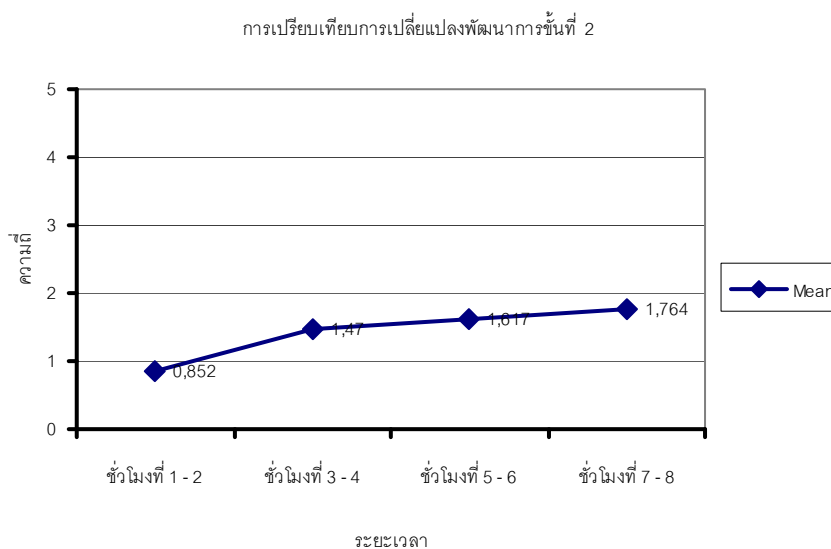
ผลการวิเคราะห์ตามตาราง 34 ปรากฏว่า ช่วงเวลาที่ 1-2 มีค่าเฉลี่ย 1.529 ช่วงเวลาที่ 3-4 มีค่าเฉลี่ย 1.735 และช่วงเวลาที่ 5-6 มีค่าเฉลี่ย 1.911 ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 และ .05 ($Z = -2.646$, $Z = -2.449$) แสดงว่า พัฒนาการการเขียนสะกดคำไม่ตรงตาม

มาตราตัวสะกดมาตราแม่กดชั้นที่ 1 มีการเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นอย่างชัดเจนในชั่วโมงที่ (1-2) – ชั่วโมงที่ (3-4) และชั่วโมงที่ (3-4) - ชั่วโมงที่ (5-6)

ตาราง 35 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการการเขียนชั้นที่ 2 มาตราแม่กด

ระยะเวลา	Mean	S.D.	Mean Rank	N	Chi-Square	df	Asymp.Sig.
ชั่วโมงที่1 -2	.852	.743	1.44	34	60.319	3	.000
ชั่วโมงที่3 -4	1.470	.500	2.59				
ชั่วโมงที่5 -6	1.617	.493	2.85				
ชั่วโมงที่7 -8	1.764	.430	3.12				

**มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ $P < .01$

ภาพประกอบ 23 การเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงพัฒนาการการเขียนชั้นที่ 2 มาตราแม่กด

ผลการวิเคราะห์ตามตาราง 35 และภาพประกอบ 23 ปรากฏว่า พัฒนาการการเขียนสะกดคำไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดมาตราแม่กดชั้นที่ 2 ระหว่างชั่วโมงที่ 1 - 8 มีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 36 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการเปลี่ยนแปลงพัฒนาการการเขียนชั้นที่ 2 ใน 3 ช่วงเวลา
มาตราแมกด

ค่าสถิติ	ชั่วโมง		
	(1-2) - (3-4)	(3-4) - (5-6)	(5-6) - (7-8)
Z	-4.583	-1.890	-2.236
Asymp.Sig.	.000**	.059	.025*

**มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ $P < .01$

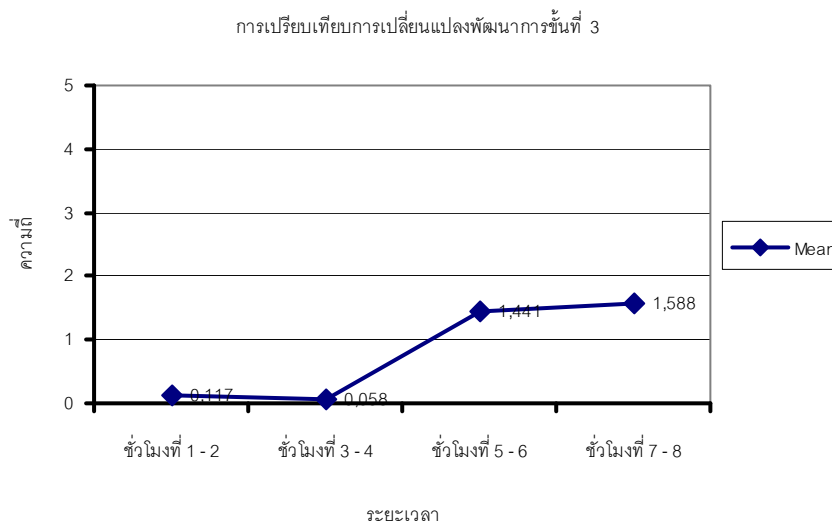
*มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ $P < .05$

ผลการวิเคราะห์ตามตาราง 36 ปรากฏว่าชั่วโมงที่ 1-2 มีค่าเฉลี่ย .852 , ชั่วโมงที่ 3-4 มีค่าเฉลี่ย 1.470 , ชั่วโมงที่ 5-6 มีค่าเฉลี่ย 1.617 และ ชั่วโมงที่ 7-8 มีค่าเฉลี่ย 1.764 ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 และ .05 ($Z = -4.583$, $Z = -2.236$) แสดงว่าพัฒนาการการเขียนสะกดคำไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดมาตราแมกดชั้นที่ 2 มีการเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นอย่างชัดเจนในชั่วโมงที่ (1-2) - ชั่วโมงที่ (3-4) และชั่วโมงที่ (5-6) - ชั่วโมงที่ (7-8)

ตาราง 37 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการการเขียนชั้นที่ 3 มาตราแมกด

ระยะเวลา	Mean	S.D.	Mean Rank	N	Chi-Square	df	Asymp.Sig.
ชั่วโมงที่ 1-2	.117	.327	1.56	34	96.055	3	.000
ชั่วโมงที่ 3-4	.058	.238	1.50				
ชั่วโมงที่ 5-6	1.441	.503	3.40				
ชั่วโมงที่ 7-8	1.588	.499	3.54				

**มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ $P < .01$

ภาพประกอบ 24 การเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงพัฒนาการการเขียนขั้นที่ 3 มาตราแม่กด

ผลการวิเคราะห์ตามตาราง 37 และภาพประกอบ 24 ปรากฏว่าพัฒนาการการเขียนสะกดคำไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดมาตราแม่กดขั้นที่ 3 ระหว่างชั่วโมงที่ 1 - 8 มีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .0

ตาราง 38 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการเปลี่ยนแปลงพัฒนาการการเขียนขั้นที่ 3 ใน 3 ช่วงเวลา มาตราแม่กด

ค่าสถิติ	ชั่วโมง		
	(1-2) - (3-4)	(3-4) - (5-6)	(5-6) - (7-8)
Z	-1.000	-5.179	-2.236
Asymp.Sig.	.317	.000**	.025*

**มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ $P < .01$

*มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ $P < .05$

ผลการวิเคราะห์ตามตาราง 38 ปรากฏว่าชั่วโมงที่ 3 - 4 มีค่าเฉลี่ย .058, ชั่วโมงที่ 5 - 6 มีค่าเฉลี่ย 1.441 และชั่วโมงที่ 5 - 6 มีค่าเฉลี่ย 1.588 ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ

ทางสถิติที่ .01 และ .05 ($Z = -5.179$, $Z = -2.236$) แสดงว่า พัฒนาการการเขียนสะกดคำไม่ตรงตามมาตรฐานตัวสะกดมาตราแม่กดชั้นที่ 3 มีการเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นอย่างชัดเจนในช่วงที่ (3-4) - ช่วงที่ (5-6) และช่วงที่ (5-6) - ช่วงที่ (7-8)

ตาราง 39 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการการเขียนชั้นที่ 4 มาตราแม่กด

ระยะเวลา	Mean	S.D.	Mean Rank	N	Chi-Square	df	Asymp.Sig.
ช่วงที่ 1 - 2	.029	.171	2.09	34	90.128	3	.000
ช่วงที่ 3 - 4	0	0	2.03				
ช่วงที่ 5 - 6	0	0	2.03				
ช่วงที่ 7 - 8	1.058	.488	3.85				

**มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ $P < .01$

ภาพประกอบ 25 การเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงพัฒนาการการเขียนชั้นที่ 4 มาตราแม่กด

ผลการวิเคราะห์ตามตาราง 39 และภาพประกอบ 25 ปรากฏว่า พัฒนาการการเขียนสะกดคำไม่ตรงตามมาตรฐานตัวสะกดมาตราแม่กดชั้นที่ 4 ระหว่างช่วงที่ 1 - 8 มีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 40 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการเปลี่ยนแปลงพัฒนาการการเขียนชั้นที่ 4 ใน 3 ช่วงเวลา
มาตราแม่กด

ค่าสถิติ	ระยะเวลา		
	(1-2) - (3-4)	(3-4) - (5-6)	(5-6) - (7-8)
Z	-1.000	.000	-5.245
Asymp.Sig.	.317	1.000	.000**

**มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ $P < .01$

ผลการวิเคราะห์ตามตาราง 40 ปรากฏว่า ชั่วโมงที่ 5 – 6 มีค่าเฉลี่ย .000 และ ชั่วโมงที่ 7 – 8 มีค่าเฉลี่ย 1.058 ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 ($Z = -5.245$) แสดงว่าพัฒนาการการเขียนสะกดคำไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดมาตราแม่กดชั้นที่ 4 มีการเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นอย่างชัดเจนในชั่วโมงที่ 5 – 6 และชั่วโมงที่ 7 – 8

ดังนั้นจึงสามารถสรุปผลคะแนนชั้นความสามารถด้านการเขียนสะกดคำไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดมาตราแม่กบ มาตราแม่กน และมาตราแม่กดในแต่ละด้านมาเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงระหว่างช่วงรายชั่วโมงปรากฏผลดังแสดงในตาราง 41

ตาราง 41 สรุปผลคะแนนพัฒนาการการเขียนสะกดคำไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดในแต่ละด้านโดยเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงระหว่างช่วงรายชั่วโมง

ขั้นพัฒนาการ	ช่วงระยะเวลาแต่ละชั่วโมง								
	มาตราแม่กบ			มาตราแม่กน			มาตราแม่กด		
	(1-2)-(3-4)	(3-4)-(5-6)	(5-6)-(7-8)	(1-2)-(3-4)	(3-4)-(5-6)	(5-6)-(7-8)	(1-2)-(3-4)	(3-4)-(5-6)	(5-6)-(7-8)
ขั้นที่ 1 การเขียนสะกดคำ จากภาพ	*			*		*	**	*	
ขั้นที่ 2 การเขียนสะกดคำ โดยการเขียนประสมคำ	**	*		**	*		**		*
ขั้นที่ 3 การเขียนสะกดคำ จากคำอ่าน		**	**	*	**	**		**	*
ขั้นที่ 4 การเขียนสะกดคำ จากภาพแล้วนำมา แต่งประโยค			**			**			*

**มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ $P < .01$

*มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ $P < .05$

ผลการวิเคราะห์ตามตารางที่ 41 ปรากฏผลดังนี้

การเปลี่ยนแปลงขั้นความสามารถด้านการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดมาตราแม่กบ แม่กน แม่กด

พัฒนาการการเขียนขั้นที่ 1 มาตราแม่กบมีการเปลี่ยนแปลงอย่างชัดเจนในชั่วโมงที่ 1-2 - ชั่วโมงที่ 3-4 มาตราแม่กนมีการเปลี่ยนแปลงอย่างชัดเจนในชั่วโมงที่ 1-2 - ชั่วโมงที่ 3-4 และชั่วโมงที่ 5-6 - ชั่วโมงที่ 7-8 มาตราแม่กดมีการเปลี่ยนแปลงอย่างชัดเจนในชั่วโมงที่ 1-2 - ชั่วโมงที่ 3-4 และชั่วโมงที่ 3-4 - ชั่วโมงที่ 5-6

พัฒนาการการเขียนขั้นที่ 2 มาตราแม่กบและมาตราแม่กนมีการเปลี่ยนแปลงอย่างชัดเจนใน ชั่วโมงที่ 1-2 - ชั่วโมงที่ 3-4 และชั่วโมงที่ 3-4 - ชั่วโมงที่ 5-6 มาตราแม่กดมีการเปลี่ยนแปลงอย่างชัดเจนในชั่วโมงที่ 1-2 - ชั่วโมงที่ 3-4 และชั่วโมงที่ 5-6 - ชั่วโมงที่ 7-8

พัฒนาการการเขียนขั้นที่ 3 มาตราแม่กบและมาตราแม่กดมีการเปลี่ยนแปลงอย่างชัดเจนใน ชั่วโมงที่ 3-4 - ชั่วโมงที่ 5-6 และชั่วโมงที่ 5-6 - ชั่วโมงที่ 7-8 มาตราแม่กนมีการเปลี่ยนแปลงอย่างชัดเจนในชั่วโมงที่ 1-2 - ชั่วโมงที่ 3-4 , ชั่วโมงที่ 3-4 - ชั่วโมงที่ 5-6 และชั่วโมงที่ 5-6 - ชั่วโมงที่ 7-8

พัฒนาการการเขียนขั้นที่ 4 มาตราแม่กบ แม่กน แม่กดมีการเปลี่ยนแปลงอย่างชัดเจนใน ชั่วโมงที่ 5 - 6 - ชั่วโมงที่ 7 - 8

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์เชิงคุณภาพ

การวิเคราะห์ในตอนนี้เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างจำนวน 34 คนมีจุดมุ่งหมายสำคัญ เพื่อแสดงการสรุปผลจากการใช้การวัดประเมินควบคู่กับการฝึกทักษะการเขียน เพื่อพัฒนาการการเขียนสะกดคำของนักเรียนในแต่ละชั่วโมง ผลการวิเคราะห์เรียงลำดับดังนี้

ชั่วโมงที่ 1 - 8 (การเขียนสะกดคำไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดมาตราแม่กบ)

การจัดการเรียนรู้ที่ใช้การวัดประเมินควบคู่กับการฝึกทักษะการเขียน เพื่อพัฒนาการการเขียนสะกดคำของนักเรียนตามมาตราตัวสะกดแม่กบ

1. แบบบันทึกการสังเกต ใช้บันทึกพฤติกรรมของนักเรียนขณะที่ร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ การสอนซึ่งสังเกตพบพฤติกรรมของนักเรียนสรุปผลดังนี้ การร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยความตั้งใจ สังเกตเห็นค่อนข้างบ่อยคิดเป็นร้อยละ 75 การอธิบายได้ตอบคำถามขณะร่วมกิจกรรมสังเกตเห็นค่อนข้างบ่อยคิดเป็นร้อยละ 75 การค้นพบและสร้างความรู้ด้วยตนเองของนักเรียนสังเกตเห็นค่อนข้างบ่อยคิดเป็นร้อยละ 75 นักเรียนมีวินัยและรับผิดชอบในการเรียนสังเกตเห็นค่อนข้างบ่อยคิดเป็นร้อยละ 75 นักเรียนมีความรับผิดชอบต่อการทำงานกลุ่มสังเกตเห็นค่อนข้างบ่อยคิดเป็นร้อยละ 75 นักเรียน

สร้างผลงานจากการปฏิบัติด้วยความตั้งใจสังเกตเห็นเป็นประจำเสมอสูงกว่าร้อยละ 75 นักเรียนสร้างผลงานจากการปฏิบัติกิจกรรมอย่างมีความสุขสังเกตเห็นค่อนข้างบ่อยคิดเป็นร้อยละ 75 นักเรียนแก้ไขและฝึกฝนงานที่รับมอบหมายสังเกตเห็นบ้างบางครั้งคิดเป็นร้อยละ 50 นักเรียนสรุปเนื้อหาและแสดงความคิดเห็นได้ สังเกตเห็นเป็นประจำเสมอสูงกว่าร้อยละ 75

จากการใช้แบบบันทึกการสังเกตทำให้ทราบพฤติกรรมของนักเรียนที่ครูต้องการที่จะศึกษาในแต่ละข้อชัดเจนและทำให้ครูนำผลที่ได้มาปรับปรุงพัฒนากิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนบรรลุตามผลการเรียนรู้ที่คาดหวังไว้

2. แบบบันทึกพูดคุยกับนักเรียน นักเรียนสามารถสนทนาตอบโต้เกี่ยวกับเนื้อหาที่เรียนในมาตราตัวสะกดแม่กบ บอกพยัญชนะที่อยู่ในมาตราตัวสะกดแม่กบได้ ยกตัวอย่างคำที่อยู่ในมาตราตัวสะกดแม่กบได้ นักเรียนสามารถพูดคุยเกี่ยวกับความรู้สึที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของครู และการนำคำที่อยู่ในมาตราตัวสะกดแม่กบไปใช้ประโยชน์ในการเขียนสื่อสารเพื่อให้ได้ความหมายถูกต้อง นอกจากนี้บันทึกการพูดคุยยังสามารถทราบความต้องการของนักเรียนได้ง่ายกว่าการใช้แบบบันทึกประจำวัน เพราะนักเรียนสามารถพูดคุยได้ตอบโต้ทันทีในขณะที่ยังร่วมกิจกรรมการเรียนการสอน

3. แบบบันทึกประจำวันของนักเรียน นักเรียนส่วนใหญ่บันทึกตามลำดับดังนี้ 1.หัวข้อที่เรียน 2.บันทึกเนื้อหาเกี่ยวกับพยัญชนะที่อยู่ในมาตราตัวสะกดแม่กบ 3.บันทึกเกี่ยวกับความรู้สึที่มีต่อการร่วมกิจกรรมที่เรียน 4. บันทึกตัวอย่างของคำที่เขียนสะกดคำในมาตราตัวสะกดแม่กบ แสดงว่านักเรียนมีความเข้าใจในเนื้อหาการเรียนการเขียนสะกดคำด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำตามมาตราตัวสะกดแม่กบ แต่มีนักเรียนบางส่วนที่ยังบันทึกเฉพาะหัวเรื่องที่เรียน เนื่องจากนักเรียนบางส่วนยังเขียนคำต่าง ๆ ไม่ถูกต้องจึงทำให้นักเรียนขาดความมั่นใจในการเขียนบันทึก ซึ่งครูแก้ไขปัญหาดังกล่าวโดยให้นักเรียนที่มีปัญหาการเขียนคำไม่ถูกต้องนั่งคู่กับนักเรียนที่เรียนดี เป็นการช่วยเหลือแบบเพื่อนช่วยเพื่อน โดยครูดูแลอย่างใกล้ชิดขณะที่นักเรียนเขียนบันทึกประจำวัน

4. แบบบันทึกการตรวจผลงาน ครูใช้บันทึกตรวจผลงานนักเรียนในการเรียนการเขียนสะกดคำในขั้นการเขียนสะกดคำจากภาพแล้วนำคำมาแต่งประโยค โดยประเมินการเขียนสะกดคำที่ถูกต้องและการใช้คำในการแต่งประโยคเพื่อการสื่อสารได้ความหมายถูกต้อง และแบบบันทึกการตรวจผลงานยังสามารถประเมินลักษณะต่าง ๆ ของนักเรียนในด้านนิสัยการทำงาน ความมุ่งมั่นในความสำเร็จของผลงาน

ชั่วโมงที่ 9 - 16 (การเขียนสะกดคำไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดมาตราแม่กน)

การจัดการเรียนรู้ที่ใช้การวัดประเมินผลควบคู่กับการฝึกทักษะการเขียน เพื่อพัฒนาการเขียนสะกดคำของนักเรียนตามมาตราตัวสะกดแม่กน

1. แบบบันทึกการสังเกต ใช้บันทึกพฤติกรรมของนักเรียนขณะที่ร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนซึ่งสังเกตพบพฤติกรรมของนักเรียนสรุปผลดังนี้ การร่วมกิจกรรมการเรียนด้วยความตั้งใจ สังเกตเห็นเป็นประจำเสมอสูงกว่าร้อยละ 75 การอภิปรายโต้ตอบคำถามขณะร่วมกิจกรรม สังเกตเห็นค่อนข้างบ่อยคิดเป็นร้อยละ 75 การค้นพบและสร้างความรู้ด้วยตนเองของนักเรียน สังเกตเห็นค่อนข้างบ่อยคิดเป็นร้อยละ 75 นักเรียนมีวินัยและรับผิดชอบในการเรียน สังเกตเห็นค่อนข้างบ่อยคิดเป็นร้อยละ 75 นักเรียนมีความรับผิดชอบต่อการทำงานกลุ่ม สังเกตเห็นค่อนข้างบ่อยคิดเป็นร้อยละ 75 นักเรียนสร้างผลงานจากการปฏิบัติด้วยความตั้งใจ สังเกตเห็นเป็นประจำเสมอสูงกว่าร้อยละ 75 นักเรียนสร้างผลงานจากการปฏิบัติกิจกรรมอย่างมีความสุข สังเกตเห็นเป็นประจำเสมอสูงกว่าร้อยละ 75 นักเรียนแก้ไขและฝึกฝนงานที่รับมอบหมาย สังเกตเห็นเป็นประจำเสมอสูงกว่าร้อยละ 75 นักเรียนสรุปเนื้อหาและแสดงความคิดเห็นได้ สังเกตเห็นค่อนข้างบ่อยคิดเป็นร้อยละ 75

จากการใช้แบบบันทึกการสังเกต ทำให้ทราบพฤติกรรมของนักเรียนที่ครูต้องการที่จะศึกษาในแต่ละข้อชัดเจน และทำให้ครูผู้สอนนำผลที่ได้มาปรับปรุงพัฒนากิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนบรรลุตามผลการเรียนรู้ที่คาดหวังไว้

2. แบบบันทึกพูดคุยกับนักเรียน นักเรียนส่วนใหญ่สนใจสนทนาพูดคุยกับครูสามารถอธิบายถึงความเข้าใจในเนื้อหา บอกพยัญชนะที่อยู่ในมาตราตัวสะกดแม่กนได้ และยกตัวอย่างคำที่อยู่ในมาตราตัวสะกดแม่กนได้ และบอกความรู้สึกเกี่ยวกับความง่ายในการเรียน รวมถึงการพูดคุยเกี่ยวกับความสุขที่ได้ร่วมกิจกรรมการเรียนการสอน

จากการใช้แบบบันทึกพูดคุยกับนักเรียน ยังทำให้ทราบความต้องการของนักเรียนได้ง่ายกว่าการใช้แบบบันทึกประจำวัน เพราะนักเรียนสามารถพูดคุยโต้ตอบได้ทันทีในขณะที่ร่วมกิจกรรมการเรียนการสอน

3. แบบบันทึกประจำวันของนักเรียน นักเรียนส่วนใหญ่บันทึกตามลำดับดังนี้ 1. หัวข้อที่เรียน 2. พยัญชนะที่อยู่ในมาตราตัวสะกดแม่กน 3. ความรู้สึกที่มีต่อการร่วมกิจกรรมการเรียน 4. ตัวอย่างคำที่เขียนสะกดในมาตราตัวสะกดแม่กน ในส่วนข้อเสนอแนะในการปรับปรุงการเรียนการสอนของครู มีนักเรียนเสนอให้ครูเพิ่มเวลาในการเล่นเกมที่ใช้ประกอบการเรียนการสอนและหาเกมที่ทำให้เนื้อหาที่เรียนเข้าใจยากเปลี่ยนเป็นเนื้อหาที่เข้าใจง่ายต่อการเรียนรู้ของนักเรียน

4. แบบบันทึกการตรวจผลงาน ครูใช้บันทึกตรวจผลงานนักเรียนในการเรียนการเขียนสะกดคำในชั้นการเขียนสะกดคำจากภาพแล้วนำคำมาแต่งประโยค โดยประเมินการเขียนสะกดคำที่

ถูกต้องและการใช้คำในการแต่งประโยคเพื่อการสื่อสารให้ได้ความหมายถูกต้อง การตรวจผลงานทำให้ครูทราบความก้าวหน้าของนักเรียน ในเรื่องการเขียนสะกดคำและการใช้คำในมาตราตัวสะกดแม่ กน และสิ่งที่นักเรียนควรปรับปรุงแก้ไข ซึ่งครูสามารถเรียกพบนักเรียนเพื่ออธิบายแนะนำแก้ไข ปัญหาที่พบเป็นรายบุคคล เป็นการพัฒนาผลงานของนักเรียนให้ดีขึ้นในการเรียนครั้งต่อไป โดยแบบบันทึกการตรวจผลงานยังสามารถประเมินลักษณะต่าง ๆ ของนักเรียนในด้านนิสัยการทำงาน ความมุ่งมั่นในความสำเร็จของผลงาน

ชั่วโมงที่ 17 - 24 (การเขียนสะกดคำไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดมาตราแม่กด)

การจัดการเรียนรู้ที่ใช้การวัดประเมินควบคู่กับการฝึกทักษะการเขียน เพื่อพัฒนาการเขียนสะกดคำของนักเรียนตามมาตราตัวสะกดแม่กด

1. แบบบันทึกการสังเกต ใช้บันทึกพฤติกรรมของนักเรียนขณะที่ร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนซึ่งสังเกตพบพฤติกรรมของนักเรียนสรุปผลดังนี้ การร่วมกิจกรรมการเรียนด้วยความตั้งใจ สังเกตเห็นค่อนข้างบ่อยคิดเป็นร้อยละ 75 การอธิบายโต้ตอบคำถามขณะร่วมกิจกรรมสังเกตเห็นค่อนข้างบ่อยคิดเป็นร้อยละ 75 การค้นพบและสร้างความรู้ด้วยตนเองของนักเรียนสังเกตเห็นค่อนข้างบ่อยคิดเป็นร้อยละ 75 นักเรียนมีวินัยและรับผิดชอบในการเรียนสังเกตเห็นค่อนข้างบ่อยคิดเป็นร้อยละ 75 นักเรียนมีความรับผิดชอบต่อการทำงานกลุ่มสังเกตเห็นค่อนข้างบ่อยคิดเป็นร้อยละ 75 นักเรียนสร้างผลงานจากการปฏิบัติด้วยความตั้งใจสังเกตเห็นเป็นประจำเสมอสูงกว่าร้อยละ 75 นักเรียนสร้างผลงานจากการปฏิบัติกิจกรรมอย่างมีความสุขสังเกตเห็นค่อนข้างบ่อยคิดเป็นร้อยละ 75 นักเรียนแก้ไขและฝึกฝนงานที่รับมอบหมายสังเกตเห็นค่อนข้างบ่อยคิดเป็นร้อยละ 75 นักเรียนสรุปเนื้อหาและแสดงความคิดเห็นได้สังเกตเห็นค่อนข้างบ่อยคิดเป็นร้อยละ 75

จากการใช้แบบบันทึกการสังเกตทำให้ทราบพฤติกรรมของนักเรียนที่ครูต้องการที่จะศึกษาในแต่ละข้อชัดเจนและทำให้ครูผู้สอนนำผลที่ได้มาปรับปรุงพัฒนากิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนบรรลุตามผลการเรียนรู้ที่คาดหวังไว้

2. แบบบันทึกพูดคุยกับนักเรียน นักเรียนส่วนใหญ่สนทนาพูดคุยโดยอธิบายถึงความเข้าใจในเนื้อหา มีนักเรียนบางส่วนพูดคุยถึงความยากของการเขียนสะกดคำในมาตราตัวสะกดแม่กด เพราะมีพยัญชนะที่ใช้เป็นตัวสะกดมากกว่าทุกมาตราทำให้นักเรียนมีความกังวลในการเขียนสะกดคำ นักเรียนพูดคุยถึงความต้องการพิเศษที่ต้องการให้ครูสอนซ่อมเสริมเกี่ยวกับการเขียนสะกดคำในมาตราตัวสะกดแม่กด

จากการใช้แบบบันทึกพูดคุยกับนักเรียน ยังทำให้ทราบความต้องการของนักเรียนได้ง่ายกว่าการใช้แบบบันทึกประจำวัน เพราะนักเรียนสามารถพูดคุยโต้ตอบได้ทันทีในขณะที่ยังร่วมกิจกรรมการเรียนการสอน

3. แบบบันทึกประจำวันของนักเรียน นักเรียนส่วนใหญ่บันทึกตามลำดับดังนี้ 1.หัวข้อที่เรียน 2.พยานะที่อยู่ในมาตราตัวสะกดแม่กต 3. ความรู้สึกที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน 4. ตัวอย่างของคำที่เขียนสะกดคำในมาตราตัวสะกดแม่กต 5. ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงการเรียนรู้ของครู มีนักเรียนบางส่วนเสนอให้จัดกิจกรรมรูปแบบที่เรียนทั้ง 24 ชั่วโมงนี้กับเนื้อหาอื่น ๆ บ้าง

4. แบบบันทึกการตรวจผลงาน ครูใช้บันทึกตรวจผลงานนักเรียนในการเรียนการเขียนสะกดคำในชั้นการเขียนสะกดคำจากภาพแล้วนำคำมาแต่งประโยค โดยประเมินการเขียนสะกดคำที่ถูกต้องและการใช้คำในการแต่งประโยคเพื่อการสื่อสารได้ความหมายถูกต้อง จากการตรวจผลงานทำให้ครูทราบความก้าวหน้าของนักเรียนในเรื่องการเขียนสะกดคำและการใช้คำ โดยครูได้เขียนแสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพื่อการพัฒนาผลงานของนักเรียนให้ดีขึ้นในการเรียนครั้งต่อไป โดยแบบบันทึกการตรวจผลงานยังสามารถประเมินลักษณะต่าง ๆ ของนักเรียนในด้านนิสัยการทำงาน ความมุ่งมั่นในความสำเร็จของผลงาน

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยในครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายสำคัญ เพื่อศึกษาว่าการวัดประเมินควบคู่การฝึกทักษะการเขียนส่งผลต่อการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หรือไม่อย่างไร โดยมีจุดมุ่งหมายเฉพาะดังนี้ 1. เพื่อศึกษาขั้นพัฒนาการการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตรฐานตัวสะกดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่เป็นผลมาจากการวัดประเมินควบคู่การฝึกทักษะการเขียน 2. เพื่อศึกษาการเปลี่ยนแปลงขั้นพัฒนาการการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตรฐานตัวสะกดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่เป็นผลมาจากการวัดประเมินควบคู่การฝึกทักษะการเขียน

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 2 ห้องเรียน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2550 โรงเรียนวัดทัศนารุณสุนทริการาม เขตราชเทวี สังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 70 คน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2550 โรงเรียนวัดทัศนารุณสุนทริการาม เขตราชเทวี สังกัดกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) โดยการจับฉลากได้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/1 จำนวน 34 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ 1. แผนการจัดการเรียนรู้การเขียนสะกดคำในมาตรฐานตัวสะกดแม่บทที่สะกดไม่ตรงตามมาตรฐาน โดยการใช้การวัดประเมินควบคู่กิจกรรมฝึกทักษะการเขียน 2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ 2.1 แบบบันทึกการสังเกต เป็นแบบบันทึกที่ผู้วิจัยใช้ในการสังเกตพฤติกรรมการแสดงออกของ นักเรียนต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของครู ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยผ่านการพิจารณาจากคณะกรรมการควบคุมปริญญาโทและผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน ตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมของแบบผลปรากฏว่ามี 6 ท่าน เห็นว่าเหมาะสม 2.2 แบบบันทึกผลการตรวจงาน เป็นแบบบันทึกที่ผู้วิจัยใช้ในการบันทึกตรวจงานที่มอบหมายของนักเรียนแต่ละคน โดยแบ่งเป็น 2 ด้าน คือ ความถูกต้อง และการใช้คำ ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยผ่านการพิจารณาจากคณะกรรมการควบคุมปริญญาโทและผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน ตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมของแบบผลปรากฏว่ามี 6 ท่าน เห็นว่าเหมาะสม 2.3 แบบบันทึกผลการพูดคุยกับนักเรียน เป็นแบบบันทึกที่ผู้วิจัยใช้ในการบันทึกการพูดคุยกับนักเรียนที่มีหัวข้อในการพูดคุยอย่างชัดเจน ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยผ่านการพิจารณาจากคณะกรรมการควบคุมปริญญาโทและผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน ตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมของแบบผลปรากฏว่ามี 6 ท่าน เห็นว่าเหมาะสม 2.4 แบบบันทึกประจำวันของนักเรียน เป็นแบบบันทึกที่ให้นักเรียนบันทึกสิ่งที่นักเรียนได้เรียนในช่วงเวลา ความเข้าใจในเนื้อหาที่เรียนและการแสดงความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดย

ผ่านการพิจารณาจากคณะกรรมการควบคุมปริญญาโทและปริญญาตรี 5 ท่าน ตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมของแบบผลปรากฏว่ามี 6 ท่าน เห็นว่าเหมาะสม 2.5 แบบบันทึกผลการอ่านบันทึกประจำวัน เป็นแบบบันทึกที่ผู้วิจัยใช้ในการบันทึกผลการอ่านบันทึกประจำวันของนักเรียนแต่ละคน ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยผ่านการพิจารณาจากคณะกรรมการควบคุมปริญญาโทและปริญญาตรี 5 ท่าน ตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมของแบบผลปรากฏว่ามี 6 ท่าน เห็นว่าเหมาะสม 2.6 กฎเกณฑ์การให้คะแนนพัฒนาการการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตรฐานตัวสะกด โดยวัดความสามารถด้านการเขียนที่ไม่ตรงตามมาตรฐานตัวสะกดมาตรฐานแม่กับ มาตรฐานแม่กน มาตรฐานแม่กดที่มีการเปลี่ยนแปลงแตกต่างจากเดิม และอยู่ในขั้นใดขั้นหนึ่งของความสามารถด้านการเขียนที่แบ่งเป็น 4 ระดับ ซึ่งแบ่งเกณฑ์การให้คะแนนเป็น 3 ระดับ และหาค่าความเชื่อมั่นกับนักเรียน 30 คน ได้ค่าความเชื่อมั่น 0.97

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง 1 กลุ่ม ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2550 เป็นเวลา 24 ชั่วโมง โดยมีขั้นตอนในการดำเนินการทดลอง ดังนี้

1. ขออนุญาตทดลองใช้การวัดประเมินความรู้การเขียนการสอน โดยใช้กิจกรรมฝึกทักษะการเขียน โดยขอความอนุเคราะห์ผู้อำนวยการโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง เป็นเวลา 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 6 ชั่วโมง เป็นเวลา 24 ชั่วโมง

2. ทำการชี้แจงรายละเอียดในการจัดการเรียนรู้ และดำเนินการทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง โดยการใช้การวัดประเมินความรู้กิจกรรมฝึกทักษะการเขียนในการจัดการเรียนการสอน เป็นเวลา 24 ชั่วโมง

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสรุปผลได้ดังนี้

1. ขั้นพัฒนาการการเขียนสะกดคำไม่ตรงตามมาตรฐานตัวสะกดมาตรฐานแม่กับ มาตรฐานแม่กน มาตรฐานแม่กดในแต่ละขั้นพัฒนาการในระยะเวลาของการทดลอง

ชั่วโมงที่ 1 และ 2 นักเรียนมีพัฒนาการการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงมาตรฐานตัวสะกดมาตรฐานแม่กับ มาตรฐานแม่กนอยู่ในขั้นที่ 1 (การเขียนสะกดคำจากภาพ) และขั้นที่ 2 (การเขียนสะกดคำโดยการเขียนประสมคำ) และนักเรียนมีพัฒนาการการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงมาตรฐานตัวสะกดมาตรฐานแม่กดอยู่ในขั้นที่ 1(การเขียนสะกดคำจากภาพ)

ชั่วโมงที่ 3 และ 4 นักเรียนมีพัฒนาการการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงมาตรฐานตัวสะกดมาตรฐานแม่กับ มาตรฐานแม่กนและมาตรฐานแม่กดอยู่ในขั้นที่ 1 (การเขียนสะกดคำจากภาพ) และขั้นที่ 2 (การเขียนสะกดคำโดยการเขียนประสมคำ)

ชั่วโมงที่ 5 และ 6 นักเรียนมีพัฒนาการการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงมาตรฐานตัวสะกดมาตรฐานแม่กับ อยู่ในขั้นที่ 1 (การเขียนสะกดคำจากภาพ) และขั้นที่ 2 (การเขียนสะกดคำโดยการเขียนประสมคำ)

นักเรียนมีพัฒนาการการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงมาตราตัวสะกดมาตราแม่กนและมาตราแม่กดอยู่ในชั้นที่
สูงขึ้นไปชั้นที่ 3 (การเขียนสะกดคำจากคำอ่าน)

ชั่วโมงที่ 7 และ 8 นักเรียนมีพัฒนาการการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงมาตราตัวสะกดมาตราแม่กบ
มาตราแม่กน มาตราแม่กดอยู่ในขั้นสูง ขั้นที่ 4 (การเขียนสะกดคำจากภาพแล้วนำมาแต่งประโยค)

2. การเปลี่ยนแปลงขั้นพัฒนาการการเขียนสะกดคำไม่ตรงตามมาตรฐานตัวสะกด

2.1 การเปลี่ยนแปลงขั้นพัฒนาการการเขียนสะกดคำไม่ตรงตามมาตรฐานตัวสะกดมาตรฐานแม่กบ

พัฒนาการขั้นที่ 1 มีการเปลี่ยนแปลงอย่างชัดเจนในช่วงที่ (1-2) - ช่วงที่ (3-4)

พัฒนาการขั้นที่ 2 มีการเปลี่ยนแปลงอย่างชัดเจนในช่วงที่ (1-2) - ช่วงที่ (3-4)

และชั่วโมงที่ (3-4) - ชั่วโมงที่ (5-6)

พัฒนาการขั้นที่ 3 มีการเปลี่ยนแปลงอย่างชัดเจนในช่วงที่ (3-4) - ช่วงที่ (5-6)

และชั่วโมงที่ (5-6) - ชั่วโมงที่ (7-8)

พัฒนาการขั้นที่ 4 มีการเปลี่ยนแปลงอย่างชัดเจนในช่วงที่ (5-6) - ช่วงที่ (7-8)

2.2 การเปลี่ยนแปลงขั้นพัฒนาการการเขียนสะกดคำไม่ตรงตามมาตรฐานตัวสะกดมาตรฐานแม่กน

พัฒนาการขั้นที่ 1 มีการเปลี่ยนแปลงอย่างชัดเจนในช่วงที่ (1-2) - ช่วงที่ (3-4)

และชั่วโมงที่ (5-6) - ชั่วโมงที่ (7-8)

พัฒนาการขั้นที่ 2 มีการเปลี่ยนแปลงอย่างชัดเจนในช่วงที่ (1-2) - ช่วงที่ (3-4)

และชั่วโมงที่ (3-4) - ชั่วโมงที่ (5-6)

พัฒนาการขั้นที่ 3 มีการเปลี่ยนแปลงอย่างชัดเจนในช่วงเวลาที่ (1-2) - ช่วงเวลาที่ (3-4) ,
ช่วงเวลาที่ (3-4) - ช่วงเวลาที่ (5-6) และช่วงเวลาที่ (5-6) - ช่วงเวลาที่ (7-8)

พัฒนาการขั้นที่ 4 มีการเปลี่ยนแปลงอย่างชัดเจนในช่วงโม่งที่ (5-6) - ช่วงโม่งที่ (7-8)

2.3 การเปลี่ยนแปลงขั้นพัฒนาการการเขียนสะกดคำไม่ตรงตามมาตรฐานตัวสะกดมาตรฐานแม่กด

พัฒนาการขั้นที่ 1 มีการเปลี่ยนแปลงอย่างชัดเจนในช่วงที่ (1-2) - ช่วงที่ (3-4)

และชั่วโมงที่ (3-4) - ชั่วโมงที่ (5-6)

พัฒนาการขั้นที่ 2 มีการเปลี่ยนแปลงอย่างชัดเจนในช่วงที่ (1-2) - ช่วงที่ (3-4)

และชั่วโมงที่ (5-6) - ชั่วโมงที่ (7-8)

พัฒนาการขั้นที่ 3 มีการเปลี่ยนแปลงอย่างชัดเจนในช่วงที่ (3-4) - ช่วงที่ (5-6)

และชั่วโมงที่ (5-6) - ชั่วโมงที่ (7-8)

พัฒนาการขั้นที่ 4 มีการเปลี่ยนแปลงอย่างชัดเจนในช่วงโมที่ (5-6) - ช่วงโมที่ (7-8)

อภิปรายผล

การวิจัยในครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายสำคัญเพื่อศึกษาว่าการวัดประเมินควบคู่การฝึกทักษะการเขียนส่งผลต่อการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามตราตัวสะกด อภิปรายผลการทดลองได้ดังนี้

1. การศึกษาผลการวัดประเมินควบคู่การฝึกทักษะการเขียนส่งผลต่อการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ที่ใช้การวัดประเมินควบคู่การฝึกทักษะการเขียน สิ่งที่พบจากการใช้แบบสังเกตคือนักเรียนร้อยละ 75 นักเรียนร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยความตั้งใจมีการอภิปรายโต้ตอบระหว่างครูกับนักเรียน นักเรียนค้นพบและสร้างความรู้ด้วยตนเอง นักเรียนมีวินัยและรับผิดชอบในการเรียนและการทำงานกลุ่ม นักเรียนสร้างผลงานจากการปฏิบัติกิจกรรมด้วยความตั้งใจและปฏิบัติกิจกรรมอย่างมีความสุข นักเรียนแก้ไขผลงานที่ได้รับมอบหมาย และนักเรียนสามารถสรุปเนื้อหาพร้อมแสดงความคิดเห็นในเนื้อหาที่เรียน ข้อสังเกตดังกล่าวอาจเป็นเพราะนักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน ทำให้ผู้เรียนไม่เครียดกับการเรียนมากเกินไป และนักเรียนยังสามารถพูดคุยกับครูผู้สอนได้โดยเน้นหัวข้อในการพูดคุยให้ตรงประเด็นกับเนื้อหาที่เรียน นอกจากนี้บันทึกการพูดคุยยังสามารถทราบความต้องการของนักเรียนได้ง่ายกว่าการใช้แบบบันทึกประจำวัน เพราะนักเรียนสามารถพูดคุยโต้ตอบได้ทันทีในขณะที่ร่วมกิจกรรมการเรียนการสอน ส่วนแบบบันทึกประจำวันนักเรียนสามารถบันทึกได้แต่ยังไม่ตรงประเด็นในการบันทึก ซึ่งในช่วงแรกครูต้องคอยให้คำแนะนำในการเขียนบันทึกในสิ่งที่เรียน เพราะนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ไม่เคยเขียนบันทึกทำให้นักเรียนเกิดความกลัวที่จะเขียนแสดงความคิดเห็นลงในแบบบันทึกประจำวัน และการเขียนบันทึกของนักเรียนจะเป็นประโยคสั้น ๆ ไม่มีการเขียนขยายข้อความ เพราะนักเรียนในระดับนี้ยังมีความสามารถในการใช้ภาษาสื่อสารน้อย ผลการตรวจผลงานจากการเขียนนักเรียนเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามตราตัวสะกดและใช้คำที่เขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามตราตัวสะกดได้ถูกต้อง และนักเรียนตั้งใจในการสร้างผลงานของตนเอง และเมื่อครูสนทนาพูดคุยกับนักเรียนอย่างเป็นกันเองโดยการสร้างบรรยากาศเพื่อไม่ให้นักเรียนเกิดความเครียดจากการทำงาน มีการกล่าวคำแนะนำ และกล่าวคำชมเชยเมื่อนักเรียนปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมาย ซึ่งการพูดคุยจากแบบบันทึกการพูดคุยกับนักเรียนทำให้ครูทราบความต้องการของนักเรียนได้อย่างรวดเร็ว และครูสามารถพูดคุยตอบได้ กล่าวคำชมเชยและให้กำลังใจกับนักเรียนได้ทันที ซึ่งการพูดคุยระหว่างครูกับนักเรียนทำให้สร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ให้นักเรียนพยายามในการเรียนการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามตราตัวสะกดมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับบุญเชิด ภิญโญนนท์พงษ์ (2544: 33-36) ที่ว่าการประเมินควบคู่ไปกับการเรียนการสอนทำให้ครูช่วยผู้เรียนให้ได้เรียนรู้ส่วนประกอบสำคัญของการเขียนที่ดีจนเกิดความเข้าใจและมองเห็นข้อบกพร่องในการเขียน ซึ่งผู้เรียนมีหน้าที่รับผิดชอบปรับปรุงให้ดีขึ้น และติดตามการปรับปรุงด้วยตนเอง และ

สารสนเทศของการประเมินเป็นแรงกระตุ้นที่จำเป็นก่อให้เกิดพลังสำคัญในระบบการเรียนรู้ของผู้เรียน เพราะผู้เรียนมีความสำเร็จแล้วแล้วผู้เรียนจะสร้างความหวังจากความสำเร็จ และคาดหวังความสำเร็จให้สูงขึ้นต่อไป หลักฐานของผู้เรียนดังกล่าวได้รับจากครูที่ทำการประเมินควบคู่กับการเรียนการสอนอย่างต่อเนื่อง

2. การศึกษาขั้นพัฒนาการการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด ซึ่งพัฒนาการด้านการเขียนแบ่งออกเป็น 4 ขั้น คือ ขั้นที่ 1 (การเขียนสะกดคำจากภาพ) ขั้นที่ 2 (การเขียนสะกดคำโดยการเขียนประสมคำ) ขั้นที่ 3 (การเขียนสะกดคำจากคำอ่าน) และขั้นที่ 4 (การเขียนสะกดคำจากภาพแล้วนำมาแต่งประโยค) พบว่าขั้นพัฒนาการการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงมาตราตัวสะกดมาตราแม่กบ มาตราแม่กน มาตราแม่กง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 อภิปรายผลได้ดังนี้

ชั่วโมงที่ 1-2 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีพัฒนาการการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงมาตราตัวสะกดมาตราแม่กบอยู่ในขั้นที่ 1 (การเขียนสะกดคำจากภาพ) คิดเป็นร้อยละ 41 และขั้นที่ 2 (การเขียนสะกดคำโดยการเขียนประสมคำ) คิดเป็นร้อยละ 73.53 และนักเรียนมีพัฒนาการการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงมาตราตัวสะกดมาตราแม่กนอยู่ในขั้นที่ 1 (การเขียนสะกดคำจากภาพ) คิดเป็นร้อยละ 32.53 และขั้นที่ 2 (การเขียนสะกดคำโดยการเขียนประสมคำ) คิดเป็นร้อยละ 70.59 ส่วนนักเรียนมีพัฒนาการการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงมาตราตัวสะกดมาตราแม่กดอยู่ในขั้นที่ 1 (การเขียนสะกดคำจากภาพ) คิดเป็นร้อยละ 44.12

ชั่วโมงที่ 3-4 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีพัฒนาการการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงมาตราตัวสะกดมาตราแม่กบอยู่ในขั้นที่ 1 (การเขียนสะกดคำจากภาพ) คิดเป็นร้อยละ 26 ขั้นที่ 2 (การเขียนสะกดคำโดยการเขียนประสมคำ) คิดเป็นร้อยละ 35.29 และขั้นที่ 3 (การเขียนสะกดคำจากคำอ่าน) คิดเป็นร้อยละ 38.24 และนักเรียนมีพัฒนาการการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงมาตราตัวสะกดมาตราแม่กนอยู่ในขั้นที่ 1 (การเขียนสะกดคำจากภาพ) คิดเป็นร้อยละ 23.53 และขั้นที่ 2 (การเขียนสะกดคำโดยการเขียนประสมคำ) คิดเป็นร้อยละ 44.12 ส่วนนักเรียนมีพัฒนาการการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงมาตราตัวสะกดมาตราแม่กดอยู่ในขั้นที่ 1 (การเขียนสะกดคำจากภาพ) คิดเป็นร้อยละ 26.47 และขั้นที่ 2 (การเขียนสะกดคำโดยการเขียนประสมคำ) คิดเป็นร้อยละ 55.88

ชั่วโมงที่ 5 และ 6 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีพัฒนาการการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงมาตราตัวสะกดมาตราแม่กบอยู่ในขั้นที่ 1 (การเขียนสะกดคำจากภาพ) คิดเป็นร้อยละ 18 ขั้นที่ 2 (การเขียนสะกดคำโดยการเขียนประสมคำ) คิดเป็นร้อยละ 20.59 และนักเรียนมีพัฒนาการการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงมาตราตัวสะกดมาตราแม่กนและมาตราแม่กดอยู่ในขั้นที่ 3 (การเขียนสะกดคำจากคำอ่าน) คิดเป็นร้อยละ 55.88

ชั่วโมงที่ 7 และ 8 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีพัฒนาการการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงมาตราตัวสะกดมาตราแม่กบ มาตราแมกน และมาตราแมกดอยู่ในชั้นที่ 4 (การเขียนสะกดคำจากภาพแล้วนำมาแต่งประโยค) คิดเป็นร้อยละ 55.88 , 79.59 , 73.53 ตามลำดับ

ผลการศึกษา พบว่า ขั้นพัฒนาการการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงมาตราตัวสะกดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ส่วนใหญ่อยู่ในชั้นที่ 1 การเขียนสะกดคำจากภาพ และชั้นที่ 2 การเขียนสะกดคำโดยการเขียนประสมคำ และในชั่วโมงสุดท้าย คือชั่วโมงที่ 7-8 ของการเรียนรู้ในแต่ละมาตราตัวสะกด นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีพัฒนาการการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงมาตราตัวสะกดอยู่ในชั้นที่สูงขึ้นชั้นที่ 4 การเขียนสะกดคำจากภาพแล้วนำมาแต่งประโยค ทั้งนี้เพราะกิจกรรมการเรียนการสอนส่วนใหญ่ของแบบฝึกทักษะการเขียนมีแบบฝึกที่เน้นการสื่อความหมายโดยใช้ภาพประกอบ ทำให้นักเรียนเกิดทักษะการเขียนจากภาพ แต่ทักษะการเขียนสะกดคำโดยใช้พยัญชนะตัวอื่น ๆ ที่อยู่ในแต่ละมาตราตัวสะกดนักเรียนยังขาดความเข้าใจและการนำไปใช้ จึงทำให้พัฒนาการการเขียนชั้นที่ 3 การเขียนสะกดคำจากคำอ่าน มีพัฒนาการการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงมาตราตัวสะกดน้อยกว่าเกณฑ์ที่กำหนด โดยเฉพาะการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามตัวสะกดมาตราแมกด เพราะในมาตราแมกดมีพยัญชนะที่ออกเสียงเหมือน ด อยู่มากกว่ามาตราอื่น ๆ จึงทำให้นักเรียนเกิดทักษะการเขียนสะกดคำในมาตรานี้ น้อยกว่ามาตราอื่น ๆ ดังนั้นการทำแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงมาตราตัวสะกดเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงมาตราตัวสะกดควรเริ่มจาก การเรียนรู้เกี่ยวกับพยัญชนะที่อยู่ในแต่ละมาตราตัวสะกด ซึ่งเป็นกิจกรรมพื้นฐานการเรียนรู้พยัญชนะตัวอื่น ๆ ที่อยู่ในแต่ละมาตราตัวสะกด และในการเรียนนักเรียนควรแยกการอ่านออกเสียงและการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดให้เข้าใจอย่างชัดเจนซึ่งจากที่กล่าวมาถือเป็นอุปสรรคต่อความสามารถด้านการเขียนสะกดคำตามมาตรตัวสะกด ซึ่งสอดคล้องกับคิง (King. 1965 : 15) กล่าวว่า ควรตรวจสอบคำที่จะให้นักเรียนเขียนอย่างระมัดระวัง เช่น คำที่มีอุปสรรค และคำที่มีปัจจัยแล้วบันทึกไว้ที่ละคำ ซึ่งจะถือเป็นพื้นฐานของการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดให้เขียนได้ถูกเป็นอย่างดี

3. การศึกษาจะเน้นการเปลี่ยนแปลงขั้นความสามารถด้านการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดในระหว่างช่วงรายชั่วโมงของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้การวัดประเมินควบคู่การฝึกทักษะการเขียน อภิปรายผลดังนี้

การศึกษาจะเน้นการเปลี่ยนแปลงขั้นความสามารถด้านการเขียนสะกดคำไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดมาตราแม่กบ แมกน แมกดในช่วงรายชั่วโมงของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้การวัดประเมินควบคู่การฝึกทักษะการเขียน มีการเปลี่ยนแปลงขั้นความสามารถด้านการเขียนสูงขึ้นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ .05 ใช้ระยะเวลาแตกต่างกัน ตั้งแต่ชั่วโมงที่ (1-2) ถึง ชั่วโมงที่ (7-8) คือ

พัฒนาการการเขียนขั้นที่ 1 มาตราแม่กบมีการเปลี่ยนแปลงอย่างชัดเจนในชั่วโมงที่ 1-2 - ชั่วโมงที่ 3-4 มาตราแม่กนมีการเปลี่ยนแปลงอย่างชัดเจนในชั่วโมงที่ 1-2 - ชั่วโมงที่ 3-4 และชั่วโมงที่ 5-6 - ชั่วโมงที่ 7-8 มาตราแม่กดมีการเปลี่ยนแปลงอย่างชัดเจนในชั่วโมงที่ 1-2 - ชั่วโมงที่ 3-4 และ ชั่วโมงที่ 3-4 - ชั่วโมงที่ 5-6

พัฒนาการการเขียนขั้นที่ 2 มาตราแม่กบและมาตราแม่กนมีการเปลี่ยนแปลงอย่างชัดเจนใน ชั่วโมงที่ 1-2 - ชั่วโมงที่ 3-4 และชั่วโมงที่ 3-4 - ชั่วโมงที่ 5-6 มาตราแม่กดมีการเปลี่ยนแปลงอย่าง ชัดเจนในชั่วโมงที่ 1-2 - ชั่วโมงที่ 3-4 และชั่วโมงที่ 5-6 - ชั่วโมงที่ 7-8

พัฒนาการการเขียนขั้นที่ 3 มาตราแม่กบและมาตราแม่กดมีการเปลี่ยนแปลงอย่างชัดเจนใน ชั่วโมงที่ 3-4 - ชั่วโมงที่ 5-6 และชั่วโมงที่ 5-6 - ชั่วโมงที่ 7-8 มาตราแม่กนมีการเปลี่ยนแปลงอย่างชัดเจน ในชั่วโมงที่ 1-2 - ชั่วโมงที่ 3-4 - ชั่วโมงที่ 3-4 - ชั่วโมงที่ 5-6 และชั่วโมงที่ 5-6 - ชั่วโมงที่ 7-8 มาตราแม่กด

พัฒนาการการเขียนขั้นที่ 4 มาตราแม่กบ แม่กน แม่กดมีการเปลี่ยนแปลงอย่างชัดเจนใน ชั่วโมงที่ 5-6 - ชั่วโมงที่ 7-8

ผลจากการศึกษาเปรียบเทียบในระหว่างช่วงรายชั่วโมงที่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ได้ ได้รับความรู้จากการเรียนการสอนโดยใช้การวัดประเมินควบคู่การฝึกทักษะการเขียน มีการ เปลี่ยนแปลงขึ้นความสามารถด้านการเขียนสูงขึ้น เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยในระหว่างชั่วโมง ที่ (1-2) ถึง ชั่วโมงที่ (7-8) ขึ้นพัฒนาการการเขียนแต่ละชั่วโมงสูงขึ้น สังเกตว่าการจัดกิจกรรม การเรียนการสอนที่มีลักษณะแตกต่างกันเป็นผล ให้พัฒนาการการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามตรา ตัวสะกดในแต่ละชั่วโมงแตกต่างกันพบว่าขึ้นพัฒนาการการเขียนที่ 3, 4 มีการเปลี่ยนแปลงในช่วง รายชั่วโมงที่ (5-6) - ชั่วโมง (7-8) ทั้งนี้เพราะช่วงรายชั่วโมงที่ (1-2) นักเรียนยังไม่คุ้นเคยกับ การวัดประเมินควบคู่การฝึกทักษะการเขียนและนักเรียนยังไม่เข้าใจในขั้นตอนและวิธีการที่นำมาใช้ เมื่อนักเรียนได้ทดลองใช้ไประยะหนึ่งแล้ว พบว่านักเรียนมีพัฒนาการการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรง ตามมาตราตัวสะกดเพิ่มมากขึ้นจากชั่วโมงแรกที่เริ่มเรียน

ดังนั้นการที่พัฒนาการการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดเปลี่ยนแปลง ขึ้นมีผลมาจากการวัดประเมินควบคู่การฝึกทักษะการเขียน หากแต่ยังต้องเพิ่มเติมในส่วนของสื่อ อุปกรณ์ที่เป็นตัวพยัญชนะต่าง ๆ และการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนควรจัดให้นักเรียนจะ ได้รับประสบการณ์ ด้านการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดให้หลากหลาย และใน ลักษณะที่แตกต่างกัน เพื่อให้ให้นักเรียนเกิดความเข้าใจ และสามารถสร้างองค์ความรู้เกี่ยวกับการ เขียนสะกดคำในมาตราตัวสะกดต่าง ๆ ได้ด้วยตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับ วรณี โสมประยูร (2537 : 148) กล่าวว่า สิ่งแวดล้อมการเขียนเป็นทักษะที่ต้องอาศัยการพูด ฟัง อ่านมาก่อน ดังนั้นการเขียนจึงต้องอาศัยประสบการณ์พื้นฐานอื่น ๆ ร่วมกันในหลายด้าน ดังนั้นการใช้การวัด

ประเมินควบคู่การฝึกทักษะการเขียน เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ก็เป็นส่วนหนึ่งที่สามารถช่วยกระตุ้นพัฒนาการการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดได้อย่างดี

ข้อเสนอแนะ

ผลการวิจัยการใช้การวัดประเมินควบคู่การฝึกทักษะการเขียนส่งผลต่อการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ครั้งนี้สามารถสรุปเป็นข้อเสนอแนะในการนำไปใช้และการวิจัยต่อไปดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

ผลจากการศึกษาพบว่า การใช้การวัดประเมินควบคู่การฝึกทักษะการเขียนส่งผลต่อการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยจากการใช้แบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนทำให้ทราบพฤติกรรมของนักเรียน เพราะระบุพฤติกรรมที่จะสังเกตไว้อย่างชัดเจนแล้วสามารถนำมาช่วยในการปรับพฤติกรรมของนักเรียนและปรับปรุงการเรียนการสอนของครู และการที่นักเรียนได้มีการบันทึกประจำวันส่งผลต่อการพัฒนาการเรียนรู้อย่างเป็น การฝึกการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารฝึกคิดวิเคราะห์ สามารถนำผลการบันทึกไปใช้ในการประเมินการอ่าน คิดวิเคราะห์และเขียนสื่อความได้ ส่วนการใช้แบบบันทึกการพูดคุยกับนักเรียนทำให้รับทราบความเข้าใจ และความต้องการของนักเรียนที่ต้องการให้ครูช่วยเหลือ แก้ไขและปรับปรุงการเรียนการสอนได้อย่างรวดเร็ว ซึ่งจะทำให้เกิดการวัดประเมินได้ตรงตามผลการเรียนรู้ที่กำหนดไว้

2. ข้อเสนอแนะในการในการทำวิจัยครั้งต่อไป

จากผลการศึกษาพบว่า การใช้การวัดประเมินควบคู่การฝึกทักษะการเขียน เพื่อพัฒนาการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ทำให้นักเรียนมีทักษะการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดดีขึ้น และมีส่วนช่วยในการพัฒนาด้านการเขียน การอ่าน การคิดวิเคราะห์และการใช้ภาษาในการเขียนเพื่อการสื่อสารที่ถูกต้อง จึงควรมีการศึกษาในประเด็นต่อไปนี้

2.1 ศึกษาการใช้การวัดประเมินควบคู่การฝึกทักษะการเขียน เพื่อพัฒนาเพื่อนำไปปรับใช้กับเนื้อหาอื่น ๆ ให้เหมาะสมกับศักยภาพของผู้เรียน

2.2 ควรมีการศึกษารูปแบบการใช้การวัดประเมินควบคู่การเรียนการสอน ให้มีความหลากหลายและตรงตามกิจกรรมการเรียนการสอนในกลุ่มสาระอื่น ๆ เพื่อพัฒนาความสามารถของผู้เรียนให้เต็มศักยภาพของแต่ละบุคคล

2.3 ควรมีการศึกษาการเลือกใช้รูปแบบการใช้การวัดประเมินควบคู่การเรียนการสอน
ให้มีความเหมาะสมกับอายุและระดับการศึกษาของผู้เรียน เพื่อพัฒนาความสามารถของผู้เรียนให้
เต็มศักยภาพ

บรรณานุกรม

- กมลรัตน์ หล้าสูงวงศ์. (2529). การศึกษานุคคละรายกรณี. กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือมหาวิทยาลัย-ศรีนครินทรวิโรฒ.
- กรมวิชาการกระทรวงศึกษาธิการ. (2544ก). คู่มือการจัดการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภา.
- (2544ข). หนังสือเรียน ชุด ภาษาเพื่อชีวิต ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2, หนังสือเรียนภาษา-พาที. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2520). หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ส่วนท้องถิ่น.
- (2521). หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์การศาสนา.
- (2531). สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, คู่มือแนวพัฒนาการเรียนการสอนกลุ่มทักษะภาษาไทย. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- (2532). หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521(ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์การศาสนา.
- (2544). คู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์การศาสนา.
- กอบแก้ว วิมานจันทร์. (2542). การประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้แฟ้มสะสมงาน. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (ศึกษาศาสตร์-การสอน). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- กุลยา ตันติผลาชีวะ. (2545). รูปแบบการเรียนการสอนปฐมวัยศึกษา. กรุงเทพฯ: เอดิชั่นเพรส-โปรดักส์.
- กำชัย ทองหล่อ. (2537). หลักภาษาไทย. กรุงเทพฯ: อมรการพิมพ์.
- ชัยฤทธิ์ ศิลาเดช. (2540). การพัฒนาแฟ้มสะสมงานในการประเมินผลการเรียนภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ กศ.ด. (การทดสอบและการวัดผลทางการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ชิน โพธิ์อ่อน. (2526). การศึกษาความยากง่ายของคำ ลักษณะคำยาก และเหตุผลในการเขียนสะกดคำผิดของนักเรียนที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดอุดรธานี. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การประถมศึกษา). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อัดสำเนา.

ทรงศรี ตุ่นทอง. (2545). การพัฒนารูปแบบการประเมินผลการเรียนรู้ตามสภาพจริงของนักเรียน.

ปริญญานิพนธ์ กศ. ด. (การทดสอบและการวัดผลทางการศึกษา). กรุงเทพฯ:

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

บังอร พานทอง. (2540, เมษายน). การสอนภาษาโดยเน้นพื้นฐานประสบการณ์. วารสาร-

การศึกษาปฐมวัย. 1(2): 29 – 39.

บันลือ พุกกะวัน. (2522). อุปเทศการสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษาแนวบูรณาการทางการสอน.

กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

..... (2527). การเขียน. พิษณุโลก: หน่วยผลิตเอกสาร มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

บุญเชิด ภิญญอนันตพงษ์. (2521). การวัดและประเมินผลการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพฯ:

ภาควิชาพื้นฐานการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

..... (2524). การวัดและประเมินผลการศึกษา. ทฤษฎีและการประยุกต์. กรุงเทพฯ:

ภาควิชาพื้นฐานการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

..... (2544). รายงานการวิจัย การประเมินการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ: แนวคิดและ

วิธีการ. กรุงเทพฯ: อมรินทร์พริ้นท์ติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง.

..... (2545). การวัดและประเมินผลการเรียนรู้. กรุงเทพฯ: ภาควิชาการวัดผลและวิจัย

การศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

..... (2547). การวัดประเมินการเรียนรู้(การวัดประเมินแนวใหม่). กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

บุญปก อ่อนเฝ้า. (2526). การศึกษาความสามารถทางการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียน

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม.

(มัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. อัดสำเนา.

บุษกร แซ่มศักดิ์. (2530). การนำเสนอโครงการกิจกรรมการสอนทักษะการเขียนในการเรียนการ

สอนวิชาภาษาไทยระดับมัธยมศึกษาตอนต้น. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (มัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ:

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ประเทิน มหาขันธ์. (2519ก). การสอนเขียนไทย. กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรี-

นครินทรวิโรฒ.

..... (2519ข). หลักการสอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 20. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์

คุรุสภา ลาตพรวัว.

ประไพ แสงดา. (2544). ผลการจัดกิจกรรมเสริมการอ่านที่นักเรียนไม่รู้จักเรื่องที่มีต่อความสามารถ

ด้านการเขียนของเด็กปฐมวัย. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ:

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- ประกาศรี สีนอำไพ. (2524). *วิธีการสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา*. กรุงเทพฯ: คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ผะอบ โปษะกฤษณะ. (2521). *ลักษณะสำคัญของภาษาไทย การเขียน - การอ่าน การพูด - การฟัง*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี.
- พรรณวลัย ศิริวงศ์วัฒนา. (2542). *ผลการใช้แฟ้มสะสมงานนักเรียนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาจิตกรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น*. วิทยานิพนธ์ ค.ม.(ศิลปศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2540). *วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์*. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ไพฑูรย์ ธรรมแสง. (2519). *คำบรรยายวิชาชุดครูมัธยมศึกษาภาษาไทย สาขาวิธีสอน*. ครูสารเขต- การศึกษา 9. : 23 – 24.
- ไพศาล หวังพานิช.(2526). *การวัดผลการศึกษา*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- _____. (2546, 13 มกราคม). *การวัดและประเมินผลการเรียน เอกสารประกอบการประชุม วิชาการเรื่อง “หลักการและวิธีการประเมินตามสภาพจริง” รุ่นที่ 2*. กรุงเทพฯ: 17-29.
- มัลลิกา ภักดิ์ผ่อง. (2531) . *การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน การเขียน และทัศนคติ ต่อการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในจังหวัดนครราชสีมา ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์กับการสอนตามปกติ*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การประถมศึกษา) กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- รองรัตน์ อิศรภักดี; และเทือก กุสุมา ณ อยุธยา. (2516). *ตำราวิชาชุดครูประกาศนียบัตร วิชาการศึกษาภาษาไทย ตอน 1 วิธีสอนภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภา.
- รัชนี้ ศรีไพวรรณ. (2528). *การวิเคราะห์ปัญหาและพัฒนาการเรียนการสอนภาษาไทยระดับ ประถมศึกษาใน เอกสารการสอนชุดวิชาการสอนกลุ่มทักษะ 1(ภาษาไทย) หน่วยที่ 9 – 15*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: ห้างหุ้นส่วนจำกัด บางกอกบล็อก (แผนกการพิมพ์).
- รัญจน ประโมจันทร์. (2544). *ผลการจัดกิจกรรมเสริมการเล่านิทานประกอบภาพที่มีต่อความสามารถ ด้านการเขียนของเด็กปฐมวัย*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- รุจี สุขเสมอ. (2526). *การศึกษาระดับความยากง่ายของคำ ลักษณะคำยาก และการใช้แบบฝึก สะกดคำยากของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในอำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การประถมศึกษา). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

- ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. (2539). *เทคนิควัดผลการเรียนรู้*. กรุงเทพฯ: ชมรมเด็ก.
- วรรณา เครื่องเนียม. (2531). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ที่เรียนโดยใช้แบบฝึกและไม่ใช้แบบฝึกของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอุทัยวิทยาคมจังหวัดอุทัยธานี*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (การประถมศึกษา). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ อุดรธานี.
- วรรณิ์ โสมประยูร. (2537). *การสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- ส.วาสนา ประवालพฤกษ์.(2533 กันยายน – ธันวาคม) การพัฒนาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบการปฏิบัติ. *วารสารการวัดผลการศึกษา* 12 (35): 28 – 42 .
- ._____. (2539, เมษายน-มิถุนายน). การวัดผลจากการปฏิบัติจริง. *สารพัฒนาลัทธิสูตร*. 15(125): 46-51.
- สนิท ฉิมเล็ก. (2540). *พฤติกรรมการสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา*. พิษณุโลก.
- สมนึก นนธิจันทร์. (2540). *การเรียนการสอนและการประเมินตามสภาพจริงโดยใช้แฟ้มสะสมผลงาน*. สุรินทร์: รุ่งธนเกียรติอพอเท็ด.
- สมบุญ ภู่นวล. (2525). *การประเมินผลและการสร้างแบบทดสอบ*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: บารมีการพิมพ์.
- สมศักดิ์ ภูวิภาดารวรรณ. (2544). *การยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางและการประเมินตามสภาพจริง*. พิมพ์ครั้งที่ 2 เชียงใหม่: The Knowledge Center.
- สมิต สัชฌุกร. (2530). *เทคนิคการสัมภาษณ์ผู้บริหาร*. ม.ป.พ.
- สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. (2539). *การวัดและประเมินผลในชั้นเรียนกลุ่ม* *การงานพื้นฐาน ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521(ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533)*. เอกสาร กองวิชาการ ลำดับที่ 15 / 2539. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- ._____. (2540). *การวัดและประเมินในสภาพที่แท้จริงของนักเรียน*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- สิริมา ภิญญอนันตพงษ์. (2538). *แนวคิดสู่แนวปฏิบัติ : แนวการจัดประสบการณ์ปฐมวัยศึกษา*. กรุงเทพฯ: ดวงกมล.
- สุภาพ ดวงเพชร. (2533). *การเปรียบเทียบความสามารถและความคงทนในการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยการใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำกับการเขียนสะกดคำกับการใช้แบบฝึกหัดตามคู่มือครู*. ปรินญาณินพนธ์ ศศ.ม. (มัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

- สุมาลี โกศลสมบัติ. (2525, กันยายน – ธันวาคม). การศึกษาความสามารถทางการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาในกรุงเทพมหานคร. *วารสารการวิจัยทางการศึกษา*. 12(3): 54
- เสาวนีย์ เกียรติ. (2540). *คู่มือการอบรมการใช้แฟ้มสะสมงานนักเรียน*. กรุงเทพฯ: เนติกุลการพิมพ์.
- อนันต์ ศรีโสภา. (2527). *หลักการวิจัยเบื้องต้น*. กรุงเทพฯ: วัฒนาพานิช.
- อรรถัย นุตรดิษฐ์. (2540). *การสร้างแบบฝึกการเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4*. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (การประถมศึกษา). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- อรรถพรณ ภิญโญภาพ. (2529). *การศึกษามลสัมฤทธิ์ของการเขียนสะกดคำยากแบบทักษะสัมพันธ์ของชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนในแหล่งเสื่อมโทรมคลองเตย กรุงเทพมหานคร*. ปรินญาณินพนธ์ ศศ.ม. (ศึกษาศาสตร์-การสอน). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- อุทุมพร จามรมาน. (2540). *การตีค่าความสามารถที่แท้จริงของผู้เรียนเพื่อการปรับปรุงการศึกษา*. กรุงเทพฯ: ฟันนี่พับบลิชซิง.
- Andrew, H. W. (1994, September). Instructional Uses of Literacy Portfolio: Voices from The Classroom. In *Dissertation Abstract International*. 55(3) 465A.
- Brown, Dorothy.; & Bamard, Helen. (1983). *Dictation as a Learning Experience*. Wellington: English Language Institute.
- Daccanay, Fe. R. (1963). *Techniques and Procedures in Second Language Teaching*. Quezon City: Alemar Phoenix Publishing House.
- Fitzgerald, James A. (1967). *The Teaching of Spelling*. Milwaukee: Brace Publishing Company.
- Horn, Ernest. (1954). *Teaching Spelling*. National Education Association, January.
- King, Mabel H. (1965). *College Spelling*. 3 rd ed. New York : South – Western Publishing Co.
- Murray, Spicgel R.; & Larry, Stephena J. (1999). *Schaum's out line of theory and problems of Statistics*. New york: McGraw-Hill.
- Newman, J. K. (1995, April). The Portfolio: Attitudinal Changes of students in a Twelfth-Grade English Class. In *dissertation Abstract International*. 55(10): 3081A
- Tuckman, Bruce W. (1975). *Measuring Evaluation Outcomes Fundamentals of Testing*. New York: Harcourt Bruce Jovanovich , Inc.,

Wagenen, L. V.; & Hibbard, K. M. (1998, February). *Building Teacher Portfolios*.

Educational Leadership. Retrieved April 14, 2003, from [http://www.pomperaug.com/region 15/teacherport.html](http://www.pomperaug.com/region%2015/teacherport.html).

Webmaster, N. (1981). *Webmaster's Third New International Dictionary*. America: Mernaim Webmaster, Inc.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก.

คู่มือการใช้แบบบันทึกที่ใช้ในการวัดประเมินควบคู่การฝึกทักษะการเขียน
ตัวอย่างแบบบันทึกที่ใช้ในการวัดประเมินควบคู่การฝึกทักษะการเขียน

คู่มือการใช้แบบบันทึกที่ใช้ในการวัดประเมินควบคู่การฝึกทักษะการเขียน

คำชี้แจง

1. แบบบันทึกที่ใช้ในการวัดประเมินควบคู่การฝึกทักษะการเขียน ได้แก่
 - 1.1 แบบบันทึกการสังเกต
 - 1.2 แบบบันทึกการตรวจผลงาน
 - 1.3 แบบบันทึกผลการพูดคุยกับนักเรียน
 - 1.4 แบบบันทึกประจำวัน
 - 1.5 แบบบันทึกผลการอ่านบันทึกประจำวัน
2. การใช้แบบบันทึกที่ใช้ในการวัดประเมินควบคู่การฝึกทักษะการเขียน มีข้อปฏิบัติดังนี้
 - 2.1 แบบบันทึกการสังเกต ผู้วิจัยเป็นผู้สังเกตระดับพฤติกรรมของนักเรียนเป็นรายบุคคลในขณะที่ยร่วมกิจกรรมการเรียนการสอน โดยผู้วิจัยจะทำการบันทึกแบบบันทึกการสังเกต เมื่อนักเรียนแสดงพฤติกรรมในแต่ละข้อตามแบบบันทึกการสังเกตที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
 - 2.2 แบบบันทึกการตรวจผลงาน ผู้วิจัยเป็นผู้ประเมินการให้คะแนนผลงานนักเรียน โดยนำชิ้นงานของนักเรียนในแต่ละชั่วโมงมาประเมินตามกฎเกณฑ์การให้คะแนนตามแบบบันทึกการตรวจผลงานที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
 - 2.3 แบบบันทึกผลการพูดคุยกับนักเรียน ผู้วิจัยเป็นผู้ประเมินโดยทำการพูดคุยกับนักเรียนหลังจากเสร็จสิ้นกิจกรรมการเรียนการสอนในแต่ละชั่วโมง โดยพูดคุยตามประเด็นที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
 - 2.4 แบบบันทึกประจำวัน นักเรียนเป็นผู้บันทึกแบบบันทึกประจำวัน โดยทำการบันทึกหลังจากเสร็จสิ้นกิจกรรมการเรียนการสอนในแต่ละชั่วโมง โดยนักเรียนบันทึกตามประเด็นที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
 - 2.5 แบบบันทึกผลการอ่านบันทึกประจำวัน ผู้วิจัยเป็นผู้ประเมินแบบบันทึกผลการอ่านบันทึกประจำวัน โดยนำแบบบันทึกประจำวันของนักเรียนที่บันทึกในแต่ละชั่วโมงนำมาบันทึกลงในแบบบันทึกผลการอ่านบันทึกประจำวันที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ตัวอย่างแบบบันทึกที่ใช้ในการวัดประเมินคุณลักษณะการเขียน

แบบบันทึกการสังเกต

ชื่อผู้สังเกต.....สังเกตครั้งที่..... วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....
 ชื่อนักเรียน.....

คำชี้แจง ท่านสังเกตพบพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนโดยภาพรวมแล้วส่วนใหญ่ เป็นอย่างไรบ้าง
 ให้กา/ ลงในช่องระดับที่ท่านสังเกตเห็น

- เมื่อ
- 1 แทน แทบไม่เคยสังเกตเห็น (ต่ำกว่า 25 %)
 - 2 แทน สังเกตเห็นบ้างบางครั้ง (50 - 25%)
 - 3 แทน สังเกตเห็นค่อนข้างบ่อย (75 - 50 %)
 - 4 แทน สังเกตเห็นเป็นประจำเสมอ (สูงกว่า 75 %)

หัวข้อประเด็นการสังเกต		ระดับพฤติกรรม ที่สังเกต			
		1	2	3	4
1.	การร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยความตั้งใจ				
2.	การอธิบายได้ตอบคำถามขณะร่วมกิจกรรม				
3.	ค้นพบและสร้างความรู้ด้วยตนเอง				
4.	มีวินัยและรับผิดชอบในการเรียน				
5.	รับผิดชอบต่อการทำงานกลุ่ม				
6.	สร้างผลงานจากการปฏิบัติด้วยความตั้งใจ				
7.	สร้างผลงานจากการปฏิบัติกิจกรรมอย่างมีความสุข				
8.	แก้ไขและฝึกฝนงานที่ได้รับมอบหมาย				
9.	สรุปเนื้อหาและแสดงความคิดเห็นได้				

แบบบันทึกผลการอ่านบันทึกประจำวัน	
ชื่อนักเรียน.....ชั้น.....เลขที่.....	
วัน เดือน ปี	บันทึกความเห็น
.....	1 .สิ่งที่ได้จากการเรียน..... 2 .เรื่องที่ได้เรียนรู้/ความเข้าใจในเรื่องที่เรียน..... 3 .ข้อเสนอแนะจากนักเรียนในการปรับปรุงการจัดการเรียนรู้.....
.....	1 .สิ่งที่ได้จากการเรียน..... 2 .เรื่องที่ได้เรียนรู้/ความเข้าใจในเรื่องที่เรียน..... 3 .ข้อเสนอแนะจากนักเรียนในการปรับปรุงการจัดการเรียนรู้.....

ภาคผนวก ข.

คู่มือการใช้กฎเกณฑ์การให้คะแนนพัฒนาการการเขียนสะกดคำ
กฎเกณฑ์การให้คะแนนพัฒนาการการเขียนสะกดคำ
แบบฟอร์มการให้คะแนนตามกฎเกณฑ์พัฒนาการการเขียนสะกดคำ

คู่มือการใช้กฎเกณฑ์การให้คะแนนพัฒนาการการเขียนสะกดคำ

คำชี้แจง

1. ความสามารถด้านการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตรฐานตัวสะกดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ให้คะแนน 0 – 2 คะแนน แบ่งเป็น 4 ขั้น ได้แก่
 - ขั้นที่ 1 การเขียนสะกดคำจากภาพ
 - ขั้นที่ 2 การเขียนสะกดคำโดยการเขียนประสมคำ
 - ขั้นที่ 3 การเขียนสะกดคำจากคำอ่าน
 - ขั้นที่ 4 การเขียนสะกดคำจากภาพแล้วนำมาแต่งประโยค
2. กฎเกณฑ์การให้คะแนนแบบฝึกทักษะการเขียน เพื่อนำมาประเมินความสามารถด้านการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตรฐานตัวสะกดมาตราแม่กบ มาตราแม่กด มาตราแม่กง โดยการเก็บชิ้นงานของนักเรียนที่ทำในชั่วโมงที่ 2 ของเรียนในแต่ละครั้งมาประเมินให้คะแนนเป็นเวลา 24 ชั่วโมง

การให้คะแนน

ผู้วิจัยเป็นผู้ประเมินแบบฝึกทักษะการเขียนของนักเรียนโดยใช้กฎเกณฑ์การให้คะแนนพัฒนาการการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตรฐานตัวสะกดด้วยตนเอง โดยการปฏิบัติดังนี้ นำแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตรฐานตัวสะกดมาประเมินตามกฎเกณฑ์การให้คะแนนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ถ้าพบว่าชิ้นงานอยู่ในระดับใด ผู้วิจัยเขียนคะแนนลงในชิ้นงาน

ภาคผนวก ค.

ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้
การใช้การวัดประเมินควบคุมกิจกรรมฝึกทักษะการเขียน

ตัวอย่าง แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การเขียนสะกดคำในมาตราตัวสะกดแม่กบที่สะกดไม่ตรง
ตามมาตรา โดยการใช้การวัดประเมินคุณกิจกรรรมฝึกทักษะการเขียน

แผนการจัดการเรียนรู้

ครั้งที่ 1

กลุ่มสาระการเรียนรู้วิชา ภาษาไทย ชั้น ประถมศึกษาปีที่ 2

เรื่อง การเขียนสะกดคำจากภาพคำในแม่กบ คำที่สะกดด้วยตัว ป พ ฟ ภ เวลา 1 ชั่วโมง

สาระสำคัญ

การอ่านและการเขียนสะกดคำจากภาพที่มีตัวสะกดในมาตราแม่กบได้ เป็นพื้นฐานในการ
อ่านออกเสียงและการเขียนคำ

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1. นักเรียนสามารถอ่านและเขียนสะกดคำจากภาพในมาตราตัวสะกดแม่กบที่สะกดด้วย ป
พ ฟ ภ ได้ถูกต้อง

สาระการเรียนรู้

1. คำที่สะกดด้วย แม่กบ คือคำที่มีพยัญชนะ บ เป็นตัวสะกด และพยัญชนะอื่น ๆ อีกที่
เมื่อสะกดแล้วจะอ่านออกเสียงเหมือน บ สะกด ซึ่งมี 4 ตัว คือ ป พ ฟ ภ
2. การเขียนสะกดคำจากภาพที่มีตัวสะกดในมาตราแม่กบ คำที่สะกดด้วยตัว ป พ ฟ ภ

กระบวนการเรียนรู้

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. ครูและนักเรียนสนทนาทบทวนคำที่อ่านออกเสียงเหมือนมี บ สะกดที่เคยเรียนมา
2. ครูและนักเรียนร่วมกันสนทนาคำที่สะกดในแม่กบที่ไม่ตรงตามมาตรา

ขั้นสอน

1. ครูคิดแผนภูมิเพลง “ มาตราตัวสะกดแม่กบ ” ครูร้องเพลงแม่กบพร้อมปรบมือให้จังหวะ 1
ครั้ง ครูและนักเรียนร้องเพลง ร่วมกัน 1 ครั้ง พร้อมปรบมือให้จังหวะ
2. นักเรียนร้องเพลง เอง 1 ครั้ง พร้อมปรบมือให้จังหวะ
3. ครูและนักเรียนสนทนาถึงคำที่สะกดด้วย ป พ ฟ และ ภ ว่ามีความหมายและอ่าน
อย่างไรในแผนภูมิเพลง

4.นักเรียนอ่านคำที่สะกดด้วย ป พ ฟ และ ภ จากบัตรคำที่มีภาพประกอบทีละคำ โดยอ่านคำละ 2 ครั้ง แล้วให้นักเรียนอ่านพร้อมกันอีก 2 ครั้ง

5.นักเรียนอ่านบัตรคำที่มีภาพประกอบพร้อมครูอีก 1 ครั้งนักเรียนอ่านบัตรคำเอง โดยอ่านคำละ 2 ครั้ง

6. นักเรียนคัดคำที่อ่านลงสมุด ครูจะใช้**แบบบันทึกการสังเกต**เพื่อบันทึกสิ่งที่สังเกตได้ ชั่วโมงเรียน และเมื่อนักเรียนทำงานเสร็จแล้วให้นักเรียนนำผลงานส่งครู โดยครูจะใช้**แบบบันทึกผลการตรวจงาน**ของนักเรียน แล้วให้นักเรียนเขียน**แบบบันทึกประจำวันของนักเรียน** เช่น การจดบันทึกเกี่ยวกับพยัญชนะที่ออกเสียงในมาตราตัวสะกดแม่บว่ามีพยัญชนะตัวใดบ้าง รวมถึงจดบันทึกในสิ่งที่ยังไม่เข้าใจในชั่วโมงเรียน เพื่อครูจะได้้นำแบบบันทึกประจำวันของนักเรียนมาอ่านเมื่อสิ้นสุดกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อบันทึกลงใน**แบบบันทึกผลการอ่านบันทึกประจำวัน** แล้วนำมาปรับปรุงและสนับสนุนการเรียนการสอนนักเรียนเป็นรายบุคคลในชั่วโมงกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนเป็นเวลา 30 นาทีของทุกวัน

ขั้นสรุปบทเรียน

1. แบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็น 6 กลุ่ม แข่งขันกันเล่นเกม “เติมตัวให้ถูก ” ให้นักเรียนในกลุ่มช่วยกันเติม กลุ่มที่เสร็จก่อนและถูกต้องมากที่สุดเป็นกลุ่มที่ชนะ

2. ครูสนทนาพูดคุยกับนักเรียนเกี่ยวกับความเข้าใจในเนื้อหา รวมถึงความต้องการของนักเรียน และบรรยากาศขณะที่มีกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อบันทึกลงใน**แบบบันทึกผลการพูดคุยกับนักเรียน**

สื่อการเรียนรู้

1. แผนภูมิเพลง “แม่บ ”

เพลง “แม่บ ”

แม่บ แม่บ แม่บ

เราจะพานพบแม่บมากมาย

เด็กเด็กเอ๋ยจงจำเอาไว้ (ซ้ำ)

แม่บใช้หลายตัวด้วยกัน

มี ป ปลา ภ สำเภา พ พานและ ฟ พัน

สะกดแล้วก็เหมือน บ ทั้งนั้น

เช่น ภาพ บาป ลาภ จำกัน (ซ้ำ)

กราฟ อีกคำนั้นจำกันให้ดี

2. บัตรคำที่สะกดด้วย ป พ ฟ และ ภ

ฐูปเทียน เส้นกราฟ ฮิปโป ไทรศัพท ยีราฟ ทัพพี รูปภาพ เทป เคารพ
ทำบาป สุขภาพ อาชีพ สรุ๊ป อพยพ เผาศพ

3. แผ่นเกม “เติมตัวให้ถูก” จำนวน 6 แผ่น

เกมเติมตัวให้ถูก					
คำสั่ง ให้นักเรียนเติมคำในช่องว่างให้ถูกต้อง					
ฐ_____เทียน	ร_____ูปภาพ	ยีรา_____	ทำบา_____	เส้นกรา_____	
สุ_____ภาพ	เผาศ_____	ไทรศ_____ัพท	ฮิ_____โป	เคา_____ร	
สรุ_____๊ป	ท_____ัพพี	โล_____มาก	อาชี_____	เท_____ป	อ_____พยพ

การประเมินผล

- 1.1 แบบบันทึกการสังเกต
- 1.2 แบบบันทึกผลการตรวจงาน
- 1.3 แบบบันทึกผลการพูดคุยกับนักเรียน
- 1.4 แบบบันทึกประจำวันของนักเรียน
- 1.5 แบบบันทึกผลการอ่านบันทึกประจำวัน

แผนการจัดการเรียนรู้

ครั้งที่ 2

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้น ประถมศึกษาปีที่ 2

เรื่อง การเขียนสะกดคำจากภาพคำในแม่บท คำที่สะกดด้วยตัว ป พ ฟ ภ เวลา 1 ชั่วโมง

สาระสำคัญ

การอ่านและการเขียนสะกดคำจากภาพที่มีตัวสะกดในมาตราแม่บทได้ เป็นพื้นฐานในการอ่านออกเสียงและการเขียนคำได้เป็นอย่างดี

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1. นักเรียนสามารถอ่านและเขียนสะกดคำจากภาพในมาตราตัวสะกดแม่บทที่สะกดด้วย ป พ ฟ ภ ได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถบอกความหมายของคำในมาตราตัวสะกดแม่บทที่สะกดด้วย ป พ ฟ ภ ได้ถูกต้อง

สาระการเรียนรู้

1. คำที่สะกดด้วย แม่บท คือคำที่มีพยัญชนะ บ เป็นตัวสะกด และพยัญชนะอื่นๆ อีกที่เมื่อสะกดแล้วจะอ่านออกเสียงเหมือน บ สะกด ซึ่งมี 4 ตัว คือ ป พ ฟ ภ
2. การเขียนสะกดคำจากภาพที่มีตัวสะกดในมาตราแม่บท คำที่สะกดด้วยตัว ป พ ฟ ภ

กระบวนการเรียนรู้

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. ครูและนักเรียนร่วมร้องเพลง “ มาตราตัวสะกดแม่บท ” เพื่อเป็นการทบทวน
2. ครูทบทวนพยัญชนะที่อยู่ในมาตราตัวสะกดแม่บท ว่ามีพยัญชนะตัวใดบ้าง

ขั้นสอน

1. นักเรียนอ่านคำที่สะกดด้วย ป พ ฟ และ ภ จากบัตรคำที่มีภาพประกอบที่ละคำ โดยอ่านคำละ 2 ครั้งตามครู
2. นักเรียนอ่านบัตรคำที่มีภาพประกอบพร้อมครูอีก 1 ครั้ง นักเรียนอ่านบัตรคำเอง โดยอ่านคำละ 2 ครั้ง

3. ครูแจกกระดาษให้นักเรียนเขียนตามคำบอก โดยครูเป็นผู้อ่านให้นักเรียนเขียนคำบอก ขณะนักเรียนอ่านครูใช้**แบบบันทึกการสังเกต**
4. เมื่อนักเรียนเขียนเสร็จครบทุกคำ ให้นักเรียนเปลี่ยนกันตรวจ โดยครูเป็นผู้เฉลยจากบัตรคำ
5. นักเรียนทำแบบฝึกทักษะเมื่อเขียนเสร็จแล้วนักเรียนส่งผลงาน ครูใช้**แบบบันทึกผลการตรวจงาน และกฎเกณฑ์การให้คะแนน**

ขั้นสรุปบทเรียน

1. นักเรียนเล่นเกมต่อรถไฟ โดยแบ่งนักเรียนออกเป็น 5 กลุ่ม กลุ่มละ 7 คน โดยให้คนแรกเป็นหัวรถไฟและคนต่อ ๆ ไปคือขบวนรถไฟไปจนถึงคนสุดท้ายของรถไฟ โดยให้คนแรกอ่านคำที่สะกดด้วย ป พ ฟ และ ภ แล้วกระซิบให้ขบวนรถไฟต่อไปเรื่อย ๆ จนถึงคนสุดท้ายแล้วให้คนสุดท้ายออกไปเขียนคำที่ได้ยิน กลุ่มไหนเขียนได้ถูกต้องมากที่สุดเป็นฝ่ายชนะ
2. ครูและนักเรียนสนทนาพูดคุยเกี่ยวกับคำในมาตราตัวสะกดแม่กบ รวมถึงบรรยากาศในการเรียนการสอน ความเข้าใจในเนื้อหาที่เรียนและเรื่องที่ยังไม่เข้าใจแล้วต้องการให้สอนซ่อมเสริม ครูใช้**แบบบันทึกผลการพูดคุยกับนักเรียน**
3. ให้นักเรียนเขียนบันทึกแบบบันทึกประจำวันของนักเรียนแล้วส่งครู เพื่อครูจะได้นำแบบบันทึกประจำวันของนักเรียนมาอ่านเมื่อสิ้นสุดกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อบันทึกลงใน**แบบบันทึกผลการอ่านบันทึกประจำวัน** แล้วนำมาปรับปรุงและสนับสนุนการเรียนการสอนนักเรียนเป็นรายบุคคลในช่วงกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนเป็นเวลา 30 นาทีของทุกวัน

สื่อการเรียนรู้

1. แผนภูมิเพลง “แม่กบ ”
2. บัตรคำที่สะกดด้วย ป พ ฟ และ ภ

รูปเขียน รูปภาพ ยีราฟ ทำบาป กราฟ สุขภาพ ผาศพ โทรศัพท์ ฮิปโป
สุภาพ เคารพ ภาพยนตร์ โชคลาภ โลภมาก อาชีพ คำศัพท์ สุขภาพ

3. เกม “ ต่อรถไฟ ”

การประเมินผล

- 1.1 แบบบันทึกการสังเกต
- 1.2 แบบบันทึกผลการตรวจงาน
- 1.3 แบบบันทึกผลการพูดคุยกับนักเรียน

- 1.4 แบบบันทึกประจำวันของนักเรียน
- 1.5 แบบบันทึกผลการอ่านบันทึกประจำวัน
- 1.6 กฎเกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการเขียนสะกดคำ

แผนการจัดการเรียนรู้

ครั้งที่ 3

กลุ่มสาระการเรียนรู้วิชา ภาษาไทย ชั้น ประถมศึกษาปีที่ 2

เรื่อง การเขียนสะกดคำโดยการเขียนประสมคำในแม่บทคำที่สะกดด้วยตัว ป พ ฟ ภ

เวลา 1 ชั่วโมง

สาระสำคัญ

การอ่านและการเขียนคำโดยการเขียนประสมคำที่มีตัวสะกดในมาตราแม่บทได้
เป็นพื้นฐานในการอ่านออกเสียงและการเขียนคำ

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1. นักเรียนสามารถอ่านและเขียนสะกดคำโดยการเขียนประสมคำในมาตราตัวสะกดแม่บทที่
สะกดด้วย ป พ ฟ ภ ได้ถูกต้อง

สาระการเรียนรู้

1. การเขียนคำโดยการเขียนประสมคำในแม่บท คำที่สะกดด้วยตัว ป พ ฟ ภ

กระบวนการเรียนรู้

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. ครูและนักเรียนสนทนาบทเพลงเพลง “แม่บท ” โดยนักเรียนร้องเพลงพร้อมกัน 1 ครั้ง

ขั้นสอน

1. ครูให้นักเรียนยกตัวอย่างคำแม่บท ที่สะกดในมาตราตัวสะกดที่นักเรียนรู้จักโดยออกมา
เขียนบนกระดาน ประมาณ 3-5 คำ แล้วอ่านให้เพื่อนอ่านตาม ครูเน้นตัวสะกดโดยขีดเส้นใต้
ตัวสะกด

2. นักเรียนอ่านบัตรคำที่สะกดในแม่บทที่ไม่ตรงตามมาตรา โดยอ่านคำละ 2 ครั้ง

3. นักเรียนฝึกการเขียนสะกดคำโดยใช้สัญลักษณ์ภาพแทนพยัญชนะ แต่สระและวรรณยุกต์
คงรูปเดิม โดยให้นักเรียนเลือกคำที่ตนเองชอบคนละ 2 คำ เสร็จแล้วแสดงผลงานให้เพื่อนอ่าน
โดยครูจะใช้แบบบันทึกการสังเกต แล้วให้นักเรียนนำผลงานส่งครูเพื่อตรวจผลงานโดยใช้แบบ
บันทึกการตรวจผลงาน แล้วให้นักเรียนเขียนแบบบันทึกประจำวันของนักเรียนเกี่ยวกับ

ขั้นสรุปบทเรียน

1. แบ่งนักเรียนเป็นกลุ่ม ๆ ละ 5 คน แจกกระดาษให้ทุกกลุ่ม เพื่อวาดภาพแทน พญานาครีที่อยู่ในมาตราตัวสะกดแม่กบ แล้วระบายสี พร้อมเขียนพญานาครีกำกับได้ภาพ กลุ่มใดเสร็จเร็วและสวยงามเรียบร้อยครูให้รางวัลกลุ่มนั้น ครูใช้แบบบันทึกการพูดคุยกับนักเรียน

สื่อการเรียนรู้

1. เพลง “แม่กบ ”
2. ภาพสัญลักษณ์แทนพญานาครี
3. บัตรคำที่เขียนสะกดคำด้วย ป พ ฟ และ ภ

การประเมินผล

- 1.1 แบบบันทึกการสังเกต
- 1.2 แบบบันทึกผลการตรวจงาน
- 1.3 แบบบันทึกผลการพูดคุยกับนักเรียน
- 1.4 แบบบันทึกประจำวันของนักเรียน
- 1.5 แบบบันทึกผลการอ่านบันทึกประจำวัน

แผนการจัดการเรียนรู้

ครั้งที่ 4

กลุ่มสาระการเรียนรู้วิชา ภาษาไทย ชั้น ประถมศึกษาปีที่ 2

เรื่อง การเขียนสะกดคำโดยการเขียนประสมคำในแม่บทคำที่สะกดด้วยตัว ป พ ฟ ภ

เวลา 1 ชั่วโมง

สาระสำคัญ

การอ่านและการเขียนคำโดยการเขียนประสมคำที่มีตัวสะกดในมาตราแม่บทได้
เป็นพื้นฐานในการอ่านออกเสียงและการเขียนคำ

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1. นักเรียนสามารถอ่านและเขียนสะกดคำโดยการเขียนประสมคำในมาตราตัวสะกดแม่บทที่
สะกดด้วย ป พ ฟ ภ ได้ถูกต้อง

สาระการเรียนรู้

1. การเขียนคำโดยการเขียนประสมคำในแม่บท คำที่สะกดด้วยตัว ป พ ฟ ภ

กระบวนการเรียนรู้

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. นักเรียนทบทวนเพลง “แม่บท ” โดยนักเรียนร้องเพลงพร้อมกัน 2 ครั้ง
2. นักเรียนยกตัวอย่างคำในมาตราแม่บทที่สะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด

ขั้นสอน

1. ทบทวนสัญลักษณ์ภาพแทนพยัญชนะ โดยครูนำภาพให้นักเรียนดูแล้วให้นักเรียนเขียน
พยัญชนะแทนภาพที่เห็นลงสมุด
2. นักเรียนอ่านประสมคำจากบัตรคำที่มีสัญลักษณ์ภาพแทนพยัญชนะ แต่สระและ
วรรณยุกต์คงรูปเดิม พร้อมเขียนคำลงสมุด ครูใช้แบบบันทึกการสังเกต เมื่อครบทุกคำให้
นักเรียนส่งงาน ครูใช้แบบบันทึกผลการตรวจงาน
3. ครูให้นักเรียนดูบัตรคำที่มีสัญลักษณ์ภาพแทนพยัญชนะแต่สระและวรรณยุกต์คงรูปเดิม
ครูเฉลยคำเหล่านั้นบนกระดานโดยให้นักเรียนออกมาเขียนตามความสนใจที่ละคน เมื่อแล้วเสร็จ

ขั้นสรุปบทเรียน

1. แบ่งนักเรียนเป็น 2 ฝ่าย โดยฝ่ายที่ 1 แจกบัตรคำที่มีสัญลักษณ์ภาพแทนพยัญชนะ สระและวรรณยุกต์คงรูปเดิม และอีกฝ่ายแจกคำที่ถูกต้องจากการเขียนประสมคำ เมื่อครูให้สัญญาณคู่ใดจับคู่ได้ถูกต้องและเร็วกว่าคู่หนึ่งจะได้รับรางวัล เสร็จแล้วให้นักเรียนเขียนแบบบันทึก

ประจำวันของนักเรียน

2. นักเรียนทำแบบฝึกทักษะเสร็จแล้วนำส่งครู เพื่อให้คะแนนตามกฎเกณฑ์การให้คะแนน ครูอ่านแบบบันทึกประจำวันของนักเรียนแล้วเขียนแบบบันทึกผลการอ่านบันทึกประจำวันแล้วนำมาปรับปรุงและสนับสนุนการเรียนการสอนนักเรียนเป็นรายบุคคลในช่วงกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนเป็นเวลา 30 นาทีของทุกวัน

สื่อการเรียนรู้

1. เพลง “แมกบ ”
2. ภาพสัญลักษณ์แทนพยัญชนะ
3. บัตรคำที่เขียนสะกดคำด้วย ป พ ฟ และ ภ

การประเมินผล

- 1.1 แบบบันทึกการสังเกต
- 1.2 แบบบันทึกผลการตรวจงาน
- 1.3 แบบบันทึกผลการพูดคุยกับนักเรียน
- 1.4 แบบบันทึกประจำวันของนักเรียน
- 1.5 แบบบันทึกผลการอ่านบันทึกประจำวัน
- 1.6 กฎเกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการเขียนสะกดคำ

แผนการจัดการเรียนรู้

ครั้งที่ 5

กลุ่มสาระการเรียนรู้วิชา ภาษาไทย ชั้น ประถมศึกษาปีที่ 2

เรื่อง การเขียนสะกดคำจากคำอ่าน คำที่สะกดด้วยตัว ป พ ฟ ภ เวลา 1 ชั่วโมง

สาระสำคัญ

การอ่านและการเขียนสะกดคำโดยการเขียนสะกดคำจากคำอ่านที่มีตัวสะกดในมาตราแม่กบได้ เป็นพื้นฐานในการอ่านออกเสียงและการเขียนคำ

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1. นักเรียนสามารถอ่านและเขียนสะกดคำจากคำอ่านในมาตราตัวสะกดแม่กบที่สะกดด้วย ป พ ฟ ภ ได้ถูกต้อง

สาระการเรียนรู้

1. การเขียนสะกดคำโดยการเขียนสะกดคำจากคำอ่านในแม่กบ คำที่สะกดด้วยตัว ป พ ฟ ภ

กระบวนการเรียนรู้

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. ให้นักเรียนเล่นเกม คู่ฉันอยู่ไหน โดยสุ่มเลขที่นักเรียนชายและนักเรียนหญิงจำนวน 5 หมายเลข ครูแจกบัตรคำที่สะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดแม่กบ ให้นักเรียนชาย แล้วแจกภาพที่ตรงกับความหมายของบัตรคำให้นักเรียนหญิง ครูปรบมือให้สัญญาณ 2 ครั้ง แต่ละฝ่ายพลิกภาพพลิกบัตรคำแล้วรีบจับคู่ให้ถูกต้องแล้วนั่งลง คู่ไหนนั่งก่อนเป็นฝ่ายชนะ

ขั้นสอน

1. ครูให้นักเรียนอ่านบัตรคำอ่าน เช่น อา - ชีบ อ่านว่า อาชีพ อ่านจนครบ 15 คำ
2. ครูให้นักเรียนฝึกอ่านบัตรคำอ่านเองคำละ 2 ครั้ง
3. นักเรียนฝึกเขียนสะกดคำจากบัตรคำอ่านลงสมุด ครูบันทึกแบบบันทึกการสังเกตนักเรียนส่งสมุดตามเวลาที่กำหนด ครูบันทึกแบบบันทึกผลการตรวจงาน

ขั้นสรุปบทเรียน

1. แบ่งเป็น 5 กลุ่มโดยให้นักเรียนแต่ละกลุ่มนั่งเป็นแถว ๆ ละ 7 คน เล่นเกมส่งคำสั้งใจ โดยให้คนแรกอ่านบัตรคำอ่านเขียนลงบนแผนหลังของนักเรียนคนต่อไปจนถึงคนสุดท้ายแล้วคนสุดท้ายเขียนคำที่ตนเองรับรู้ลงบนกระดาษ กลุ่มใดเขียนถูกต้องและเร็วมากที่สุดกลุ่มนั้นเป็นผู้ชนะ ครูกล่าวคำชมเชยนักเรียนพร้อมใช้**แบบบันทึกผลการพูดคุยกับนักเรียน** เพื่อสนทนาถึงกิจกรรมการเรียนรู้ในประเด็นการเรียนรู้

2. นักเรียนจดบันทึกแบบบันทึกประจำวันของนักเรียน เสร็จแล้วนำส่งครูเพื่อครูอ่านบันทึกแล้วใช้**แบบบันทึกผลการอ่านบันทึกประจำวัน** แล้วนำมาปรับปรุงและสนับสนุนการเรียนรู้ การสอนนักเรียนเป็นรายบุคคลในช่วงกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนเป็นเวลา 30 นาทีของทุกวัน

สื่อการเรียนรู้

1. บัตรคำที่สะกดด้วย ป พ ฟ และ ภ
2. บัตรคำอ่านที่สะกดคำด้วย ป พ ฟ และ ภ
3. เกม “ส่งคำสั้งใจ ” และ “ คู่ฉันอยู่ไหน ”

การประเมินผล

- 1.1 แบบบันทึกการสังเกต
- 1.2 แบบบันทึกผลการตรวจงาน
- 1.3 แบบบันทึกผลการพูดคุยกับนักเรียน
- 1.4 แบบบันทึกประจำวันของนักเรียน
- 1.5 แบบบันทึกผลการอ่านบันทึกประจำวัน

แผนการจัดการเรียนรู้

ครั้งที่ 6

กลุ่มสาระการเรียนรู้วิชา ภาษาไทย ชั้น ประถมศึกษาปีที่ 2

เรื่อง การเขียนสะกดคำจากคำอ่าน คำที่สะกดด้วยตัว ป พ ฟ ภ เวลา 1 ชั่วโมง

สาระสำคัญ

การอ่านและการเขียนสะกดคำโดยการเขียนสะกดคำจากคำอ่านที่มีตัวสะกดในมาตราแม่กบ
ได้

เป็นพื้นฐานในการอ่านออกเสียงและการเขียนคำ

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1. นักเรียนสามารถอ่านและเขียนสะกดคำในมาตราตัวสะกดแม่กบที่สะกดด้วย ป พ ฟ ภ
ได้ถูกต้อง

สาระการเรียนรู้

1. การเขียนสะกดคำโดยการเขียนสะกดคำจากคำอ่านในแม่กบ คำที่สะกดด้วยตัว ป พ ฟ ภ

กระบวนการเรียนรู้

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. ครูและนักเรียนสนทนาบทเพลง “แม่กบ ” โดยนักเรียนร้องเพลงพร้อมกัน 1 ครั้ง

ขั้นสอน

1. ครูอ่านบัตรคำที่สะกดในแม่กบที่ไม่ตรงตามมาตราโดยอ่านสะกดคำจากบัตรคำที่ละคำ
โดยนักเรียนอ่านสะกดคำตามครูคำละ 1 ครั้ง

2. แบ่งนักเรียนออกเป็น 6 กลุ่ม เพื่อฝึกการอ่านสะกดคำจากบัตรคำ จำนวนกลุ่มละ 15 คำ

ขั้นสรุปบทเรียน

1. ให้นักเรียนเล่นเกม “ หาคู่ถูกใจ ” โดยแบ่งนักเรียนออกเป็น 2 ฝ่าย คือ ชาย - หญิง
โดยครูแจกบัตรคำอ่านที่สะกดในแม่กบที่ไม่ตรงตามมาตราที่เขียนสะกดคำให้ฝ่ายชายคนละ 1 คำ
และแจกบัตรคำที่สะกดในแม่กบที่ไม่ตรงตามมาตราที่เขียนถูกต้องให้ฝ่ายหญิงคนละ 1 คำ แล้วให้

2. ให้นักเรียนอ่านคำที่จับคู่ได้อีกครั้งหนึ่ง ครูจัดแบบบันทึกการสังเกต
3. ให้นักเรียนทำแบบฝึกทักษะเสร็จแล้วส่งครูเพื่อจัดแบบบันทึกผลการตรวจงานแล้วตรวจให้คะแนนโดยใช้กฎเกณฑ์การให้คะแนน
4. นักเรียนเขียนแบบบันทึกประจำวันของนักเรียน แล้วส่งครูเพื่อจัดแบบบันทึกผลการอ่านบันทึกประจำวัน นำผลแบบวัดประเมินมาปรับปรุงและสนับสนุนการเรียนการสอนนักเรียนเป็นรายบุคคลในชั่วโมงกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนเป็นเวลา 30 นาทีของทุกวัน

สื่อการเรียนรู้

1. แผนภูมิเพลง “แม่กบ ”
2. บัตรคำที่เขียนสะกดคำด้วย ป พ ฟ และ ภ
3. เกม “ หาคู่ถูกใจ ”

การประเมินผล

- 1.1 แบบบันทึกการสังเกต
- 1.2 แบบบันทึกผลการตรวจงาน
- 1.3 แบบบันทึกผลการพูดคุยกับนักเรียน
- 1.4 แบบบันทึกประจำวันของนักเรียน
- 1.5 แบบบันทึกผลการอ่านบันทึกประจำวัน
- 1.6 กฎเกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการเขียนสะกดคำ

แผนการจัดการเรียนรู้

ครั้งที่ 7

กลุ่มสาระการเรียนรู้วิชา ภาษาไทย ชั้น ประถมศึกษาปีที่ 2

เรื่อง การเขียนสะกดคำจากภาพที่สะกดในแม่บท คำที่สะกดด้วยตัว ป พ ฟ ภ แล้วนำมาแต่งประโยค

เวลา 1 ชั่วโมง

สาระสำคัญ

การนำคำมาแต่งประโยค เป็นการนำคำใหม่มาแต่งประโยคให้ได้ใจความ

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1. นักเรียนสามารถอ่านและเขียนสะกดคำในมาตราตัวสะกดแม่บทที่สะกดด้วย ป พ ฟ ภ ได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถแต่งประโยคจากคำในมาตราตัวสะกดแม่บทที่สะกดด้วย ป พ ฟ ภ ได้ถูกต้อง

สาระการเรียนรู้

การเขียนสะกดคำจากภาพที่สะกดในแม่บท คำที่สะกดด้วยตัว ป พ ฟ ภ แล้วนำมาแต่งประโยค

กระบวนการเรียนรู้

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. ทบทวนเพลง มาตราแม่บทแล้วให้นักเรียนเขียนพยัญชนะที่ออกเสียงในมาตราแม่บทลงสมุด

ขั้นสอน

1. ครูให้นักเรียนดูภาพแล้วให้นักเรียนออกมาเขียนสะกดคำจากภาพบนกระดานตามความสนใจและการสุ่มเลือกเลขที่
2. เมื่อนักเรียนเขียนครบทุกคำให้นักเรียนที่อ่านคล่องอ่านให้เพื่อนฟัง แล้วเพื่อนอ่านตามคำละ 2 ครั้ง เสร็จแล้วอ่านพร้อมกันทั้งชั้น

3. ครูให้นักเรียนนำคำที่อ่านมาแต่งประโยคปากเปล่า โดยให้นักเรียนที่แต่งประโยคปากเปล่าแล้วพูดประโยคให้เพื่อน ๆ ฟัง ครูจัดแบบบันทึกการสังเกต
4. นักเรียนเลือกประโยคที่ชอบโดยให้ครูเขียนประโยคนั้นบนกระดาน
5. นักเรียนเลือกคำที่ชอบมา 5 คำแล้วนำคำนั้นมาแต่งประโยคแล้วคัดลงสมุด เสร็จแล้วส่งครู ครูจัดแบบบันทึกผลการตรวจงาน พร้อมสนทนาพูดคุยโดยแบบบันทึกผลการพูดคุยกับนักเรียน

ขั้นสรุปบทเรียน

1. เลือกประโยคที่นักเรียนแต่งแล้วเขียนได้ใจความ แล้วให้นักเรียนที่แต่งประโยคอ่านให้เพื่อนฟัง 5 - 6 ประโยค ครูกล่าวชมเชย
2. นักเรียนจดแบบบันทึกประจำวันของนักเรียนเกี่ยวกับความเข้าใจสิ่งที่เรียนและสิ่งที่ต้องที่ต้องการให้เพิ่มหรือช่วยซ่อมเสริม เสร็จแล้วนำส่งครูจัดแบบบันทึกผลการอ่านบันทึกประจำวันเพื่อนำมาปรับปรุงและสนับสนุนการเรียนการสอนนักเรียนเป็นรายบุคคลในช่วงกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนเป็นเวลา 30 นาทีของทุกวัน

สื่อการเรียนรู้

1. บัตรคำที่สะกดด้วย ป พ ฟ และ ภ
2. เพลง มาตราแม่มกบ
3. รูปภาพคำที่สะกดด้วยแม่มกบ

การประเมินผล

- 1.1 แบบบันทึกการสังเกต
- 1.2 แบบบันทึกผลการตรวจงาน
- 1.3 แบบบันทึกผลการพูดคุยกับนักเรียน
- 1.4 แบบบันทึกประจำวันของนักเรียน
- 1.5 แบบบันทึกผลการอ่านบันทึกประจำวัน

แผนการจัดการเรียนรู้

ครั้งที่ 8

กลุ่มสาระการเรียนรู้วิชา ภาษาไทย ชั้น ประถมศึกษาปีที่ 2

เรื่อง การเขียนสะกดคำจากภาพที่สะกดในแม่กบ คำที่สะกดด้วยตัว ป พ ฟ ภ แล้วนำมาแต่งประโยค

เวลา 1 ชั่วโมง

สาระสำคัญ

การนำคำมาแต่งประโยค เป็นการนำคำใหม่มาแต่งประโยคให้ได้ใจความ

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1. นักเรียนสามารถอ่านและเขียนสะกดคำในมาตราตัวสะกดแม่กบที่สะกดด้วย ป พ ฟ ภ ได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถแต่งประโยคจากคำในมาตราตัวสะกดแม่กบที่สะกดด้วย ป พ ฟ ภ ได้ถูกต้อง

สาระการเรียนรู้

การเขียนสะกดคำจากภาพที่สะกดในแม่กบ คำที่สะกดด้วยตัว ป พ ฟ ภ แล้วนำมาแต่งประโยค

กระบวนการเรียนรู้

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. ครูและนักเรียนสนทนาทบทวนมาตราตัวสะกดแม่กบที่มี ป พ ฟ ภ เป็นตัวสะกด
2. ครูให้นักเรียนแข่งขันเขียนคำโดยแบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม แข่งขันเขียนคำบนกระดาน โดยใช้คำจากบทเรียนที่ผ่านมาแล้ว

ขั้นสอน

1. ให้นักเรียนดูบัตรภาพแล้วให้นักเรียนบอกคำจากบัตรภาพ เมื่อนักเรียนบอกถูกเสียบบัตรคำในกระเป๋าดังจนกว่าหมดบัตรภาพ ครูอ่านบัตรคำให้นักเรียนฟังทีละคำ คำละ 2 ครั้ง แล้วนักเรียนอ่านออกเสียงตามคำละ 2 ครั้ง นำบัตรคำที่อ่านเสียบในกระเป๋าดัง เมื่อครบทุกคำแล้วให้อ่านพร้อมกันอีกครั้งหนึ่ง

2. ครูให้นักเรียนดูแถบประโยคที่ใช้คำจากบัตรคำแต่งประโยค โดยครูอ่านให้นักเรียนฟัง 1 ครั้ง นักเรียนอ่านตามประโยคละ 1 ครั้ง
3. ครูให้นักเรียนฝึกแต่งประโยคปากเปล่าโดยใช้คำจากบัตรคำ โดยใครแต่งประโยคได้ก่อนให้ยกมือขึ้นแล้วอ่านบัตรคำและพูดประโยคที่ตนเองแต่งได้ให้เพื่อนฟัง
4. นักเรียนคัดคำจากบัตรคำบนกระป๋องผนังลงสมุด ครูจัดแบบบันทึกการสังเกต
6. นักเรียนจับคู่ชาย – หญิง แล้วช่วยกันนำคำที่คัดลงสมุดมาแต่งเป็นประโยคให้ได้ความหมาย 5 ประโยค เสร็จแล้วส่งครูจัดแบบบันทึกผลการตรวจงาน

ขั้นสรุปบทเรียน

1. ให้นักเรียนแต่ละคู่เลือกประโยคที่ชอบคู่ละ 2 ประโยคเขียนลงในกระดาษที่ครูเตรียมให้แล้วตกแต่งให้สวยงาม
2. ครูและนักเรียนร่วมสนทนาคำที่อยู่ในมาตราตัวสะกดแม่กบที่นำมาแต่งประโยค แล้วให้นักเรียนเขียนแบบบันทึกประจำวันของนักเรียน เสร็จแล้วส่งครูจัดแบบบันทึกผลการอ่านบันทึกประจำวัน
4. ให้นักเรียนทำแบบฝึกทักษะเสร็จแล้วส่งครูใช้กฎเกณฑ์การให้คะแนนพร้อมสนทนาพูดคุยกับนักเรียนโดยใช้แบบบันทึกการพูดคุยกับนักเรียน
5. นำผลจากแบบวัดประเมินมาปรับปรุงและสนับสนุนการเรียนการสอนนักเรียนเป็นรายบุคคลในช่วงกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนเป็นเวลา 30 นาทีของทุกวัน

สื่อการเรียนรู้

1. บัตรคำที่สะกดด้วย ป พ ฟ และ ภ
2. แถบประโยค
3. บัตรภาพ

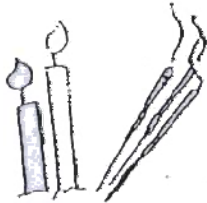
การประเมินผล

- 1.1 แบบบันทึกการสังเกต
- 1.2 แบบบันทึกผลการตรวจงาน
- 1.3 แบบบันทึกผลการพูดคุยกับนักเรียน
- 1.4 แบบบันทึกประจำวันของนักเรียน
- 1.5 แบบบันทึกผลการอ่านบันทึกประจำวัน
- 1.6 กฎเกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการเขียนสะกดคำ

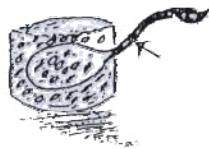
ภาคผนวก ง.

ตัวอย่างแบบฝึกทักษะ

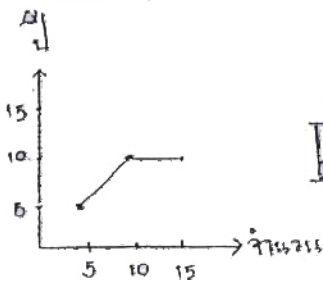
ความหมายของภาพ

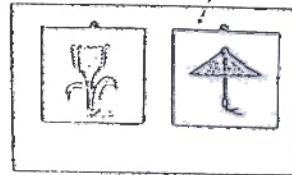
๑
จุดเทียน

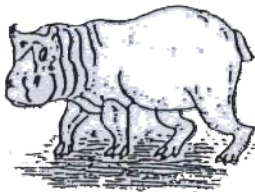
๑
ตัดเค้ก

๒
เส้นกราฟ

๑
รูปภาพ

๑
ฮิปโป

๑
เทป

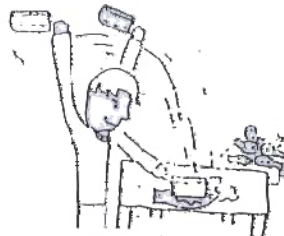
๑
โทรศัพท์

๑
ครอบครัว

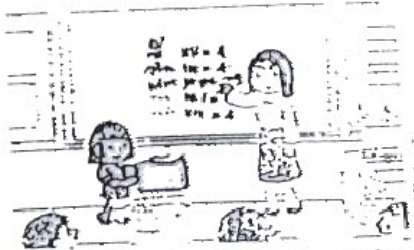
๑
ยีราฟ

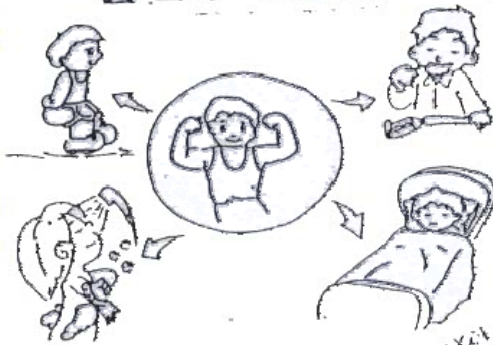
๑
ทำบาป

อาชีพ

ครู

สุขภาพ

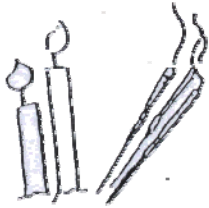
อาชีพ

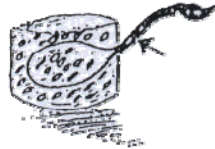

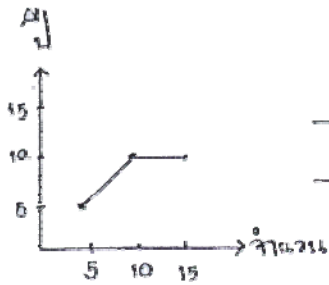
อาชีพ

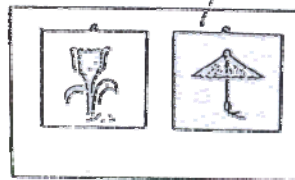
แบบฝึกทักษะชุดที่ 1

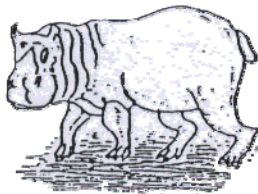
ให้นักเรียนเขียนสะกดคำให้ตรงกับความหมายของภาพ

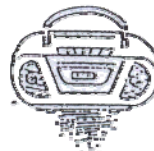

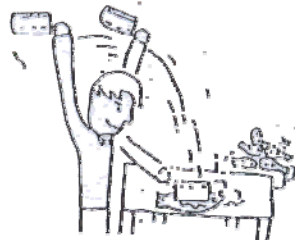

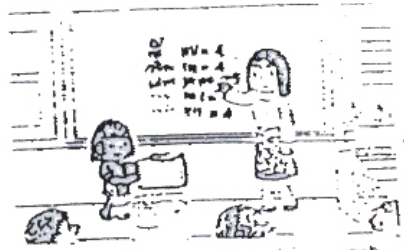

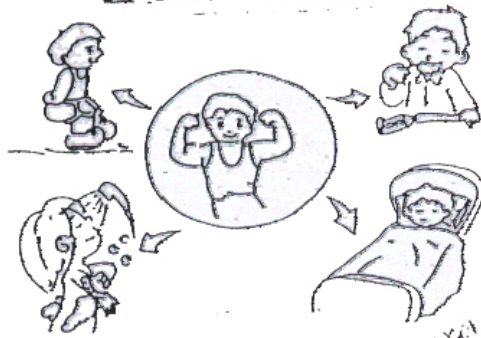

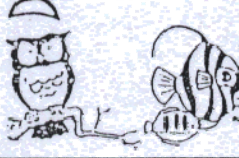

แบบฝึกทักษะชุดที่ 2

ให้นักเรียนนำภาพพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์มาประสมกันให้เป็นคำที่มีความหมาย แล้วเขียนลงในช่องว่าง

เค ภา พ

ศ ฐ ฑ

เ ภา พ

ศ ภา

อ ษ ฑ

ท่า ภา

อ ฑ

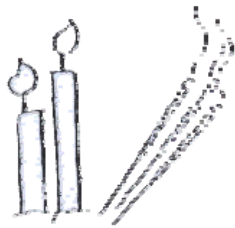
แบบฝึกทักษะชุดที่ 3

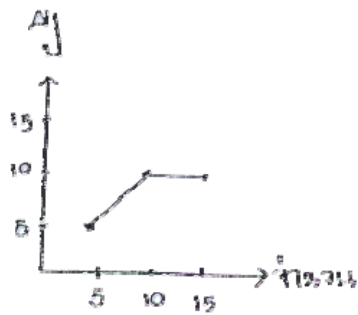
ให้นักเรียนเขียนคำลงในช่องว่างด้านขวามือให้ตรงกับคำอ่านด้านซ้ายมือ

คำอ่าน	เขียนคำ
1. ทูบ - เทียน	
2. เส้น - กร้าบ	
3. ฮีบ - โป	
4. โต - ระ - สับ	
5. ยี - ร้าบ	
6. ทับ - พี	
7. รวบ - พาบ	
8. เทบ	
9. เคา - รบ	
10. สะ - หรุบ	
11. เผา - สบ	
12. สุก - ขะ - พาบ	
13. อา - ฮีบ	
14. ทำ - บาบ	
15. อบ - พะ - ยบ	

แบบฝึกทักษะชุดที่ 4

ให้นักเรียนเขียนสะกดคำให้ตรงกับความหมายของภาพ แล้วนำคำมาแต่งเป็นประโยคให้ถูกต้อง

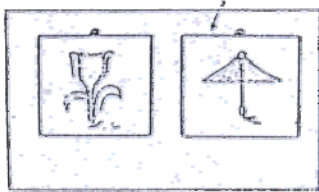

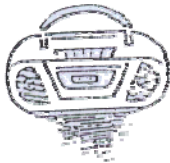

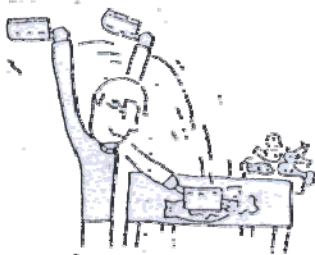

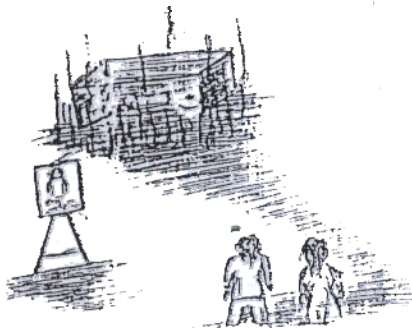
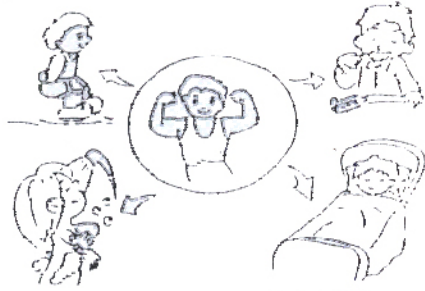
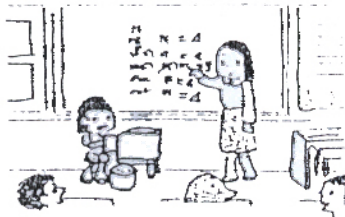

ภาคผนวก จ.

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

รายนามผู้เชี่ยวชาญที่ตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. รศ.ดร. สมถวิล	วิจิตรวรรณ	สำนักทะเบียนและวัดผล
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช
2. อ.ดร. รัชนีกุล	ภิญโญภาณุวัฒน์	สำนักทะเบียนและวัดผล
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช
3. อาจารย์สุนีย์	เงินยวง	คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
4. อาจารย์กิตติศักดิ์	นิวัฒน์	คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
5. อาจารย์มิ่ง	เทพครเมือง	โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม)

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นางวรารัตน์ ปฏิวะศ
วันเดือนปีเกิด	30 มกราคม 2519
สถานที่เกิด	อำเภอสว่างแดนดิน จังหวัดสกลนคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	61 หมู่ 11 บ้านเมืองทอง ตำบลพันนา อำเภอสว่างแดนดิน จังหวัดสกลนคร 47240
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	ครูรับเงินเดือนในอันดับ คศ.1
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนวัดทัศนารุณสุนทรการาม แขวงมักกะสัน เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ.2532	ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนบ้านโนน (เกาะแก้ววิทยา)
พ.ศ.2535	ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากโรงเรียนสว่างศึกษา จังหวัดสกลนคร
พ.ศ.2538	ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนสว่างศึกษา จังหวัดสกลนคร
พ.ศ.2543	ค.บ. (การประถมศึกษา) จากสถาบันราชภัฏสกลนคร
พ.ศ.2551	กศ.ม. (การวัดผลการศึกษา) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ